S. A. COOK

Soț și soție

Traducerea și adaptarea în limba română de
IULIAN CURUIA

ALCRIS

Capitolul 1

— Bună dimineaţa, domnişoară Dominick. Felicitări, vestea e în toate ziarele.

— Mulţumesc, Geoff.

Drew îi zâmbi călduros pazniculuí când ieşi din lift. Câţiva paşi vioi o aduseră la uşa unui alt lift. Aruncă o

privire leneşă în jur.

Holul se umpluse cu salariaţii care veneau la lucru; îi saluta pe fiecare în parte prietenos, având grijă să fie mai politicoasă cu cei mai bătrâni dintre ei şi cu cei mai importanţi. Era obişnuită cu toată această lume. Sediul central al Dominick Developments îi fusese a doua casă încă dinainte de moartea tatălui ei; crescuse în mijlocul acestor oameni, ştiind că într-o zi corporaţia va fi condusă de ea.

Corporaţia ei. Privind holul plin de oameni, nu putu să nu se simtă mândră că toate acestea sunt ale sale; holul era pentru ea poarta de intrare în imperiul de dezvoltare Dominick. Holul în sine era impresionant. Pereţii circulari erau din sticlă şi lăsau să se vadă traficul infernal de pe Bond Street şi aglomeraţia din faţa centrului Bursei de Comerţ.

Uşile liftului se deschiseră şi ceilalţi pasageri o lăsară să urce prima. Îi făcu semn liftierului:

— În turn, Don!

Coborî ultima din lift, ceilalţi angajaţi coborând la etajele inferioare. Ultimul etaj era domeniul ei. De aici, din turnul de fildeş, avea cea mai bună perspectivă asupra oraşului.

Asistenta ei, Maggie Symmonds, se uita la ochelarii ei fără rame când Drew intră în biroul exterior.

— Felicitări, Drew. Pesemne că eşti în vârful lumii, dimineaţa aceasta.

— Sunt puţin cam obosită să mai stau în vârful lumii. Dacă mă gândesc la cât am muncit ca să obţinem premiul ăla, aseară a fost limita.

Maggie îşi plesni zgomotos limba de cerul gurii şi se încruntă:

— În cazul ăsta, poate că n-ar trebui să citeşti ziarele de azi. Sunt toate pe biroul tău dar…

— Inky Hedges din nou? L-am văzut cum scria ca un apucat în tot timpul cinei.

— Mi-e teamă că da. Ce i-ai făcut omului acesta de e aşa de pornit împotriva ta?

— Nu ştiu, Maggie, răspunse Drew oftând. De fapt, ştia, dar n-avea de gând să spună nimănui. Tipul era un ziarist care-i făcuse avansuri cu câteva luni în urmă, la un dineu oficial; în mod normal n-ar fi trebuit să-l mire refuzul ei, dar se simţise ofensat şi acum o ataca în fiecare săptămână în coloanele de scandal ale ziarelor.

— Ar fi bine să mă duc să văd ce-a mai născocit de data asta.

Cum îşi întoarse spatele, Maggie lăsă să-i apără în ochi îngrijorarea pentru Drew. Încă de când era copil, lui Drew nu-i plăcea ca cineva să se agite fără rost din cauza ei aşa că Maggie se obişnuise să-şi ascundă gândurile. A văzut-o pe Drew trecând de la o adolescenţă ciudată şi neliniştită la o maturitate deplină. Ştia cât de greu îi fusese să crească numai în preajma tatălui ei. Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă mama ei ar fi trăit; ar fi beneficiat de o influenţă feminină mai puternică. Ştia să tragă cu arma, să pescuiască, să călărească şi să conducă o corporaţie la fel de bine ca oricare alt bărbat.

— Ştiu la ce te gândeşti, Maggie se auzi vocea lui Drew din camera alăturată. Te asigur că mi-e bine; sunt puţin obosită, atâta tot.

— Dacă mi-ai putea auzi gândurile acum, ai roşi de ruşine, răspunse ironic secretara.

Întorcându-i un zâmbet amabil, Drew intră în biroul ei şi închise uşa. Maggie fusese secretara tatălui ei de mai mulţi ani decât putea să-şi amintească şi singura la care Drew mai apela, voit sau nu, când avea probleme de altă natură decât cele ale companiei. Continuase să lucreze aici şi după moartea tatălui ei, cu doi ani în urmă. Era unul dintre puţinii angajaţi care-i spuneau lui Drew pe numele mic.

Biroul lui Drew era curat şi simplu. Un perete de sticlă permitea să se vadă portul. Jumătate din cameră era ocupată de o masă uriaşă de cristal italian pe care o folosea pentru întruniri. În cealaltă parte se afla biroul din lemn masiv, cu scaunul îmbrăcat în catifea. Îi sări în ochi teancul de ziare pe care Maggie o sfătuise să-l ignore.

Pentru o clipă fu tentată să le arunce. Dar sfatul tatălui ei îi stăruia în minte: „Un Dominick nu-şi întoarce niciodată spatele de la o luptă”.

Resemnată, se aşeză la birou şi desfăcu Tribuna din Sidney. Articolul lui Inky se intitula criptic” Dublu D câştigă WBG”; dublu D era Drew Dominick, iar WBG era premiul Walter Burley Griffin, primit pentru contractul obţinut de a construi cel mai mare complex comercial din emisfera sudică.

— Ce năzdrăvănii ai mai scris de data asta? spuse ea cu voce tare când începu să citească. Zece minute mai târziu sări în picioare, mototoli ziarul şi-l aruncă în cealaltă parte a camerei.

— La naiba! Nu e corect!

Uşa se deschise imediat şi Maggie intră în birou.

— Să-nţeleg că ai citit proza domnului Hedges? întrebă ea calm.

— Proză? Aia nu e proză! E... e distrugere de personalitate, răspunse clocotind de furie. Porc şovin şi îngust la minte...

— E toate astea şi încă ceva.

Drew o privi pe asistenta ei cu uimire.

— Cum poţi să fii atât de calmă? Uite! Cu mâinile tremurânde, ridică de jos ziarul şi i-l arătă lui Maggie. N-a scris nimic de designul pentru Centru, pe care juriul l-a găsit fenomenal, despre lunile întregi de muncă, despre toate cercetările pe care le-am făcut...

Îşi trecu nervoasă mâna prin păr. Scrie doar cu ce m-am îmbrăcat, despre coafura mea, despre faptul că nu m-am machiat... citeşte partea asta.

Indică cu degetul un paragraf; Maggie se aplecă spre birou să citească.

„Domnişoara Dominicksau domnul; părul e atât de scurt încât e greu să-ţi dai seamaa acceptat premiul cu graţia răţuştii celei urâte. La ocazie, pentru oricare altă femeie ar fi fost nevoie de o rochie nouă, dar domnişoara Dominick s-a gândit să îmbrace un costum care ne aduce aminte de vestimentaţia bărbătească de acum jumătate de

secol. Nu pot să nu mă întreb dacă vreo lebădă frumoasă o să apară vreodată de sub învelişul de oţel al doamnei noastre”.

— Mă gândesc dacă să-l dau în judecată sau nu!

— Ai mai făcut asta o dată. Dar e o rubrică a sindicatului şi poate să scrie ce vrea atâta timp cât spune că e o părere şi nu o interpretează nimeni ca fapt.

— Nu trebuia să fie aşa de dur. Ştiu că nu sunt aşa frumoasă dar…

— Termină cu prostiile astea, se răsti Maggie. Eşti o tânără frumoasă şi inteligentă. Şi te descurci destul de bine, mai ales dacă te gândeşti că majoritatea fetelor de vârsta ta nu se gândesc decât la cum arată. Ai putea să înlocuieşti pe oricare dintre femeile acelea care apar prin reviste, dar mă întreb câte dintre ele ar putea să conducă o corporaţie ca aceasta?

Drew îi zâmbi şiret.

— Mulţumesc Maggie. Nu ştiu dacă e ceva adevărat în tot ce ai spus, dar îmi face bine să le aud.

— Nu trebuie decât să te uiţi puţin în oglindă şi o să vezi dacă e adevărat sau nu.

N-avea nevoie să se uite în oglindă ca să ştie cum arată. Îşi studiase trăsăturile îndeajuns de mult. Oglinda arăta o femeie înaltă, slabă cu o faţă ovală; adânciturile din dreptul tâmplelor, obrazul şi gura rumenă o făceau să arate ca o statuie grecească; principala ei caracteristică erau totuşi ochii mari şi verzi, acoperiţi de gene lungi.

— Are totuşi dreptate, aseară n-am arătat chiar aşa de bine.

— Nu e vina ta că Millie a decis să te lase baltă chiar aseară fără să te anunţe.

— Ba, am primit o groază de anunţuri de demisie. Urăşte câinii şi de când l-am luat pe Bosun, mi-a tot spus că o să plece… Cred că, după ce Bosun a mâncat friptura pe care o pregătise pentru cină, s-a hotărât definitiv.

— Dar e doar un căţeluş… nu-şi poate controla instinctele.

Drew îi aruncă acelaşi zâmbet drăgăstos lui Maggie.

— M-ai apăra până la moarte, orice s-ar întâmpla, nu-i aşa?

— Asta e datoria mea, spuse femeia cu o voce răguşită. Această Millie e lipsită de responsabilitate.

— Tu n-ai pleca niciodată aşa, ştiu, îi spuse Drew luându-i mâna. Dar, să fim sinceri: câţi oameni mai sunt ca tine pe lumea asta?

— Hai să încetăm să ne admirăm reciproc… Garth Dangerfield ar vrea să te vadă în dimineaţa asta, o anunţă secretara, puţin stânjenită. La fel de bucuroasă de schimbarea subiectului, Drew îşi aruncă privirea asupra calendarului de pe birou.

— O să fie nerăbdător să dăm drumul proiectului, dacă tot am câştigat contractul. Spune-i să vină la zece.

Când ajunse la uşă, Maggie întoarse capul:

— Ştii de ce ai tu nevoie?

— Nu. De ce?

— De o soţie.

Drew zâmbi.

— Un soţ, vrei să spui? Să nu începi şi tu acum!

— Nu… chiar o soţie. Nu în sensul propriu, desigur. Dar gândeşte-te puţin: un soţ ar avea propria lui carieră şi propriile interese. Tu ai nevoie de o soţie care să pună interesele tale pe primul plan. Cineva în poziţia ta nu trebuie să-şi facă griji domestice; dacă i se arde mâncarea, dacă pleacă menajera. Ar avea nevoie de o femeie acasă, care să aibă grijă de toate astea.

— Nu ştiam că eşti atât de feministă! spuse zâmbind Drew.

— Sunt doar deschisă la minte.

După ce Maggie plecă, Drew intră în baia ei privată şi turnă apă în ceainicul electric. S-ar fi găsit cineva să-i facă o cafea, dar prefera să se ocupe singură de asta: îi dădea timp să gândească. Cât timp aşteptă să se fiarbă apa, se gândi la sugestia lui Maggie. Era imposibil, desigur, dar ar fi avut nevoie de cineva care să se ocupe de toate lucrurile care-i consumau timp preţios. Nu-şi amintea să-l fi văzut pe Andrew Dominick făcând vreo treabă acasă.

Millie avea grijă de el ca o mamă. Abia după ce acesta murise, începuse să facă nazuri, iar Drew se trezea că face câteodată jumătate din treabă.

Cum ar fi dacă ar avea un bărbat acasă care să-i fie dedicat ei, aşa cum fusese Millie dedicată tatălui ei. Întâmplări ca cea cu o seară în urmă n-ar mai avea loc.

Ajunsese acasă teribil de obosită. Jumătate de zi o petrecuse cu Garth Dangerfield dând telefoane pentru că aflaseră că avea să aibă loc o majorare de preţuri la oţel; asta ar fi ameninţat întreaga lor competenţă în cazul în care ar fi primit contractul. Lucrurile se sfârşiseră bine până la urmă; comercianţii promiseseră că vor respecta înţelegerile vechi. Seara, era deja prea obosită ca să meargă să ridice premiul; ar fi trimis pe oricine, dar cum nimeni nu reprezenta compania mai bine ca ea, n-avusese de ales.

N-avea de unde să ştie ce se întâmplase acasă. Intrând în holul mare şi înalt, Millie o aştepta gata de plecare, îmbrăcată şi cu geanta în mână.

— V-am anunţat corect, domnişoară Dominick. Aveaţi de ales între câine şi mine.

— Nu poţi să pleci, Millie. Cum o să te înlocuiesc într-un timp aşa de scurt?

— Cu respect vă spun, asta e problema dumneavoastră. Desigur, aţi putea să scăpaţi de câine şi atunci m-aş mai gândi dacă să rămân sau nu.

N-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună asta tatălui ei. Totuşi, Drew ezită. Ştia că avea să fie îngrozitor de greu fără un ajutor în jurul casei. Apariţia lui Bosun care, trezit de vocea stăpânei sale, se postă drăgălaş la picioarele ei, o împinse pe Drew să-i răspundă la fel de dur menajerei:

— Nu mă despart de câine, Millie.

— În cazul ăsta, la revedere, domnişoară! După modul în care răspunse, era evident că nu se aştepta la un asemenea răspuns. În legătură cu salariul meu…

— Intră puţin, cât timp îţi scriu un cec.

Câteva clipe mai târziu, cu cecul în mână, Millie cobora pe aleea principală cu cecul în mână, căutând un

taxi.

— Am rămas doar noi doi acum, băiete!

Ca răspuns, câinele o linse pe faţă, făcând-o să uite de plecarea lui Millie şi să-şi amintească de recepţia de la Hilton, unde trebuia să primească premiul. Găsi rochia pe care o alesese, necălcată; Millie nu făcuse nimic toată ziua. Nimic nu era pregătit pentru recepţie. Luă rochia de pe scaun şi coborî scările către camera cu utilităţi; Bosun se împleticea în picioarele ei. După câteva încercări nereuşite de a umple fierul de călcat cu apă, începu să calce rochia. Telefonul sună:

— La naiba, ţipă ea, speriind câinele. La celălalt capăt al firului era Garth Dangerfield:

— Voiam să-ţi urez succes…

— Să nu-mi spui că nu vii! spuse ea, surprinsă.

— Sigur că vin. Dar n-o să pot sta la masa mare cu toţi oamenii aceia şi m-am gândit să te sun dinainte; poate n-o să avem timp să vorbim acolo.

— Foarte drăguţ din partea ta, Garth! Mulţumesc. Când puse telefonul în furcă, un miros ciudat ajunse la nările ei.

— O, Doamne, rochia mea!!!

Se întoarse în fugă la masa de călcat dar norul de fum şi mirosul de ars o anunţară că nu mai e nevoie să se grăbească. Fierul de călcat stătea cu faţa în jos pe rochia care nu mai putea fi reparată.

— De ce trebuia să se întâmple tocmai acum? ţipă ea către Bosun. Pe tine nu te interesează. Ce înseamnă pentru tine o rochie de cinci sute de dolari. Ţie îţi e de ajuns blana!

Câinele dădu nesigur din coadă.

Până să se schimbe într-o rochie neagră pe care o mai purtase la alte câteva ocazii, era deja în întârziere. Maşina care trebuia să o ducă la cină venise în faţa uşii. Se pieptănă rapid şi la fel de rapid folosi machiajul pe care-l avea la îndemână.

Chiar dacă ar fi ştiut întreaga poveste, Inky Hedges n-ar fi iertat-o cu articolul.

Fluierul ceainicului din baie o readuse în prezent. Bărbaţii ca Inky Hedges nu trebuiau să-şi facă griji pentru toate treburile domestice”. Eu de ce-ar trebui?” se gândi ea.

— Maggie, eşti un geniu! strigă ea către camera secretarei. Fă-mi legătura cu Bell Recruitment Service! îi ceru lui Maggie.

După câteva secunde, vocea lui Coleen Bell se auzi la capătul celălalt al firului.

— Bună dimineaţa, doamnă Dominick. Presupun că sunaţi pentru postul de valorizator?

— Nu, departamentul companiei se ocupă de asta. E vorba de o cerinţă specială şi aş vrea să te ocupi personal de asta.

— Sună interesant! spuse Coleen cu o voce schimbată. De ce fel de om ai nevoie?

Drew respiră adânc.

— M-am hotărât că-mi trebuie o soţie!

Se lăsăcere prelungă.

— Ai spus cumva soţie?

Acum, când auzea cerinţa în gura unei alte femei şi ei începu să i se pară absurd; privind articolul insultător aflat pe birou, îşi întări decizia:

— Asta am zis.

Nu e chiar atât de excentric precum sună. Vreau doar pe cineva care să se ocupe de viaţa mea privată.

— Adică o menajeră? întrebă Coleen uşurată.

— De fapt, ceva mai mult de atât. Aş vrea pe cineva care e pregătit să pună nevoile mele mai presus decât ale lui.

— Stai puţin: ai zis „lui”?

— Mmm… da. Vreau un bărbat care să facă pentru mine tot ceea ce ar face o soţie pentru un bărbat care ar avea slujba mea. Distracţie, treburi domestice, cumpărături, suport moral… lucruri din astea!

— Înţeleg, spuse Coleen cu o voce care arăta că se chinuie să înţeleagă cererea. E o comandă destul de delicată. Nu prea sunt bărbaţi cu calităţi din acestea pe

listele noastre…

— Vrei să-mi spui că nu poţi să găseşti pe nimeni?

— O, nu! răspunse femeia imediat. Dominick Developments era unul dintre cei mai importanţi clienţi ai lor. Nu putea să o refuze pe Drew. S-ar putea să ne ia puţin… mai mult timp; atâta tot!

— Ai tot timpul din lume. Tocmai voia să închidă telefonul când auzi vocea nedumerită a lui Coleen:

— Încă… ceva!

— Da?

— Aranjamentul ăsta la care te gândeşti… nu include şi… ştii tu…

— Dacă te referi la sex, răspunsul este nu!

Termenul de soţie era menit să te facă să înţelegi multitudinea lucrurilor pe care le va face. N-am de gând să mă căsătoresc la propriu.

— Bun. Mă bucur că am stabilit asta!

Drew zâmbi puţin nefiresc. Ştia ce era în mintea femei acum: „Biata Drew, are o atât de disperată nevoie de un bărbat, încât trebuie să-şi angajeze unul”. Probabil că înţelesese că are nevoie de un gigolo, dar îi fusese teamă s-o refuze. Ce articol ar scrie Inky Hedges dacă ar afla de cererea ei ciudată! în timp ce se gândea la posibila greşeală pe care o făcuse, interfonul începu să sune:

— Da, Maggie?

— A venit Garth Dangerfield pentru şedinţă.

— Bine. Spune-i să intre.

După numai şase luni de când lucra la Dominick Developments, Garth Dangerfield devenise atât de valoros încât acum răspundea numai în faţa lui Drew. Multe din ideile strălucite din contractul pentru Centru fuseseră ale lui. Drew găsise că timpul petrecut cu el era liniştitor. Ştia de asemenea că Garth era atras de ea; îi spusese asta de mai multe ori în timpul cât lucraseră la proiect dar până acum ea nu schiţase nici cel mai mic gest care să-l facă să creadă altceva. Nu ştia de ce-l respingeera arătos, aveau în comun munca, iar în cele câteva dăţi când ieşiseră împreună se dovedise a fi o companie plăcută. Îi zâmbi

când intră în birou.

— Bună dimineaţa, Garth!

— Bună dimineaţa, Drew. Observă ziarul mototolit pe masă. Să nu crezi ce spune clovnul ăla. Te-ai descurcat minunat aseară.

— În mare parte mulţumită ţie, recunoscu ea. Să fim sinceri: dacă n-ai f fost tu, n-am fi câştigat niciun premiu.

El evită să-i întâlnească privirea; stingherită de tonul discuţiei, Drew continuă:

— Tu te-ai gândit să combinăm centrul comercial cu un cartier rezidenţial. Cei din consiliu au apreciat ideea asta foarte mult; se gândeau că o să schimbe faţa oraşului în bine.

— Au fost prea mulţi oameni implicaţi în proiect; nu-mi pot asuma meritele.

— Dar asta nu mă opreşte pe mine să ţi le acord, insistă ea, zâmbindu-i.

Se îndreptară spre masa de cristal şi se aşezară. Garth deschise un dosar şi-l întinse în faţa ei pe masă.

— Acesta e contractul oficial. Odată ce l-am semnat, trebuie să-i respectăm condiţiile până când proiectul va fi încheiat.

Ea se ridică să ia un silou.

— Hai să semnăm, atunci!

— Înainte să semnezi, trebuie să-ţi spun că există o clauză în contract care nu-mi place deloc.

— Ce clauză?

— Despre modalitatea în care se va face plata finală.

— Presupun că e modul de siguranţă pentru eventualitatea în care întârziem cu terminarea proiectului, spuse ea. Dacă terminăm totul la timp fără să depăşim bugetul, nu vom avea nicio problemă.

— Nu e chiar aşa de simplu. Ca să fie siguri că n-am pus preţurile aiurea, doar ca să câştigăm contractul comitetul a mai inclus o condiţie: dacă depăşim bugetul cu mai mult de zece la sută, trebuie să consultăm, cu banii noştri, ceilalţi candidaţi pentru contract.

Drew se încruntă.

— E cam dur; trebuie s-o acceptăm neapărat?

— Dacă acceptăm contractul, acceptăm totul.

— Înţeleg. Cine sunt contracandidaţii cu care e posibil să lucrăm?

Degetele lui Garth se încleştară pe marginea mesei.

— Monroe Investments!

Drew simţi cum îi piere culoarea din obraji.

— O, nu, spuse ea respirând greu. Tata n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva!

— Desigur, e o clauză pe care o putem ocoli dacă rămânem în buget.

— Nu trebuie să lăsăm să se întâmple asta. Care sunt şansele să-i împiedicăm să lucreze cu noi?

— În climatul ăsta industrial, cine ştie? spuse el cu o voce tristă. Dacă n-o să avem parte de vreo grevă sau de probleme cu materialele, n-o să fie nevoie să apelăm la ei. Am făcut estimările destul de mari la timp şi bani, pentru orice eventualitate; dar dacă, în afară de preţuri, curs valutar sau vreme, se schimbă altceva… zece la sută nu e cine ştie ce limită.

— De ce nu s-a discutat clauza asta până acum? întrebă ea, încercând să-şi înăbuşe furia.

— E acolo de la început… dar nimeni nu s-a gândit că ne pot cere aşa ceva.

— Cel puţin dacă n-ar fi fost vorba de Monroe…

Garth o privi înţelegător.

— Şi eu mă simt la fel de prost, Drew. Tânărul Monroe a fost nenorocitul care m-a dat afară pentru că tatăl lui mă plăcea. Îi era teamă că o să-i pun în pericol moştenirea şi a născocit un motiv ca să mă concedieze.

— Aproape uitasem că ai la fel de multe motive să-i urăşti. Bătrânul Monroe l-a făcut pe tata să-şi piardă toată averea, trăgându-l într-o afacere despre care spunea că n-are cum să dea greş. În ultimul minut, Monroe a aflat că ceva merge greşit şi s-a retras, dar tata a pierdut aproape tot. Se ridică în picioare hotărâtă. Trebuie să ne asigurăm al dracului de bine că n-or să aibă niciun motiv să ne oblige să ne consultăm cu ei.

— Contează pe mine, Drew! spuse Garth aruncându-i o privire adorabilă, care-i aduse aminte de cea a lui Bosun. Numai că în cazul ăsta privirea însemna mai mult decât dragostea unui căţel. Ar fi vrut să se hotărască în privinţa lui!

Îşi petrecu întreaga săptămână lucrând cu Garth la detaliile obositoare ale proiectului. Era o lucrare atât de mare încât toată atenţia presei era îndreptată spre ei. Fusese atât de ocupată încât rămase surprinsă când i se spuse că o caută la telefon Coleen Bell.

— Da, Coleen, ce pot face pentru tine?

— Să nu-mi spui că ai uitat de cerinţa specială de săptămâna trecută?

— Cerinţă specială? Nu „o! îşi aminti cu întârziere că în urmă cu o săptămână îi ceruse lui Coleen să-i facă rost de o „soţie-bărbat” care să se ocupe de viaţa ei privată. I se păruse imposibil de găsit o asemenea persoană, aşa că uitase de toată problema. Să nu-mi spui că ai găsit pe cineva?

— Da, am găsit, spuse Coleen, bucuroasă. Are în jur de treizeci de ani şi e foarte arătos, aşa că nu trebuie să-l ascunzi atunci când o să ai companie.

— Nu voiam pe cineva care să atragă atenţia! îi răspunse Drew, evident nervoasă.

— Calităţile lui domestice sunt ireproşabile, veni răspunsul încercând să ignore tonul vocii lui Drew. N-am crezut nici eu că poate face tot ce spune dar m-a invitat la cină într-o seară… o mâncare atât de bună n-am mâncat în viaţa mea.

— Şi care e numele acestui bărbat nepreţuit?

— Cristopher Traig. A fost afară din ţară o groază de timp. E nerăbdător să înceapă munca.

— E şi asta ceva!

— Nu pari prea mulţumită, spuse Coleen. Ai prefera să-l intervievezi chiar tu?

Nu putea să se mai retragă acum şi oricum avea nevoie de ajutor acasă. Încercă să pară mai calmă la telefon.

— Nu, nu cred că e necesar. Nu m-ai dezamăgit niciodată până acum. Pune-l să semneze actele şi trimite-l la mine acasă. Mai ai cheia pe care ţi-am dat-o ultima oară, când te-ai ocupat de petrecere?

— Da, o mai am. Voiam să ţi-o returnez. O să-i spun să se ducă la adresa ta şi să se stabilească acolo. Îi fac contractul obişnuit?

I se părea ciudat să semneze un contract pentru o slujbă ca asta pe care o ceruse; încercă să se abţină să nu râdă:

— Da… contractul obişnuit! spuse ea scurt şi închise.

Mai rămase câteva minute privind telefonul până să-şi amintească de oamenii care o aşteptau în sala de şedinţe. Ce s-ar mai fi amuzat dacă vreunul dintre ei ar fi aflat că şefa şi-a angajat o soţie-bărbat.

Capitolul 2

Era pentru prima oară când Drew era mulţumită de traficul aglomerat care-i încetinea drumul spre casă. Trebuia să se gândească la multe şi asta era o ocazie nemaipomenită. Din cine ştie ce motiv, palmele îi erau umede şi inima îi bătea ciudat de repede la gândul că o să-l întâlnească pe noul ei angajat. N-avea niciun motiv să fie nervoasă, se gândi ea. Probabil că era doar un văduv chel sau vreun soţ părăsit care voia doar un loc liniştit în care să stea. Şi oricum, nu era nevoită să meargă cu toată treaba până la capăt… I-ar putea oricând telefona lui Coleen să-i spună că s-a răzgândit sau că nu e pe placul ei. Dar oare ar fi corect faţă de bărbatul acesta, oricine ar fi el? Nici nu acceptase bine slujba şi acum urma să fie dat afară? Cu eforturi destul de mari, reuşi să se relaxeze până când ajunse pe strada unde era casa moştenită de la tatăl ei. Din toate casele pe care le primise la moartea tatălui ei, la aceasta ţinea cel mai mult. Proiectul casei fusese făcut de un arhitect celebru din anii treizeci, Walter Griffin, care, neplăcându-i gardurile, înconjurase casa cu sute de copaci şi boschete, încât acum, abia dacă se mai vedea din stradă. Când ajunse în holul principal scoase un uşor oftat de uşurare ca de fiecare dată, după o zi de lucru încărcată.

De data asta ceva era totuşi diferit; mirosul atrăgător al mâncării proaspăt gătite. Îşi aminti dintr-odată de calităţile de bucătar ale noului angajat pe care le lăudase Coleen şi zâmbi în sinea ei. Trebuia să o vadă şi pe asta! Se îndreptă cu paşi repezi către bucătărie.

Nici dacă l-ar fi găsit în bucătăria ei pe bărbatul anului n-ar fi fost mai surprinsă ca acum. În timp ce-l privea pe bărbat din spate, imaginea văduvului chel care avea nevoie disperată de un cămin îi dispăru din minte ca un fum. Stătea aplecat deasupra aragazului, amestecând ceva într-o cratiţă mare. Chiar aplecat, îşi putu da seama că este foarte înalt, peste un metru nouăzeci; umerii largi şi atletici se puteau zări prin cămaşa neagră, iar blugii comozi lăsau să se vadă cele mai ferme coapse pe care le văzuse vreodată la un bărbat. Fără să vrea, îşi trase puternic respiraţia.

La auzul sunetului, bărbatul îşi întoarse capul:

— Salut, domnişoara Dominick, presupun?

— Hmm „da. Şi dumneavoastră sunteţi…? spuse ea cu jumătate de gură.

Scurta şi aproape imperceptibila lui ezitare o făcu pe Drew să se încrunte.

— Cristopher Traig, îmi pare bine de cunoştinţă.

Strânsoarea mâinii lui fu puternică şi-şi dădu seama privindu-l, că în ciuda vestimentaţiei de adolescent, trăsăturile lui erau puternice, rigide, bine conturate, ale unui bărbat de treizeci de ani. Părul îl avea şaten; de aceeaşi culoare erau sprâncenele iar ochii, care acum o priveau cu aceeaşi curiozitate ca a ei, erau de un albastru întunecat, ca cerul nopţiise gândi surprinsă.

Îşi dădu seama că-şi ţinuse prea mult mâna într-a lui şi şi-o retrase. Ca să treacă peste uimirea pe care i-o provocase bărbatul, reînnodă discuţia:

— Văd că deja te simţi ca acasă, Cristopher.

— Mi-i s-a spus că asta era şi ideea, Drew, spuse el făcând o pauză înainte să-i rostească numele. Ea se încruntă. Sper că-ţi pot spune Drew; doar am fost angajat ca soţia ta! Soţii îşi spun pe numele mici.

— Chestia cu soţia era doar o metaforă. Eu voiam mai mult o menajeră, spuse ea, evident enervată de modul familiar în care-i vorbea.

— Un bărbat care să se ocupe de toate detaliile obositoare ale vieţii private… adăugă el. Nu prea sună a treabă de menajeră!

— Ar suna dacă aş fi bărbat, îi răspunse tăios. Nu asta vrea un soţ de la soţia lui?

Cristopher îşi acordă timp s-o analizeze înainte să-i răspundă.

— O, un bărbat se aşteaptă la mai mult de la soţia lui.

Simţi cum se înroşeşte şi lucrul ăsta o enervă. Chestia asta e o nebunie şi n-are să meargă, se gândi ea.

— Ţi-am spus deja, soţie era doar o metaforă! Trebuia să-mi dau seama că un bărbat ca tine nu poate gândi mai departe de un singur lucru.

— Se pare că tu eşti cea care face presupuneri. Nici nu m-ai cunoscut bine şi deja vorbeşti cu mine de parcă aş fi un bădăran care tratează femeile drept obiecte sexuale. Am venit aici ca să lucrez şi tu judeci totul după aparenţe. Dacă un bărbat ar judeca o femeie după felul în care arată, ţi-ar sări ţandăra imediat.

Îl privi uimită; pofta de ceartă îi pieri.

— Ştii ce? Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Eşti iertată.

Zâmbetul care apăru pe buzele lui o linişti şi o îngrijoră totodată. Era un zâmbet cald. Aparenţe sau nu, se gândi ea, va trebui să aibă grijă cu domnul Cristopher Traig.

În doar câteva minute ajunsese să-i ceară scuze. Modul simplu şi direct în care-i vorbise arăta că e un bărbat obişnuit să facă lucrurile cum vrea. Asta e, cel puţin, o calitate ciudată la un angajat.

— La ce te gândeşti acum? întrebă el.

— Mă-ntrebam de ce ai acceptat slujba asta? Nu intenţionase să pună întrebarea asta aşa de repede dar o făcuse cumva fără voia ei.

El îşi înclină capul într-o parte.

— E o provocare.

— Să munceşti pentru o femeie?

— Nu. Să muncesc pentru tine.

— Pentru mine? Dar abia ne-am întâlnit.

— Da, dar Drew Dominick e o personalitate atât de cunoscută în lumea afacerilor încât atunci când a apărut slujba asta, n-am putut rezista tentaţiei de a cunoaşte şi latura ta personală.

Se încruntă din nou:

— Nu cumva eşti reporter?

El îşi depărtă larg mâinile şi se aplecă puţin în faţă.

— Nu sunt reporterjur!

Ar mai fi vrut să-l mai întrebe ceva, dar înainte să deschidă gura, se reîntoarse spre cratiţa de pe aragaz.

— Şi nici bucătar n-o să prea fiu dacă nu pregătesc sosul ăsta cum trebuie, îi spuse peste umăr.

— Atunci te las să te ocupi de el, spuse ea pregătindu-se de plecare. Dar ca să-i arate totuşi cine e şeful, adăugă: aş vrea să-mi aduci o băutură înainte de cină, pe terasă.

— Martini sec?

Îşi ridică sprâncenele.

— De unde ştii?

— Am ghicit, răspunse el în timp ce amesteca în sos.

În uşa bucătăriei, aproape se împiedică de Bosun care stătea lungit pe podea, lângă castronul cu mâncare. O bilă albă pentru Cristopher, se gândi ea; Millie nu i-ar fi dat niciodată de mâncare câinelui.

În cameră o aştepta o altă surpriză; o rochie verde de casă sta întinsă pe pat şi papucii cu toc înalt înalţi fuseseră aşezaţi în apropiere. De unde Dumnezeu ştia Cristopher ce-i place să poarte seara prin casă? Probabil că umblase prin garderoba ei; ideea îi readuse roşeaţa în obraji. Încercă să-şi spună că aceleaşi lucruri le făcea şi Millie cu tatăl ei, dar nu putea să nu se simtă puţin ciudat. Avea să-i ia o groază de timp să se obişnuiască cu ideea.

Când intră în sufragerie, el îi prepara martiniul. Privirea lui urcă şi coborî pe rochia de catifea care nu

acoperea totul. Îi întinse paharul fără să-i spună nimic.

— Vii şi tu?

El dădu din cap în semn că nu.

— N-am terminat încă cu pregătitul cinei. Nu ştiu la ce oră iei masa de obicei… la opt e bine?

— E bine.

De când murise tatăl ei, nu mai lua masa de seară decât la ocazii speciale. Restul timpului mânca numai ce pregătea Millie, care nu se mai preocupa aşa de mult.

— Atunci mă întorc la treburile mele. Sper să-ţi placă băutura.

Camera i se păru goală după plecarea lui. Era o nebunietipul era în casă de o jumătate de zi şi ea simţea că locul lui e acolo. N-avea nevoie de asemenea gânduri. îl angajase doar pentru a-şi uşura viaţa, nimic mai mult.

Sentimentele reapărură când el veni s-o cheme la cină. De data aceasta insistă să ia cina cu ea. Când el încercă să se sustragă, ridică o mână şi spuse pe un ton prietenos:

— N-o să mă pot bucura de masă dacă ştiu că o să stai pitit singur în bucătărie.

— N-am stat pitit în viaţa mea.

— Şi totuşi…

— Bine. Dar cred că vrei să vezi dacă am curajul să-mi gust propria mâncare.

Realiză în timpul cinei câtă dreptate avusese Coleen; era un bucătar extraordinar. Antreul de creier, escalopul de viţel cu sos bearnez şi desertul Zabaglionenu mâncase niciodată mai bine.

— E bine să găteşti pentru cineva care apreciază mâncărurile bune, comentă el, privind-o cum îşi savurează desertul.

— Insinuezi că sunt gurmandă, nu? spuse ea râzând.

Vinul pe care-l băuse la masă o ajutase să se mai relaxeze; nu se mai simţea aşa de tensionată în preajma lui.

— Nu, doar că ştii să apreciezi lucrurile bune.

Se aplecă spre el, conştientă de trăsăturile lui

atrăgătoare care erau scoase în evidenţă de lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

— Spune-mi, unde ai învăţat să găteşti aşa?

Pentru o secundă remarcă în ochii lui aceeaşi expresie de rătăcire pe care o observase în bucătărie.

— Mama credea că fiul ei trebuie să fie la fel de descurcăreţ ca fiica. Cât timp a trăit ea, trebuia să-mi iau munca din bucătărie în serios.

— Ai fost norocossă ai o mamă care să te înveţe toate lucrurile acestea.

— Şi tu n-ai fost?

Îşi plecă privirea în farfurie.

— Mama a murit când eram copil. Dacă ai şti ceva despre lumea afacerilor, ţi-ai da seama că tatăl meu n-a avut timp de altceva. M-a învăţat cum să citesc o notă de solduri, cum să investesc în aur, cum să vânez şi cum să pescuiesc, dar nimic din treburile legate de casă, de gătit…

— Săraca fată bogată? întrebă el cu o voce calmă.

— Nu, nimic de genul ăsta. Am crescut doar cu alte priorităţi faţă de restul femeilor.

— Şi nu regreţi nimic?

— Nu cred; făcu o pauză. Am cam tot ce mi-aş putea dori.

— Inclusiv premiul Walter Burley Griffin? întrebă el nepăsător.

Îl privi surprinsă.

— Ştii şi despre asta?

— Am fost plecat din ţară nu pe lună. Am citit despre asta. Planul vostru a fost de prima mână.

Răceala cu care spusese ultimele cuvinte făcu complimentul să pară mai mult o ofensă.

— Asta spuneau şi judecătorii… se pare că ştii unele lucruri despre munca mea. Ai lucrat şi tu în domeniu?

— Sunt arhitect calificat, recunoscu el. Dar n-am mai lucrat în arhitectură de o groază de timp. M-am ocupat mai mult de partea administrativă. Mai mult în afară decât aici.

— Şi când te-ai întors, nu ţi-ai mai putut găsi de lucru

în propriul domeniu. Poate pot să te ajut.

— Nu, nu vreau să faci asta!

— Nu-mi spune că eşti prea mândru să accepţi ajutorul unei femei?

— Ceva de genul ăsta… spuse el ridicându-se de la masă şi turnând vin în pahare.

Mândria lui trezi în ea o dorinţă neaşteptată. Ar fi vrut să-i ia capul în mâini şi să-i ciufulească părul şaten. Se gândi că o să-l ajute orice s-ar întâmpla, fără ca el să ştie. Avea să se intereseze pe la firmele care-i erau asociate; poate găsea vreun loc liber şi pentru Cristopher. Părerea de rău o lovi la gândul că trebuia să-l lase să plece; era convinsă acum că trebuie să profite de timpul pe care-l mai avea de petrecut cu el.

— De ce zâmbeşti? întrebă el, întrerupându-i gândurile.

— Mă gândeam că aşa reuşeau oamenii ca tata să-şi păstreze sănătatea şi să nu înnebunească-aveau pe cineva pe lângă ei care să aibă grijă de toate; ei nu trebuia să se ocupe decât de afacerea lor.

Când tatăl ei fu adus în discuţie, o umbră trecu peste faţa lui Cristopher.

— L-ai cunoscut cumva pe tata? întrebă ea repede.

— L-am cunoscut, spuse el puţin încordat. Se ridică în picioare. Trebuie să curăţ masa. Am pornit boilerul înainte de cină. Cred că s-a încălzit, dacă vrei să faci o baie.

Ea fu derutată de brusca schimbare de subiect. Ştia că tatăl ei îşi făcuse o mulţime de duşmani în timpul carierei, asta i se întâmpla oricărui mare om de afaceri, dar se părea că acest Christopher are ceva personal de împărţit cu el. Se duse după el în bucătărie.

— Ai ceva împotriva tatălui meu?

— Tatălui tău? răspunse el de parcă întrebarea l-ar fi surprins. Nu, nu am nimic cu el. De ce întrebi?

— Doar o idee prostească. Uită că te-am întrebat.

Plecă spre baie fără să poată să uita reacţia lui ciudată. Se gândi s-o sune pe Coleen, să afle mai multe

informaţii despre acest Christopher, dar lăsă totul pe ziua următoare. Apa era la temperatura potrivită. Cu un oftat de uşurare îşi dezbrăcă rochia de casă, lăsând-o să cadă pe podea şi intră în cadă. Se lăsă să alunece uşor până când întregul corp intră sub apă. Timp de zece minute stătu nemişcată; jeturile de apă îi relaxau şi-i stimulau corpul. Mica reverie îi fu întreruptă de paşii pe care-i auzi pe podea.

Deschise ochii şi-l găsi pe Cristopher stând lângă cadă cu o perie în mână şi cu o sticlă în cealaltă. Fără să scoată un cuvânt întrerupse vibraţiile căzi şi jetul de apă şi se aşeză în genunchi lângă ea. Era nervoasă că el intrase în cameră neanunţat, dar nu putea să-i reproşeze nimic; mai degrabă se descoperi bucuroasă de prezenţa lui. Mai mult, simţea furnicături pe piele aşteptând atingerea mâinii lui. Când aceasta veni, un tremur de dorinţă trecu prin ea ca un impuls electric şi spatele i se arcui. Loţiunea, din orice o fi fost, era rece ca gheaţa.

— Iei treaba asta cu soţia mult prea în serios, spuse ea cam nesigur. Ce e chestia aia?

— Un extras din plante de mare care ar trebui să-ţi relaxeze corpul, îi răspunse el continuând să-şi mişte mâna pe spatele ei.

Cum ar fi putut să se relaxeze când nu-şi simţise niciodată trupul mai în alertă? Era o agonie să încerce să nu se mişte când mâna lui trecea pe spatele ei cu uşurinţa unui masor profesionist. Totuşi, când mâinile ajunseră în dreptul sânilor, pulsul ei se înteţi şi se apără cu mâinile ude…

— Nu, nu face asta!

— Nu fi prostuţă, eşti tensionată ca o pisică pe cărămizi încinse, o mustră el dându-i mâinile la o parte ca să-i poată da cu mai multă loţiune pe sânii calzi de la apa fierbinte.

Oare nu-şi dă seama că el era cauza acestei tensiuni? Nu fusese niciodată mai conştientă de mişcările unui bărbat ca acum când îi masa umerii cu peria.

— Chestia asta nu se duce de la apă? întrebă ea

încercând să pară calmă deşi respira din ce în ce mai greoi.

— Nu, chiar pentru asta e făcută. Întinde-te! Nu pot să fac totul cum trebuie dacă stai cocoşată.

Mâinile lui puternice o traseră înapoi până când capul i se sprijini pe o pernă gonflabilă la marginea căzii. Faţa lui se aplecă peste a ei atât de aproape încât îşi închise ochii.

— Aşa… relaxează-te.

Luă din nou peria şi coborî cu ea mai jos, mişcând-o în cercuri pe curburile fine ale abdomenului ei. Dar departe de a o relaxa, mişcările lui o aduceau într-o stare de excitaţie pe care cu greu o suporta. Când peria îi atinse pielea sensibilă de pe coapse, se ridică brusc.

— Gata, mi-a ajuns! strigă.

El o privi direct în ochii agitaţi şi-i puse un deget pe încheietura mâinii.

— Pulsul tău a luat-o razna. Poate că apa a fost prea fierbinte.

Ar fi vrut să-i spună că el e vinovat pentru ce i se întâmplă dar răspunse altceva:

— Da, din cauza apei… spuse zărind în ochii lui privirea unui pungaş. Drăcuşorule, mi-ai făcut asta intenţionat?

— Ce-am făcut?

— Ştii prea bine ce! Inocenţa, supuşenia asta a ta – e un rol, nu-i aşa? N-ai putut să te abţii să-mi arăţi cine e şeful, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

— Presupun că ştii despre ce vorbeşti.

— Să ştii… ieşi afară din baie!

Spre întristarea ei, plecă. Se aşteptase să se apere într-un alt mod; dacă ar fi făcut asta probabil tot el ar fi câştigat. Deşi oficial ea era şefa, el reuşise să-şi impună mult mai bine punctul de vedere.

Se ridică din cadă şi se înfăşură într-un prosop mare. Atât de mare era sensibilitatea pielii după micul lui tratament încât prosopul părea că e făcut din piatră dură.

Fiecare por al pielii ei aştepta sfârşitul acestui tratament. Ce fel de joc făcea oare?

O săptămână mai târziu nu reuşise să afle. Munca pentru Pacific Centre o prinsese atât de mult încât nu mai avusese timp să o sune pe Coleen pentru a afla mai multe despre Christopher. Oricum, el se purtase impecabil de la ultima întâmplare. Dacă nu ar fi fost întâmplarea cu baia, nu ar fi avut niciun motiv să se îndoiască de el.

În scurtul timp în care lucrase pentru ea, Christopher devenise atât de valoros încât acum se gândea că nu se va mai putea descurca fără el. Nu era vorba numai de faptul că vila strălucea de curăţenie sau că în fiecare zi o întâmpina mirosul de flori proaspete şi că mânca regeşte. Era vorba despre ceva mai puţin tangibil, dar care o afecta mai profund decât orice altceva. El îi acorda tot timpul pe care-l avea.

Era pentru prima oară în viaţa ei când cineva îi acorda atâta atenţie. Se gândi la toate acestea în timp ce-şi sorbea martiniul pe terasă. Aştepta să vină s-o cheme la cină pentru a se mai bucura câteva ore de prezenţa lui. Acum mânca regulat cu ea. În timpul meselor uita că-l angajase pentru postul de soţie şi se bucura de compania lui.

Când veni s-o cheme la masă, ştia că cina de azi avea să fie la fel de plăcută.

— Ei, Drew, cum ţi-a mers astăzi?

Inima îi tresări de bucurie.

— Când mă întrebi asta, am impresia că nu o faci de complezenţă; chiar vrei să ştii?

— Desigur că vreau. Mă interesează orice are legătură cu tine.

Începu să-i povestească despre evenimentele zilei care tocmai trecuse. Din când în când, Christopher se oprea să pună câte o întrebare curioasă.

— E un lucru extraordinar faptul că ştii atâtea lucruri despre treburile astea. Pot să-ţi vorbesc despre problemele mele ştiind că mă înţelegi şi că nu mă asculţi doar ca să-mi faci pe plac.

Brusc o grimasă de îngrijorare îi străbătu faţa.

— Voiam să vorbesc cu tine în legătură cu asta. Sunt unele lucruri pe care trebuie să ţi le spun…

Modul serios în care îi vorbise o alarmă. Îi luă mâna într-a ei.

— Nu eşti amestecat în vreo belea, sper.

— Nu, nimic de genul ăsta, spuse el nerăbdător. Doar că… fu întrerupt din nou de soneria telefonului. Evident enervat se ridică. Ar trebui să văd cine e! După un moment se întoarse. E Garth Dangerfield.

Nerăbdătoare să afle ce vrea Cristopher, îi răspunse grăbită lui Garth.

— Da, Garth, ce e?

— Nu v-am întrerupt din ce făceaţi, sper? întrebă curios bărbatul.

— Nu, e… te referi la Cristopher? EL.lucrează pentru mine.

— Vocea lui îmi părea cunoscută. îl cunosc?

— Nu cred.

Tocmai s-a întors de afară. Ce voiai să-mi spui?

Telefonul lui Garth era legat de nişte cifre la care lucranimic care să fi fost atât de urgent cât să nu poată aştepta până ziua următoare. Din manierele lui total lipsite de subtibilitate înţelesese că ar vrea să-i facă o vizită. Garth lua lucrurile prea în serios, deşi ea nu-l încurajase în niciun fel. Va fi nevoită să se gândească ce atitudine să adopte faţă de el dacă nu vrea ca lucrurile s-o ia razna.

Încercând să alunge aceste gânduri se întoarse la masă. îl găsi pe Christopher eliberând masa.

— Ce aveai de gând să-mi spui înainte să sune Garth?

— Nu era important, răspunse el în timp ce se îndrepta spre bucătărie cu vasele murdare.

Ce se mai întâmplase acum? Era sigură că acum câteva minute voia să-i împărtăşească ceva important, dar în timpul cât vorbise la telefon, se răzgândise.

Să fie gelos pe Garth? Asta era posibil numai dacă era atras de ea. Era prea devreme să ştie dacă se îndrăgostise sau nu de el, dar îşi putea totuşi da seama că

prezenţa lui o făcea să se simtă vie. Poate că asta îi lipsea lui Garth, deşi remarcase lipsa acestor calităţi la el până acum. Cum ar fi s-o iubească un bărbat ca Christopher?

Câteva minute mai târziu se întoarse cu tava de cafea pe care era numai o ceaşcă.

— Tu nu bei?

— Nu. Încă mai am ceva de făcut.

Înainte să plece îi prinse mâna căutând disperată un motiv prin care să-l mai reţină.

— Mai rămâi puţin.

Trebuie să vorbesc cu tine despre… o petrecere pe care vreau s-o organizez… săptămâna viitoare.

El se aşeză pe scaunul din faţă ascultând-o indiferent în timp ce ea îşi formula planurile.

— Încă n-am avut ocazia să sărbătorim premiul cum se cuvine şi aş vrea să invit pe toată lumea care a lucrat la el. Lista de oaspeţi va cuprinde desigur şi prieteni apropiaţi.

— Nicio problemă. Trebuie să-mi spui doar câţi oaspeţi or să vină şi o să pregătesc meniul pentru toţi.

— Dar nu trebuie să găteşti, spuse ea grăbită. O să chemăm pe altcineva să se ocupe de asta; tu va trebui doar să-i supraveghezi. De fapt, mă gândeam că o să vii cu mine la petrecere… ca însoţitor.

Îşi ţinu respiraţia în aşteptarea răspunsului. Petrecerea avea să fie o ocazie nemaipomenită să-i găsească un loc de muncă. În afară de asta, i-ar fi plăcut ca prietenii şi cunoscuţii s-o vadă la braţ cu un bărbat atât de interesant. Să vedem ce o să mai zică Inky Hedges!

Dar, spre dezamăgirea ei, el refuză.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vin la petrecerea ta.

— Oo… de ce?

— Cred că am dreptul la nişte timp liber şi aş vrea să mi-l iau în acea seară, mai ales că altcineva se ocupă de petrecere şi n-o să ai nevoie de mine.

— Înţeleg. Ai dreptul la timp liber, desigur, iar eu nu te pot obliga să vii cu mine la petrecere…

— Mulţumesc, mă bucur că am stabilit şi asta. Se

ridică repede de pe scaun şi dispăru pe uşa bucătăriei. De data asta nu mai încercă să-l oprească. Faptul că voia să-l prezinte prietenilor ei era unul dintre motivele pentru care ar fi vrut să facă petrecerea, dar poate tocmai lucrul acesta îl speriase.

Că lucra pentru ea era ceva, dar că acum voia să-l prezinte prietenilor ca pe un lucru de preţ era prea mult. Se simţi ruşinată că avusese gândurile astea şi într-un fel îi păru bine că refuzase.

Totuşi, imaginea lor împreună, braţ la braţ la o petrecere n-o părăsea. În curând, îşi spuse ea în timp ce-şi sorbea cafeaua… în curând.

Capitolul 3

Deşi dezamăgită că nu venise la petrecere, Drew era totuşi recunoscătoare pentru toate pregătirile de care se ocupase. Făcuse planurile atât de meticulos, de la planurile pentru aranjamentul meselor până la listele de cumpărături, încât Drew rămăsese mută de uimire.

— Dacă talentul tău de arhitect e pe măsura calităţilor de organizator, companiile ar trebui să se îmbulzească să te angajeze. De fapt, dacă mă gândesc mai bine… s-ar putea să te angajez chiar eu.

— Deja ai făcut-o, îi reaminti el zâmbind.

Răspunsul pe care i-l dădu o indispuse. De ce trebuia să-i reamintească de lucrul acesta când reuşise să treacă peste el? Nu voia să se gândească la el ca la o menajeră, de fapt nu mai făcuse asta încă după primele zile în care-l cunoscuse. Relaţia lor se transformase pe nesimţite într-o legătură de prietenie. Niciun alt bărbat n-o mai făcuse să se simtă aşa… preţuită.

— Nu te privesc ca pe un angajat! spuse ea.

Vocea lui îşi înteţi tonul.

— Dar asta sunt. Trebuia să fac pentru tine toate lucrurile pe care o soţie tradiţională le face pentru un bărbat, mai ţii minte. În afară de un singur lucru, desigur!

— Dar un soţ şi o soţie pot să se sprijine unul pe altul fără ca unul dintre ei să fie superior celuilalt.

— Totuşi, cineva trebuie să ia deciziile.

— Desigur, dar nu pot fi luate împreună?

Spre surpriza ei, el îşi strânse pumnii pe lângă corp.

— Nimic, nici măcar o căsătorie nu poate merge cu compromisuri. Cineva trebuie să conducă!

Şi într-o căsătorie avea să fie desigur el. îl cunoştea de îndeajuns de mult timp ca să ştie că ar face totul după voia lui.

Tensiunea dintre ei era maximă; ea simţi că trebuie să-i răspundă:

— Dacă eşti un conducător atât de bun, de ce rămâi aici să lucrezi ca un… soţ de casă? Folosi ultimele cuvinte pentru a-l provoca, dar rămase mută la răceala răspunsului său.

— Am făcut o înţelegere. N-am întors niciodată spatele unei înţelegeri şi nu am de gând să fac asta acum.

— Deci toată atenţia şi consideraţiile pe care mi le-ai arătat au fost doar din datorie?

El dădu nemulţumit din cap.

— N-am spus asta. Deodată, făcu un pas înspre ea, cu o expresie de nedesluşit în privire. Îi luă ambele mâinile şi le ridică până la nivelul gurii, sărutându-le. Drew, eu…

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Da, Christopher?

Expresia feţei lui era un amestec de tandreţe şi furie, de parcă înăuntrul lui s-ar fi dat o luptă. Când îi rosti numele, faţa lui afişa aceeaşi expresie indiferentă pe care o văzuse adeseori. Îi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Cred că e timpul să te pregăteşti pentru petrecere… iar eu trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire.

Acestea fiind spuse părăsi camera, lăsând-o singură în faţa oglinzii. O cuprinse furia; cum îndrăzneşte să se joace cu ea de-a şoarecele şi pisica?

Acum ştia sigur că ascunde ceva şi avea de gând să afle despre ce e vorba. Deocamdată trebuia să lase gândul acesta deoparte; oaspeţii soseau într-o oră.

În ciuda celor spuse de el, Christopher Traig nu era un ajutor de casă. Se gândea că atitudinea lui stranie are

legătură cu faptul că-l cunoscuse pe tatăl ei. Dacă era aici ca să-i facă rău?

Îşi îmbracă rochia şi căută ceva de încălţat. În ciuda criticilor care o acuzaseră de lipsă de feminitate, decisese să îmbrace un jupon în stil victorian cusut de mână în jurul tivului care-i descoperea în întregime gâtul şi lăsa să se intuiască umerii fini şi subţiri care abia dacă se zăreau.

După ce-şi puse cureaua şi încălţă sandalele cu benzi aurite zâmbi imaginii ei din oglindă. Să mai zică cineva că în costumul acesta nu arată feminin! N-avea nevoie să se îngrijească de păr, trebuia doar să-l pieptene puţin ca să-i readucă strălucirea naturală. Nici cu machiajul n-avea mare bătaie de cap, dar cum acum era o ocazie specială, se gândi că nu strică să folosească puţin ruj.

Ce-ar fi zis tatăl ei dacă ar fi văzut-o acum? Frumuseţea se aflase atât de jos pe lista lui de priorităţi încât atâta timp cât trăise, Drew nu-şi făcuse prea multe griji pentru haine sau pentru felul cum arăta.

Zgomotul de pe podea îi aduse aminte că Bosun e în cameră şi că va trebui să-l închidă în bucătărie. Nu toată lumea aprecia purtarea lui zgomotoasă.

— Scuze, micuţule, îi spuse câinelui în timp ce-l căra pe scări.

Echipa de catering muncea de zor în bucătărie, dar acceptaseră să mai stea din când în când cu ochii pe căţeluş. După ce aruncă privirea peste felurile de mâncare întinse pe masă, se îndreptă spre sufragerie, să vadă dacă totul e în ordine.

Tocmai aranja o vază cu flori când se auzi soneria de la intrare.

Aştepta cu ochii îndreptaţi spre holul principal să vadă cine venise, dar zâmbetul de gazdă îi dispăru imediat de pe buze.

— A, Drew, draga mea, exclamă bărbatul.

— Bună seara, domnule Hedges! răspunse ea, încercând să păstreze tonul vocii la un nivel normal. Nu mă aşteptam să vă văd aici!

El zâmbi, încercând să folosească acelaşi ton.

— Mi-am dat seama de asta, altfel ai fi fost în stare să bei otravă înainte să mă laşi să intru. S-a întâmplat ca reporterul social pe care l-ai invitat să nu poată veni… în fine!

— Vorbeşti de parcă ai fi fost obligat să vii! îi spuse ea cu sarcasm.

— Vai, vai… cuvintele tale mă rănesc. La urma urmei, nu-mi fac decât meseria!

— Dacă te referi la bătaia de joc… te descurci minunat! replică ea.

Sosirea altor oaspeţi o salvă de la o discuţie prelungită cu el.

— Domnul şi doamna Alderman, ce bine îmi pare că vă văd. Alderman fusese membru în juriul care acordase companiei premiul.

— Spune-mi Bernard, te rog! Nu mai sunt membru al comisiei, sper să putem fi prieteni.

— E liniştitor să poţi vorbi cu un membru al juriului fără să fi suspectată de cine ştie ce, spuse Drew râzând. Petrecu mai mult timp cu domnul Alderman şi soţia acestuia, pe care o plăcea. Trecu pe la fiecare oaspete în timp ce soseau. îl evita cu grijă pe Inky Hedges, deşi ştia că acesta o urmăreşte atent din colţul unde se stabilise.

— Dacă privirile ar putea ucide, a lui ar face-o sigur!

Se întoarse spre persoana care spusese asta şi-l găsi pe Garth Dangerfield ţinând în mână două pahare de şampanie. Ea îl luă pe cel care i se oferi şi sorbi din el cu zâmbetul pe buze.

— Nu eşti departe de adevăr! Mi-aş dori să dispară o dată pentru totdeauna.

Garth îi făcu semn cu degetul cu o severitate ironică:

— Nu trebuie să vorbeşti despre Inky al nostru în felul ăsta! Aminteşte-ţi de puterea presei.

— Cum aş putea să uit… mi-o aminteşte în fiecare articol. Garth îşi îndreptă privirea spre invitaţi. Cauţi pe cineva anume? întrebă ea

— Pe noul tău băiat de casă. Sunt sigur că-i ştiu vocea de undeva.

— Nu e băiatul meu de casă, se răsti ea. Regretă tonul pe care-l folosise imediat ce Garth îşi întoarse privirea curioasă spre ea. E prea bătrân ca să mai fie băiat.

— După vocea pe care o avea, n-aş zice că era bătrân.

Drew ar fi vrut să-i spună să-şi vadă de treaba lui, dar ştia că atitudinea asta a lui venea din faptul că o plăcea. Iar dacă nu-l încurajase cu nimic, nici nu-l descurajase aşa că n-avea cum să-l învinovăţească pentru cum se purta acum. Era bine dacă ar fi crezut că Christopher e bătrân, asta i-ar mai fi potolit gelozia. Nu era atrasă prea mult de Garth, dar avea nevoie de el să ducă la capăt proiectul Centrului. Nu-şi permitea să-l îndepărteze, nu acum. Suspină: câteodată e al naibii de greu să fii femeie, mai ales când trebuie să te descurci cu oameni temperamentali ca Garth.

Nu mai voia să răspundă nici unei întrebări, aşa că găsi o scuză şi plecă, îndreptându-se spre bufet. Se sperie când Inky Hedges apăru lângă ea, atingând-o în trecere…

— Te superi dacă te mişti puţin mai încolo?

— Iartă-mă dragă, dar e prea aglomerat aici.

Camera era într-adevăr aglomerată, dar nu era nimeni în preajma lor. Probabil că băuse prea mult şi Drew îl privi cu dezgust.

— Înţeleg că vrei să vorbeşti cu mine? întrebă ea, cu aceeaşi răceală în voce.

— Aştept asta de o seară întreagă, dragă, dar dintr-un motiv oarecare se pare că m-ai evitat.

— Poţi să spui ce ai de spus?

— Ai răbdare, toate la timpul lor. Voiam să ştiu ce părere ai despre tânărul Monroe, care e noul şef al rivalilor tăi favoriţi? Ştii desigur că bătrânul Darcy Monroe e aproape mort după ultimul infarct.

— Da, am auzit câte ceva despre asta. Dar nu l-am mai văzut pe fiul său de foarte foarte mult timp, aşa că nu-ţi pot spune nicio părere.

Ochii lui Hedges se îngustară de parcă ar fi privit un copil mincinos.

— Haide, Drew! Lumea deja vorbeşte că tu şi tânărul

Monroe sunteţi legaţi unul de altul cu alte sentimente decât cel de ură.

Dacă ideea n-ar fi fost atât de absurdă i-ar fi râs în faţa ziaristului. Era de negândit ca ea să aibă ceva de a face cu vreunul dintre Monroe.

— Te înşeli, spuse ea scurt şi cu toată indiferenţa pe care o putu falsa.

— N-aş prea crede. Iscoadele mele sunt foarte eficiente după cum ai putut să afli pe pielea ta.

Ignoră ultima remarcă. Hedges era beat şi nu voia decât s-o enerveze.

— Şi ce-ţi mai spun spionii de data asta?

Ziaristul ezită la început, dar cu un gest nepăsător al mâinii, se hotărî să-i povestească.

— Mi se spune că tânărul Traig Monroe a locuit chiar în această casă în ultima lună. A fost văzut ieşind şi intrând aici, chiar conducându-ţi maşina; aşa că n-are rost să negi.

La auzul numelui băiatului lui Monroe, simţi părul de pe ceafă cum se ridică uşor. Încă de mic copil tatăl ei se referea la ei fără să le folosesc numele mic. Părea o coincidenţă prea mare ca numele de familie a lui Christopher să corespundă numelui mic al băiatului lui Monroe. Dacă Hedges avea dreptate şi erau una şi aceeaşi persoană…

O, Doamne! îşi ţinuse rivalul sub propriul acoperiş? I se păruse încă de la început că e ceva mai mult legat de el decât arată… dar nu se gândise niciodată că ar putea fi chiar unul dintre cei care încercaseră să facă rău familiei ei.

Hedges o privea cu atenţie, dar n-avea de gând să-i arate cât de mult o întristase această revelaţie.

— Ei bine, asta e… trebuia să se afle odată şi odată, spuse ea cu un zâmbet forţat.

— Îmi confirmi povestea, deci?

— N-am spus asta! O să afli totul dacă citeşti rubricile lui Dolores Hartman…

— I-ai oferit ei exclusivitatea? spuse Hedges, care aproape că rămăsese fără glas. Şi când ea deschise ochii

mari insinuând un „da”, el răbufni: dar tu n-o suporţi pe nenorocita aia!

Ea ridică din umeri.

— Afacerile dau naştere la prietenii ciudate, Inky!

El râse ironic.

— Ca cea dintre tine şi Monroe? Cred că nu-mi spui totul în povestea asta. Şi chiar dacă i-ai promis povestea nenorocitei ăleia de Hartman, nu poţi să mă opreşti să aflu mai multe despre povestea asta! Pare cel puţin ciudat ca principalii participanţi la cursa pentru premiu să împartă dintr-odată acelaşi pat, mai ales că istoria legăturilor dintre cele două familii nu e aşa liniştită. Se opri îndeajuns de mult, cât să ia un gât bun de tărie dar ochii lui nu părăsiră o clipă faţa fetei. Desigur, amândoi aveţi de profitat din afacere, dacă e vorba de o afacere. Dominick ia contractul şi Monroe îşi ia şi el partea, invocând clauza consultării despre care am auzit că v-aţi făcut probleme. Sunt aproape de adevăr?

— Asta e cea mai groaznică invenţie pe care am auzit-o… pleacă de aici!

Hedges îşi puse băutura pe masă, vărsând jumătate din pahar pe covor.

— O să plec, dragă. Tocmai aveam de gând să plec… am de făcut nişte… săpături. Cu o mână ridicată spre ceilalţi oaspeţi se îndreptă spre uşă: la revedere dragelor! Ne vedem pe tipar.

După plecarea lui, se lăsă o tăcere stânjenitoare. Nimeni nu-l suporta pe Hedges dar erau obligaţi să-l tolereze ca nu cumva să apară bârfiţi prin rubricile lui. Maggie Symmonds veni lângă Drew, la bufet, speriată.

— Omul ăsta e teribil… ce are de gând să pună la cale?

Drew îi zâmbi palid asistentei.

— Caută să scrie despre un scandal în legătură cu premiul.

— Îi urez succes. Tocmai am vorbit cu Bernard Pierce şi spunea că am câştigat premiul cinstit. El a fost în juriu şi ar trebui să ştie mai bine. Aşa că Inky n-are cum să

găsească un scandal dacă nu există unul!

— Ai dreptate ca de obicei, Maggie.

Încrederea ei era însă de aparenţă.

Toată liniştea ultimelor săptămâni îi fusese dată peste cap. Când aflase de Traig Monroe sau Christopher-cum s-o fi numind? – nimic nu-i mai părea sigur.

Discuţiile între invitaţi reîncepură, dar cum buna dispoziţie fusese stricată de scena cu Hedges, invitaţii plecară, rând pe rând, acasă. Drew rămase singură cu echipa care făcea curăţenie după petrecere. Se aşeză gânditoare pe canapea, cu un pahar de şampanie în mână din care uitase să mai bea. După ce echipa de curăţenie plecă, rămase în acelaşi loc, neputând să se ridice să se ducă nici până în pat. Ştia că n-o să aibă odihnă până când nu primea nişte răspunsuri sigure de la Cristopher… Traig.

Mintea ei se întoarse la cele câteva săptămâni care trecuseră de când venise el. Ceea ce începuse ca un angajament plătit, deşi neobişnuit, ajunsese să devină ceva mult mai intim. În loc să studieze mai atent lucrurile, se lăsase păcălită de atenţia şi de interesul flatant pe care i le arăta. Chiar începuse să se îndrăgostească de el puţin. Nu putea să uite atingerile mâinilor lui din urmă cu trei săptămâni şi nici dăţile în care trupurile lor se întâlniseră accidental; trezise în ea sentimente cu care nu mai avusese de-a face. Fusese totul un complot destinat s-o facă vulnerabilă? Dacă era aşa – îi reuşise.

— Trezeşte-te, Drew. Ai adormit pe canapea!

Se dezmetici din somn cu obiectul gândurilor ei aplecat asupra sa. Pentru un moment nu reuşi să-şi amintească unde e. Cu un mormăit se redresă şi ridică automat paharul de şampanie care căzuse pe podea.

— Te simţi bine? întrebă el grijuliu.

— Sunt bineşi nu datorită ţie-Traig Monroe!

Se uită la faţa lui; nu schiţase nici cel mai mic gest.

— Ştii, deci. Bine.

— Bine? Asta e tot ce ai de spus?

El se aşeză pe canapea şi întinse o mână în spatele ei.

— Încerc să-ţi spun asta de ceva timp.

Ea ignoră braţul pe care-l simţea în spate, alungit pe canapea.

— Şi vrei să cred asta?

— De ce nu? E adevărul!

— Dacă este, atunci e primul pe care mi l-ai spus de când ai venit aici!

— Cred că meritam asta. Îşi retrase încet mâinile şi le privi pentru câteva secunde. Ar fi fost atât de simplu dacă nu începeam să ţin la tine.

— Prefăcătoria s-a dus, aşa că mai bine ai sări peste rolul de soţie… spuse ea plină de răutate. Spune-mi un lucru: de ce ai făcut-o?

— Trebuia să fac rost de dovezi care să arate că ai câştigat premiul pe declaraţii false.

Ea râse cu amărăciune.

— Haide acum… am câştigat premiul pe bună dreptate.

— Vrei să spui că pe bună dreptate mi-ai furat planurile?

Simţi cum îi piere culoarea din obraji.

— Ce-ai spus?

El se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre uşile de sticlă ale terasei; vorbi fără să-şi întoarcă privirea.

— Am venit aici să dovedesc că l-ai angajat pe Garth Dangerfield în schimbul planurilor pe care eu le făcusem pentru Centru.

Lui Drew abia dacă îi venea să creadă ce auzea.

— Dar asta e o nebunie!

— Ştii doar că Dangerfield a lucrat pentru Monroe.

— Da, dar…

— Ţi-a spus de ce a fost dat afară?

— Mi-a spus că băiatului lui Monroe, adică ţie, nu-ţi plăcea legătura dintre el şi Darcy.

— Ţi-a spus că încerca să stoarcă de la tatăl meu tot ce putea, ştiind că e foarte bolnav?

Asta era o altă versiune a poveştii pe care o auzise spusă de Garth.

— N-a pus problema chiar aşa…

Traig se întoarse înspre ea.

— Sunt sigur că n-a spus-o aşa, dar asta s-a întâmplat. Am venit acasă din concediu şi de îndată ce mi-am dat seama ce făcea, i-am trimis actele de concediere. Are noroc că nu l-am trimis în instanţă. Şi acum, îmi fură planurile pe care le desenasem pentru centru înainte să plec în America.

Era al doilea şoc pe care-l primea într-o perioadă atât scurtă de timp; îi era de-ajuns. Îşi puse în ordine gândurile.

— Nu cred nimic din toate astea, se răsti ea. Ieşi afară din casa mea, din viaţa mea!

O privi fix.

— Mă tem că nu poţi să scapi de mine aşa uşor. Am semnat un contract, amândoi…

— Nu! Coleen Bell l-a semnat.

— Pentru că tu ai cerut să semneze pentru tine!

Ce crezi că s-ar întâmpla cu reputaţia ta dacă s-ar afla că ai suspendat un contract valid?

Învinsă, îşi puse capul în palme.

— De ce faci toate astea?

— Ţi-am spus deja: să găsesc dovezile!

— Dar de ce n-ai venit direct la mine să-mi spui de acest furt? Am fi putut discuta, să ajungem la o înţelegere…

Izbucni în râs.

— Ai fi acceptat să te întâlneşti cu un Monroe?

— Nu!

— Asta credeam şi eu. Din fericire, eram lângă Coleen când ai sunat-o tu căutând o soţie. Am reuşit s-o conving să treacă şi numele meu pe listă, spunându-i că e doar o mică glumă între noi. Incidental, i-am spus că şi tu eşti de acord cu toată chestia asta… aşa că nu e vina ei.

Nu-i de mirare că cererea ei n-o uimise pe Coleen atât de mult. De-ar fi ştiut cel puţin cum avea să se termine totul!

— Şi ce ai de gând să faci acum? întrebă ea cu un tremur în voce. O să te duci cu acuzaţiile astea la membrii

juriului?

— E puţin cam târziu pentru asta. Şi inutil… Dangerfield a luat cu el toate schiţele desenelor mele aşa că nu pot dovedi că mi-au fost furate.

— Şi o să rămâi aici până când o să faci rost de dovada ta?

El înclină afirmativ din cap. Ameninţările lui Inky Hedges îi năvăleau în minte. Monroe va vrea să-şi ia parte din clauza cu consultanţa. Dar Drew nu voia să le facă pe plac unora care vruseseră să-i distrugă familia. O mică înşelătorie îi lumină faţa.

— Ştii ce? Aş putea să mă duc la consiliu şi să cedez de bunăvoie contractul companiei tale.

— Asta e o idee la care nu m-am gândit…

Suspiciunile ei erau confirmate.

— Sunt sigură că nu te-ai gândit… nu te-ai gândit pe naiba! spuse ea, enervată la culme. Sperai chiar că o să fac asta, nu-i aşa? N-ai putut câştiga contractul cinstit şi ai recurs la înşelătorie! Ei bine, n-o să-ţi meargă, domnule Christopher Traig Monroe. Poţi să fii băiatul meu de casă până la sfârşitul lumii; tot n-ai să obţii nimic de la mine.

— De ce nu-l rogi pe Garth să nege sau să confirme ce tocmai am spus?

— Ţi-ar plăcea asta, nu? Nu e de – ajuns că ai distrus pacea căminului meu; acum vrei să-mi faci praf şi viaţa amoroasă? Tata avea dreptatenu poţi să ai încredere într-un Monroe.

— Nu mai zic nimic… mai ales că asta vine de la un Dominick cu două feţe, ca restul clanului. Tocmai ai arătat asta, acum când ai refuzat să-l confrunţi pe Dangerfield. Ţi s-au aprins atât de mult călcâiele după el, încât nu mai vrei să afli adevărul?

Se întoarse repede şi se îndreptă spre uşă.

— Stai puţin. Unde crezi că te duci?

— Afară, înainte să fac cine ştie ce nebunie!

— Încă mai e valabil contactul, după cum tu însuţi ai ţinut morţiş să-mi aminteşti. Asta înseamnă că încă lucrezi pentru mine şi nu cred că ţi-ai terminat toate treburile.

Sprâncenele făcură o cută adâncă pe fruntea lui şi Drew observă mâinile care i se agitau nervoase pe lângă corp.

În cele din urmă ajunse la o decizie.

— Cum vrei tu. Ce aţi dori să fac pentru dumneavoastră?

Spuse primul lucru care-i trecu prin minte.

— Umple cada cu apă caldă.

Traig se întoarse imediat şi după câteva secunde îl auzi intrând în baie. Nu simţea neapărata nevoie să facă baie, dar voia să-i vină de hac cumva. Obligându-l să facă ce i se cere şi să accepte rolul de menajeră, i se păru cea mai bună soluţie, pentru moment.

Cum a putut s-o mintă într-un asemenea hal şi apoi s-o dezamăgească atât de cumplit?

Şi s-o acuze de toate acele lucruri… Cum putuse să-i facă una ca asta?

Tatăl ei avusese perfectă dreptate. Monroe nu aducea decât necazuri şi Traig era la fel de rău ca toţi. Luă una dintre perne şi începu să dea cu pumnii în ea. Cum putuse să-i facă una ca asta? Toată povestea cu arhitectul care nu-şi mai găseşte loc de muncă… ea îl primise în casa ei, în inima ei.

— Dacă ai terminat de dat cu pumnii în perna aia, apa e gata! îi vorbi el din tocul uşii.

Cu toată vlaga pe care o mai găsi în ea, aruncă perna spre el, dar aceasta se prăbuşi la picioarele lui. Asta îi mai potoli nervii. Simţea că trebuie să cadă pe jos şi să plângă ca un copil, dar n-avea de gând să facă asta în faţa lui. Se ridică în picioare cu toată demnitatea şi se îndreptă spre el.

— Aş vrea şi un masaj.

El îşi aplecă supus capul.

— Cum doriţi.

Furia, frustrarea şi efectele şampaniei o făceau să fie neatentă, dar nu mai fusese atât de pornită împotriva unui bărbat. Ştia exact cum avea să se răzbune pe el.

Avea să-l lase s-o vadă, s-o dorească…

Deşi nu scosese niciun sunet, ştia că e în urma ei şi că intrase după ea în baie. Se forţă să pară calmă când se întoarse cu faţa spre el. Încet, îşi dezbrăcă rochia, scoţându-şi-o peste cap cu o mişcare menită să fie atrăgătoare. Sutienul fu îndepărtat după aceea, rămânând doar chiloţeii cu şireturi în jurul coapselor. Curajul o părăsi când vru să şi-i scoată şi pe aceştia cu faţa la el aşa că se întoarse şi intră repede în apa aburindă.

— Mai întâi umerii şi spatele îl instrui ea când se apropie de cadă cu loţiunea în mână.

Căldura din mâinile lui o făcu să tresară când o atinse prima oară. Respiraţia lui greoaie arăta că încearcă cu greu să-şi menţină controlul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea cu o voce mieroasă.

— Ştii bine că e ceva. Crezi că ai găsit o modalitate să mă pui la punct?

— Păi, n-am găsit?

— Poate. Pe de altă parte, vezi să nu-ţi forţezi norocul!

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Înseamnă că aş putea să te iau chiar aici, în cada asta, fără ca tu să poţi face ceva.

— Dar n-ai face asta!

Se ridică brusc în picioare, aruncând loţiunea pe podea.

— Nu, n-aş face-o!

Orice crezi tu despre mine, nu sunt violator… dar sunt totuşi bărbat. Aşa că îţi sugerez să te ridici de aici şi să pui ceva haine pe tine. Trebuie să discutăm.

— Să discutăm despre ce?

El plecase deja, aşa că nu mai avea cine să audă întrebarea. Resemnată, se ridică din cadă şi se înfăşură într-un capot larg. Ce avea să-i spună, oare?

Ceva mai devreme, îi spusese că avea de gând să-i spună mai dinainte cine e şi că ajunsese să ţină la ea. Era oare posibil ca tot ce făcuse până acum să nu fi fost în întregime un rol? Că începuse să aibă aceleaşi sentimente pe care ea le avea pentru el? Ideea o încântă, dar nu putea

să uite că are de-a face cu un Monroe. Nimic din ce învăţase în toată copilăria ei nu-i permitea să se apropie de el.

Fără să primesc nicio avertizare camera începu să se mişte sub picioarele ei. Erau probabil efectele apei mult prea fierbinţi şi ale şampaniei; se prinse cu mâna de suportul de prosoape pentru a se echilibra. Sau poate că era de vină oboseala pe care i-o provocase acest domn Traig… Christopher.

Dumnezeule, chiar se simţea ciudat. Lespezile de marmură ale podelei parcă se transformaseră în apă. Alarmată, se îndreptă spre uşă, fiindu-i teamă să nu leşine pe marmura tare a băii.

— Christopher!! strigă cu voce slabă. Unde e oare?

Totul deveni negru; îşi pierdu cunoştinţa şi cău lungită pe hol.

Capitolul 4

— Drew, poţi să mă auzi?

Cu greu deschise ochii, dar îi închise la loc, protestând cu un mormăit din cauza luminii puternice care-i rănea privirea. Nu mai era pe podea ci în patul ei.

— Ai leşinat, o informă o voce de bărbat. Deschise ochii din nou ochii şi-l văzu pe Monroe lângă patul ei, părând îngrijorat. Prostuţo, n-ar fi trebuit să intri în apă fierbinte după ce ai băut atâta şampanie.

Îşi aduse aminte, acum. Mai devreme o găsise dormind pe canapea, cu un pahar de şampanie trântit pe jos. Credea că băuse mai mult.

— N-am băut decât două pahare. Atât.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles!

— Sunt liniştit că i-am cerut doctorului să vină până aici, am găsit numărul lui în agenda ta telefonică.

Când să se ridice, îşi dădu seama că e dezbrăcată şi că aşternuturile erau singurele lucruri care o acopereau. N-avea rost să-şi facă griji pentru asta; el o adusese goală în braţe, până-n pat.

— Nu era nevoie de un doctor. Mi-e bine!

— Practici medicina fără licenţă, Drew? întrebă Alan Davies din prag. Alan Davies era doctorul familiei şi în acelaşi timp un prieten apropiat. Prietenul tău mi-a spus că ai leşinat fără niciun motiv. Ăsta e un lucru îngrijorător!

Îşi îndreptă privirea spre Christopher. Doctorul se referise la el ca la un prieten, nepărând surprins că un străin, un bărbat pe care nu-l cunoştea îl anunţase despre leşinul ei. Probabil că toată lumea ştia că ea şi Monroe locuiau împreună.

— De când te simţi epuizată? o întrebă doctorul, analizând-o cu atenţie.

— Nu m-am simţit… se hotărî că trebuie să fie sinceră cu el, dacă vrea să se facă bine. Nu m-am mai simţit foarte bine de veacuri, dar în ultimele zile totul m-a ajuns din urmă. Cel mai mic efort mi se părea imposibil.

— De când nu ţi-ai mai luat o vacanţă?

Râsul cu care-i răspunse era plin de amărăciune.

— De la moartea tatii nici n-am avut timp să mă gândesc la vacanţe, darămite să le mai şi iau. Apoi, a fost treaba asta cu contractul…

— Mă gândeam eu… te-ai extenuat. Episodul din noaptea asta e un avertisment că dacă mai continui aşa, o să cedezi complet.

În timp ce încerca să asimilze veştile proaste, doctorul îi ceruse lui Traig Monroe să iasă din dormitor şi începuse să o consulte.

Jumătate glumind, jumătate cu teamă în glas, ea îl întrebă:

— Şi… o să trăiesc?

— Nu ai nimic care să nu poată fi vindecat de o scurtă vacanţă. Vreau să te pregăteşti să pleci departe de oraş. Mâine, dacă e posibil.

— Dar „nu pot lăsa afacerea, protestă ea.

— Dacă eu pot, tu de ce nu poţi? întrebă Monroe intrând înapoi în cameră. Se aşează pe marginea patului. Ştiu că tu crezi că totul o să se destrame dacă pleci pentru puţin timp; şi tata credea asta.

— Asta credea şi al meu… spuse ea serios, înţelegând

unde avea să ducă discuţia. Dar ambele organizaţii au reuşit să meargă şi fără ei, nu?

— Asta încercam să-ţi spun. Când plecăm?

Ea făcu ochii mari.

— Stai puţin; tu n-o să mergi nicăieri.

— O să aibă nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, nu-i aşa doctore? Doctorul înclină afirmativ din cap. Gata, vezi, din ordinul doctorului…

— Bărbaţii! sunteţi uniţi în toate! spuse ea, privindu-l cu o ciudă amicală pe Alan Davies. Ştii doar de ce nu putem merge împreună! se răsti la Monroe. El ridică din umeri, ignorându-i protestul.

— De ce nu? Toată lumea ştie că suntem un cuplu…

Se aruncă din nou pe perne. Ce rost mai avea? După ce îşi croise drum în viaţa ei, Traig Monroe avea s-o sâcâie în fiecare secundă cu acele acuzaţii tâmpite de furt. Pe de altă parte, dacă ar fi fost cu ea, n-ar fi putut face nimic pentru a sabota proiectul Centrului. Un zâmbet diabolic îi apăru în colţul gurii.

— Foarte bine atunci, fac şi ca voi. O să plec în vacanţă şi el poate să vină să mă îngrijească.

— Aşa te vreau. Dotorul îi zâmbi. Îşi adună toate lucrurile şi se îndreptă spre uşă, spunându-i că o să mai treacă pe la ea după ce vine din vacanţă.

— Ai cedat prea uşor. Ce pui la cale? o întrebă Traig, circumspect.

— Ce te face să crezi că pun la cale ceva?

— Am o minte suspicioasă. Unde te-ai gândit să-ţi iei vacanţă; într-o staţiune de lux cu telex şi linie directă de telefon cu organizaţia?

— Nu. O să fiu ascultătoare de data asta, şi-o să fac doar ce mi-a cerut doctorul. Ştiu şi locul potrivit.

Trei zile mai târziu, erau într-un avion al companiei. Drew lăsase lucrările la Pacific Centre pe mâna lui Garth Dangerfield şi biroul pe mâna lui Maggie, care rămase mută de uimire că şefa îşi ia o vacanţă. Rămase şi mai uimită când află cu cine pleacă.

— Traig Monroe? Cum ai putut?

— Să nu-mi spui că tata s-ar răsuci în mormânt; cred că într-un fel ar fi de acord cu ce fac.

Deşi nu avea niciun pic de stimă pentru cei din familia Monroe, tatăl ei o învăţase întotdeauna să facă ce crede că e bine. În felul lui ciudat, voia să fie fericită şi dacă asta însemna să fie împreună cu un Monroe, nu s-ar fi opus. Nu i-ar fi plăcut, desigur, dar nu s-ar fi opus.

Acum, când zburau peste Pacificul de Sud, aruncă câteva priviri pe furiş companionului ei de drum. Faptul că-l vedea acolo, lângă ea, stând întins pe scaun, cu ochii închişi, îi făcea pulsul să o ia razna. Era sigură că venise cu ea ca să se răzbune pentru că-i fuseseră furate planurile. Cât despre motivele ei, nu era atât de sigură că mai sunt acelaşi de la care pornise, când acceptase să plece în călătorie cu el. Era mai atrasă de el ca niciodată şi călătoria avea să fie ocazia perfectă să vadă unde duce această atracţie.

— Încă nu mi-ai spus destinaţia, spuse el, întrerupându-i gândurile.

— Asta pentru că nu eram sigură că o să vii dacă îi auzi numele…

— Şi acum n-ai de gând să-mi spui, dacă tot m-am suit în avion?

Drew respiră adânc.

— Insula Lunii de Miere.

— Văd că leşinul acela nu ţi-a stricat simţul umorului, spuse el sec. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru ce cred eu. Ce părere are Garth Dangerfield despre faptul că mergi cu mine pe insula Lunii de Miere?

Traig credea în continuare că Garth Dangerfield e iubitul ei; refuzul ei de a-l confrunta pe Garth în problema furtului îl împinsese să creadă asta. N-avusese altceva ce să facă: dacă s-ar fi dus să-l întrebe dacă schiţele pentru proiect sunt sau nu ale lui doar pentru că aşa îi spusese Traig Monroe, lucrurile ar fi putut ieşi prost.

Dacă planurile ar fi fost într-adevăr furate, ea ar fi fost la fel de vinovată pentru că le-a acceptat. Reputaţia firmei ei s-ar putea nărui dacă adevărul ar fi făcut public şi

compania pe care o moştenise de la tatăl ei ar putea pierde enorm. Nefericită şi obosită de toate aceste griji, îşi puse capul în palme.

— Te simţi bine? întrebă el îngrijorat.

— Da. Nemaipomenit!

— Tot nu mi-ai spus ce părere a avut Garth Dangerfield despre faptul că ai plecat cu mine.

— Nu i-am spus. Adică, ştie că plec într-o mică vacanţă, dar nu că eşti şi tu cu mine.

— Înţeleg…

Nu, nu înţelegi nimic, ar fi vrut ea să-i spună şi să-i spună tot ce simte pentru el.

Dar poate că va reuşi să facă asta pe insulă.

Insula Lunii de Miere fusese cadoul pe care mama lui Drew îl primise de la tatăl ei şi avea numele ăsta pentru că părinţii ei îşi petrecuseră aici luna de miere. Era o mică ridicătură de pământ, lungă de cinci kilometri, la două ore cu avionul de Sydney.

Insula era tot ce mai rămăsese din rămăşiţele unui vulcan care explodase cu mii de ani în urmă. Pentru că nu se putea acosta lângă ea rămăsese aproape necunoscută şi de când tatăl ei o cumpărase de la un artist celebru, devenise locul în care familia se retrăgea departe de lume.

Deşi vizitele tatălui ei se răriseră pentru că insula îi aducea aminte de soţia care murise tânără era încă locul în care-şi găsea cea mai mare linişte. Pentru Drew era locul în care adeseori îşi petrecuse vacanţele.

Când coborî din avion îşi ridică mâinile şi respiră adânc aerul proaspăt al oceanului.

— Eşti chiar îndrăgostită de locul ăsta?

— De câte ori vin aici, mă simt mai acasă decât în Sidney.

Bătrânul îngrijitor al insulei, Oliver Daintrée, le luă bagajele şi le puse într-o mică maşinuţă de golf, singurul mijloc de transport de pe insulă.

— Mă bucur că v-aţi întors, domnişoară Dominick…

— Ştiu, am uitat de insula asta prea mult timp. Nu ştiu de ce… Fură aduşi în faţa unei case joase şi mari care

avea o verandă din care puteai vedea întreaga lagună. Oliver stătu atât cât să le descarce bagajele şi plecă imediat cu maşinuţa.

— Nu locuieşte într-una din clădirile astea? întrebă Traig.

— Oliver e un pustnic. Are o cabană în partea cealaltă a insulei. Probabil că n-o să-l mai vedem până la plecare.

— Cum o să ştie când o să vrem să plecăm?

— Telefonul, prostuţule! Insula nu e chiar aşa de primitivă precum pare.

— Atunci, clădirile celelalte pentru ce mai sunt?

— Pentru oaspeţi; tata obişnuia să vină cu partenerii lui preferaţi aici.

— Şi câţi oameni mai sunt acum pe insulă?

Enervată de toate aceste întrebări, Drew îşi acordă puţin timp să se calmeze.

— Nimeni. În afară de Oliver şi de noi, insula e pustie.

Traig păru mai degrabă enervat, decât încântat de idee.

— Nu te-am avertizat să nu-ţi forţezi norocul?

Ridică valizele de parcă ar fi fost goale şi împinse uşa cu umărul, deschizând-o. Părea hotărât să păstreze o barieră între ei. Era oare atât de convins de vina ei încât să n-o mai placă? oftă adânc. Totul fusese atât de bine când era doar Christopher Traig!

De ce trebuia să fie şi Traig Monroe şi acuzaţiile acestea să-i oprească să se apropie unul de altul?

Îi aşezase bagajele în dormitorul principal, care fusese al părinţilor ei. Se strâmbă când văzu că patul din cameră era pentru două persoane şi se duse să deschidă ferestrele care dădeau spre verandă.

Priveliştea era nemaipomenită.

Despachetă repede bagajele, nerăbdătoare să vadă restul casei. Nimic nu se schimbase, totul era aşa cum îşi amintea: de la mobila albă până chiar la vesela din bucătărie. Oliver umpluse dulapurile din bucătărie cu atâta

mâncare să le ajungă luni de zile.

— De unde sunt toate astea? întrebă Traig, care apăru pe nesimţite în spatele ei.

— Oliver le aduce cu barca de pe o insulă mai mare din apropiere, spuse ea continuând să-i povestească de livada de fructe de pe insulă. Când eram mică, credeam că toate astea sunt aduse de o zână fermecată, dar am fost tare dezamăgită când m-am trezit într-o dimineaţă şi l-am văzut pe Oliver aşezându-le pe masa din bucătărie.

— Şi eu care credeam că am fost prima ta mare dezamăgire! spuse Traig, accentuând ultimele cuvinte.

— Chiar trebuie să vorbim despre asta?

— Nu dacă eşti obosită! Doar ai venit aici ca să te faci bine şi să te odihneşti. Vrei să te odihneşti puţin cât timp pregătesc cina?

— Mă bucur că nu mă pui pe mine să gătesc! spuse ea zâmbind şi uitând pentru o clipă tot ce se întâmplase între ei.

— Doar nu găteşti chiar aşa de rău?

— Mai rău! Mă descurc cu omletele şi salatele… cam atât. Dacă pui la socoteală şi sandvişurile… la astea chiar mă pricep.

— Ştiam eu că ai un motiv bun pentru care ai acceptat să vin cu tine. La o parte din calea bucătarului; du-te şi odinneşte-te! O să te chem când e totul gata.

Ieşi din bucătărie, lăsând în urmă zgomotul tigăilor şi cratiţelor. Îşi aşeză şezlongul de pe verandă în aşa fel încât să vadă laguna şi se întinse pe el cu ochii închişi. Călătoria o obosise. Era obişnuită ca rezervele ei de energie să o ţină mult, dar acum descoperea cu uimire că şi cel mai mic efort o răpune. Se foia neliniştită pe şezlong. Ce se întâmpla cu ea? Era atât de sigură pe sine şi încrezătoare şi deodată se pierduse cu totul. Să fie dragoste sau doar oboseală fizică? Dar alungă întrebarea din gândurile ei pentru a se bucura cât mai mult de căldura soarelui şi de mirosul îmbătător al oceanului.

— Trezeşte-te somnoroaso! Cina e aproape gata.

Ea se trezi şi se întinse cu plăcere.

— Cred că am aţipit.

Ochii îi întâlniră pe-ai lui şi simţurile ei începură s-o ia razna pe măsură ce-i vedea şi restul corpului. Era puţin bronzat, de parcă soarele s-ar fi prins deja de pielea lui. Se schimbase într-o cămaşă Hawaiană cu gulerul larg şi purta o pereche de blugi care întărea impresia de masculinitate a corpului său bine făcut.

— Am timp să mă schimb înainte de cină?

— Avem mâncare rece, aşa că nu te grăbi.

Veselă fugi până în cameră unde făcu un duş rece care-i răcori şi împrospătă pielea. Se îmbrăcă într-o rochie de plajă care-i lăsa spatele şi gâtul descoperite. Aproape instinctiv, deschise fereastra şi luă o floare de hibiscus pe care şi-o puse în păr, deasupra urechii stângi. Ştia că în unele culturi urechea deasupra căreia îţi aşezai floarea arăta dacă eşti sau nu interasată de un bărbat. Numai că nu-şi mai amintea care e urechea cu pricina. Ei, bine, îi rămânea lui Traig să dea semnificaţii gestului.

El fluieră când o văzu şi se ridică s-o aşeze pe scaun.

— Drew, eşti fără îndoială cea mai frumoasă femei de pe insulă!

— Sunt flatată! răspunse ea pe un ton poznaş.

În ciuda faptului că toate ingredientele proveneau din conserve, Traig se descurcase şi de această dată în bucătărie. Spre mirarea lui, ea mâncă totul până la ultima îmbucătură.

— Nu mi-am dat seama că mi se făcuse aşa foame!

El ridică paharul de vin spre ea.

— Pentru apetitul tău!

Ea se înroşi, neştiind dacă se referea la mâncare sau… la altceva.

La sfârşitul mesei, îşi împărţiră sarcinile. El eliberă masa, ea spălă vasele.

— Hai să ne bem cafea şi lichiorul pe verandă, sugeră el.

Se aşezară împreună, lăsând liniştea insulei să-i cuprindă; priviră tăcuţi apusul soarelui. După câteva minute, Drew îşi întoarse privirea către el.

— Cine se ocupă de companie cât eşti aici?

— Credeam că am venit aici ca să scăpăm de afaceri?

— Da, ştiu, dar sunt curioasă.

— Am un director adjunct de încredere. Nu vreau să fiu omul care le face pe toate, ca tata.

Sau ca mine, sau ca tatăl meu, se gândi Drew.

— Ce face tatăl tău?

— Nu prea poate să facă multe. Doctorii spun că sunt puţine şanse să-şi mai revină, deşi s-ar putea să mai rămână câteva luni în starea în care e acum.

— Sunt surprinsă că n-ai vrut să rămâi lângă el la Sydney…

— Nu mai aveam ce să fac. Doctorii mi-au spus că o să mă anunţe dacă o să intervină vreo schimbare. Tata nu mă mai recunoaşte, deşi asta s-ar putea schimba. S-ar putea chiar să înceapă să se mişte. Totul e în voia sorţii, acum.

— Cât de greu trebuie să-ţi fie, spuse ea gândindu-se că tatăl ei murise fără prea multe chinuri. Tata n-ar fi suportat să îndure aşa.

— Ăsta e cel mai urât lucrucă nu ştim ce simte şi ce crede, pentru că nu ne poate spune. Vocea lui se pierdu şi încetă să vorbească. Are un suflet bun, se gândi Drew. Instinctiv, întinse mâna peste măsuţă, prinzând-o pe a lui; degetele i se strânseră puternic în palmele ei. Ca să-l distragă de la asemenea gânduri, schimbă subiectul.

— De ce ai ales numele de Christopher?

— Pentru că e numele meu!

— Dar credeam…

— Ştiu. Numele meu întreg e Christopher Traig Monroe, după bunicul. Lumea s-a obişnuit să-mi spună Traig.

— Mie îmi plăcea Christopher, să ştii.

— Şi Traig de ce nu-ţi place?

— Christopher nu m-a acuzat că am furat planurile pentru premiu, spre deosebire de Traig.

— Asta deoarece Christopher s-a lăsat sedus de farmecele tale, spuse el cu o notă de ironie în voce.

Christopher ajunsese să creadă că nu avuseseşi nimic de-a face cu înşelătoria lui Garth Dangerfield, dar când ai refuzat să te confrunţi cu el, Traig a presupus că eşti şi tu implicată.

— De parcă aţi fi doi oameni în unul. Traig e diferit de Christopher cum…

— …e Drew diferită de domnişoara Dominick, preşedintele companiei, continuă el fraza pentru ea.

— Am putea să terminăm cu joaca asta? se răsti ea.

— Am putea.

O ţinuse de mână pe întreg parcursul convorbirii şi acum o trase din scaun şi o aşeză la el în poală. Înţeleşi de la sine, mâinile ei îi înconjurară gâtul şi-şi rezemă capul pe pieptul lui. Simţea în bărbie bătăile puternice ale inimii.

Apoi, el îşi strecură o mână sub bărbia ei şi-i ridică gura spre a lui. În semiîntunericul de afară, buzele lor se găsiră, părul fin al mustăţii lui mângâindu-i buza superioară într-o manieră neliniştitoare.

O explozie de dorinţă îi cuprinse întreg corpul; ea se sperie şi se retrase.

— Dumnezeule! Ce-a fost asta?

— Acum vorbeşte directorul de companie. Drew nu pune întrebări stupide.

Tânăra îi întoarse sărutările cu o pasiune ardentă. O strângea din ce în ce mai tare lângă el, de parcă hainele ar fi fost o barieră insuportabilă. În cele din urmă, se ridică împreună cu ea.

— Hai înăuntru!

Se sperie o clipă. Chiar voia să facă asta? Când îşi dădu seama că nimic nu poate să mai oprească ce urma să se întâmple, Drew cea veche o părăsi şi sări în braţele lui. Patul de două persoane din dormitor, care-i stârnise un zâmbet amar cu câteva ore înainte, era acum neîncăpător. Ochii lor se priveau continuu în timp ce scăpau de haine. Niciodată nu mai simţise un asemenea flux de emoţii.

Se simţea femeie în braţele lui; trupurile lor se potriveau ca două piese de puzzle în timp ce amândoi tânjeau după apogeul pentru care se pregătiseră atâta

timp.

Mult mai târziu, ea îşi plimbă degetele pe coloana lui vertebrală.

— Mă bucur că am scăpat de omul celălalt, cel cu o minte suspicioasă, spuse ea.

— Şi acesta are o minte suspicioasă, spuse el, surprinzând-o. Doar n-avea de gând să aducă vorba de contract tocmai acum? în schimb, el continuă:

Ştiu că astă seară a fost ceva nou pentru tine; de unde ai învăţat să fii aşa de… provocatoare?

Nu putuse să-i ascundă că nu mersese niciodată atât de departe cu un bărbat, dar le făcuse pe toate din instinct.

— Am avut un profesor bun, mărturisi ea îmbrăţişându-l, ca să i arate la cine se referă.

Spre uimirea ei, i se roti în braţe şi se îndepărtă de ea.

— Înţeleg… atât spuse.

Desigur, nu credea că altcineva ar fi putut să-i arate tot ce se întâmplase. Nu putea să-şi explice brusca răceală pe care o afişa.

Dar înainte să poată să-l mai întrebe ceva, auzi respiraţia lui uşoară şi constantă; adormise. După seara aceea, Traig nu mai dormise în camera lui. Drew uită repede comportamentul ciudat din prima noapte pe insulă, şi acum că lucrurile începuseră să se aşeze, găsise un motiv să fie fericită.

— Îţi place tot ce se întâmplă? o întrebă el câteva seri mai târziu în timp ce-şi luau cafeaua pe verandă. Fără radio sau televizor, îşi făcuseră un obicei în a sta toată după-amiaza pe verandă, privind oceanul şi discutând.

— Ce întrebare stupidă… îi zâmbi. Ţie nu?

— Nu poate să dureze. Ştii asta, nu? Traig Monroe şi domnişoara Dominick vor reveni.

— Da, dar nu încă. Te rog. Se simţi uşurată când fu de acord cu ea. Că tot veni vorba de ăştia doi, e bine de ştiut că toate lucrurile merg bine în Sidney.

El o privi cu atenţie.

— Ce te face să fii aşa de sigură?

— O simplă deducţie. Nimeni n-a sunat să anunţe vreo problemă, deci trebuie să nu fie niciuna. A fost divină săptămâna asta numai pentru mine. Nici nu-mi dădeam seama cum îmi pot distruge afacerile viaţa.

— Nu depinde de tine?

Ea se strâmbă.

— În teorie, da. Dar a fost atât de greu să conving conducerea companiei că o femeie preşedinte nu e un aşa mare necaz. A trebuit să muncesc mai mult şi mai eficient decât toţi ca să-i conving că sunt în stare să conduc compania.

— E chiar aşa de important?

— Simt că datorez asta tatălui meu. A construit compania asta din nimic şi cum n-a avut niciun fiu care să-i ia locul, a trebuit să-l iau eu. Nu prea aveam de ales, de fapt.

— Ba puteai să alegi. Puteai să pleci undeva unde nimeni nu ţi-ar fi ştiut numele, şi acolo să încerci să faci ceva, fără ca nimeni să te ajute.

— Asta ai făcut tu?

— Asta am încercat să fac! A trebuit să vin acasă când tata s-a îmbolnăvit prima oară, dar când am văzut că nu acceptă ca nimeni să-i spună ce să facă, am plecat înapoi. Apoi a făcut infarctul şi m-am întors.

— Omul care vrea să le facă pe toate singur? întrebă ea, amintindu-şi cuvintele pe care el le folosise.

— Exact. Când s-a prăbuşit definitiv, era aproape imposibil ca cineva să ia conducerea. Mi-am jurat că n-o să fiu niciodată aşa.

Drew începu să tremure uşor; se ridică în picioare.

— Mă duc să iau ceva mai gros pe mine. Luase cu ea din Sydney, un şal de lână care era tocmai bun de purtat după ce căldura soarelui părăsea insula. În faţa dulapului cu haine auzi telefonul sunând puţin timp, îşi aruncă şalul pe umeri şi ieşi pe verandă. Tot atunci, Traig ieşea din casă.

— A fost cumva telefonul? întrebă ea.

— Da, a fost.

— Păi? se aştepta să-i spună cine sunase, dar cum el continua să tacă, întrebă. Cine era?

— Era pentru mine, legat de companie.

— Nu e nicio problemă, sper?

— Nu, nicio problemă.

Uşurată, îl crezu. Abia mai târziu, când stăteau amândoi în pat, îşi aminti că Traig nu ştia că insula avea telefon, înainte să-i spună ea. De unde ştiau asociaţii lui unde să sune?

— Traig, spuse ea brusc, ai sunat tu la biroul tău şi le-ai dat numărul de aici?

— Ce? O, da, desigur, spuse cam indecis. Ar fi vrut să nu fie întuneric, ca să-i poată vedea expresia.

Trebuia să-şi fi dat seama că avea să sune la biroul lui, să-i anunţe unde e; aşa că nu părea nimic ciudat în legătură cu telefonul. Totuşi, un sentiment de nelinişte o ţinu trează până târziu în noapte.

Capitolul 5

În lumina aurie a dimineţii, suspiciunile i se părură copilăreşti şi era tentată să-i spună chiar la ce se gândise. Dar de teamă să nu strice buna lor înţelegere, se răzgândi.

— Ce vrei să faci astăzi? întrebă el după un mic dejun copios.

— Am putea merge să hoinărim pe insulă. N-am mai vizitat-o de când eram copil. Am putea merge la un picnic pe una din insule. Şi dacă vrei, mă ocup eu de prânz…

— Dacă e aşa, s-a făcut…

Ea era deja îmbrăcată pentru picnic; el, îmbrăcat mai rigid, se duse să se schimbe.

În bucătărie, Drew făcu sandvişuri-ce altceva ar fi putut să facă? şi le puse într-un container de plastic.

— Un ospăţ cam mare pentru un singur picnic! se miră el văzând toate pungile de mâncare pe care le luase cu ea.

Traig se schimbase în pantaloni scurţi şi într-o cămaşa galbenă înflorată, pe care o purta descheiată.

— Nici eu nu ştiu dacă avem nevoie de atâta

mâncare… după cum eşti tu îmbrăcat pari numai bun de mâncat.

— Mă bucur că-ţi place. Drew ţipă când o trase mai aproape de el. Îi îndepărtă părul de pe faţă şi o sărută cu atâta pasiune încât se gândi să facă dragoste cu el chiar acolo, în bucătărie.

— Nu trebuie să mergem nicăieri, să ştii, insinuă ea.

— Doamne sfinte, de nicio săptămână nu suntem pe insula asta şi ai devenit o femeie neînfrânată!

Chiar asta se întâmplase, se gândi ea. Dar numai pentru el. Reuşiseră cumva să-i lase în urmă pe Traig Monroe şi pe Drew Dominick. Dacă ar fi rămas aşa şi după căsătorie!

Pentru că aveau să se căsătorească. Trebuia s-o ceară în căsătorie. Ar fi putut-o face chiar aici, pe insulă; cadrul ar fi destul de romantic. Destinul lor era să fie împreună. Pentru moment, diferenţele mai vechi dintre ei nu mai existau.

După o plimbare Plăcută prin vegetaţia bogată, se opriră pe o plajă ascunsă la capătul sudic al insulei. Plaja era înconjurată de stânci care ieşeau direct din ocean şi cufundată în zgomotul pe care pescăruşii îl făceau necontenit.

— E greu de crezut că avem lucrurile astea doar pentru noi.

— Nu uita de Oliver!

— Dacă îl ştiu bine pe Oliver Daintrée, acum e în recif şi pescuieşte.

— Aşadar locul ăsta e în întregime al nostru, spuse el, cu ochii aprinşi de dorinţă.

Fără să mai scoată un cuvânt, puse jos coşul cu mâncare şi o cuprinse în braţe. Căzură amândoi pe nisipul încălzit de soare.

Sărutând-o, întinse mâna în spatele ei şi descheie legătura care-i ţinea sânii ascunşi. Aceştia se întăriră la apăsarea corpului său. Începu să-i sărute întreg corpul, încet…

Era a lui şi voia ca el să ştie asta. Îi simţi mâinile

calde cum se plimbă pe abdomenul ei, apoi descheind fudta care ţinea fustiţa sumară pe ea.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el.

Era rândul ei să-i arate cum ştie să simtă şi se lăsă în voia instinctului. îl împinse puţin înapoi dezbrăcându-l de cămaşa galbenă şi începu să-i mângâie spatele cu gesturile sculptorului care modelează lutul. El nu mai putu să suporte starea aceasta prelungită de excitaţie şi se rostogoli cu ea pe nisip. Gemetele ei de plăcere se contopeau cu zgomotul mării şi al valurilor care se loveau de stânci.

— Mă bucur că nu mai pui întrebări, îi spuse el, mai târziu, ca să o tachineze.

— Directoarea de companie face asta, nu eu. Se întoarse pe nisip ca să-şi lase spatele încălzit de soare. Ştii că am visat lucrurile astea, mărturisi ea.

— Creatură obraznică ce eşti! Eu credeam că am alergat după tine şi acum aflu că tu te-ai gândit la asta la fel de mult ca mine.

— Gata! se ridică în picioare şi-l împroşcă râzând cu nisip.

El îi răspunse cu aceeaşi monedă şi nu încetară până când fură amândoi plini de nisip.

— Cred că ar trebui să facem o baie, nu? spuse Drew, încercând să-şi scoată nisipul din gură.

— Cine ajunge primul la apă câştigă!

Fluxul ridicase apa până aproape de picioarele lor. Intrară bucuroşi în valurile albastre-verzui, lăsând apa să-i spele de nisip. Era pentru prima oară când făcea baie dezbrăcată; i se păru extraordinar.

Se bucurară apoi de mâncarea pe care o aduseseră cu ei, dar mai ales de vinul care se păstrase rece în termos. Drew ridică paharul spre el.

— Pentru noi!

— Pentru Drew şi pentru Christopher, spuse şi el după un scurt moment de ezitare. Nu era tocmai toastul pe care-l aştepta dar… şi totuşi, îndoiala ei persistă şi simţi că trebuie să-l întrebe.

— Tu mă iubeşti, Traig?

— Nu ţi-am arătat asta încă de când am ajuns aici?

— Da, dar mă iubeşti întreagă? Directorul de companie e încă pe undeva, pe aici.

— Ştiu, spuse el grav. Nu sunt încă sigur ce să simt în legătură cu ea. Am încercat s-o ţin cât mai departe de noi.

— Asta ce vrea să însemne?

— Doar un mod de a spune că... încerc să uit de cealaltă parte a ta, atâta tot. Se ridică brusc în picioare, scuturând prosopul de nisip.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem.

— Da, se face târziu...

— Vreau să spun să ne întoarcem pe continent. Mi-am revenit după criza aceea aşa că nu văd niciun motiv pentru care să mai stau. Şi avea dreptate să plece, se gândi. Relaţia ei cu Traig devenise din ce mai profundă şi mai serioasă. Era timpul să afle dacă o iubea în întregime, inclusiv pe directorul de companie. Îşi legă fusta la loc, şi de îndată ce Traig fu gata se îndreptară spre casă.

Se întunecase deja când ajunseră la casă. Fără să ştie sigur de ce ziua lor se stricase, Drew îl mai întrebă ceva înainte să păşească pe veradă.

— Ţi se pare că o femeie n-ar trebui să aibă o carieră?

— Nu, Doamne fereşte. De ce să cred asta?

— Mă gândeam doar...

Dacă nu era faptul că ea era dedicată carierei, atunci ce putea să-l facă să n-o accepte în întregime? Mai era problema contractului şi a planurilor furate, dar desigur îşi va fi dat seama, după aceste câteva zile, că ea n-ar fi capabilă de un asemenea lucru. Sperase că în timpul pe care-l petrecuseră pe insulă să ajungă la o înţelegere; asta se întâmplase doar pe jumătate.

— Poţi să te duci să te speli prima, spuse el îndreptându-se cu coşul de mâncare spre bucătărie.

Sub apa călduţă a duşului, Drew avu ocazia să se gândească fără a fi distrasă de prezenţa lui. Era o singură modalitate de a rezolva problema: faţă în faţă. Îşi dăduse

seama că tot jocul acesta pe care-l acceptaseră făcuse mai mult rău decât bine. Se bucurase de o flacără superficială în loc să ajungă la înţelegerea pe care doi oameni maturi ar fi putut-o găsi.

Odată ce vor vorbi şi-l va convinge că e nevinovată, relaţia lor se va putea dezvolta fără probleme.

De data aceasta într-o relaţie de dragoste între doi oameni maturi şi reali, nu între doi actori.

Decizia o înveseli; ieşi fluierând de la duş decisă să se confrunte cu Traig înainte să intervină ceva. Apropiindu-se de uşa bucătăriei, îşi încetini mersul când auzi zgomot de voci. Se gândi că e Oliver Daintrée venind în una din rarele lui vizite. Când deschise uşa bucătăriei, Traig era întors cu spatele spre ea. Nimeni altcineva nu mai era în cameră. Ţinea receptorul telefonului pe umăr.

— Desigur că o să-mi asum responsabilitatea, îl auzi spunând pe un ton supărat. V-am spus: puteţi vorbi cu Drew când spun eu, nu mai devreme. La revedere! Trânti receptorul în furcă şi abia atunci observă prezenţa ei în încăpere. O, nu te-am auzit când ai ieşit de la duş.

— Evident că nu m-ai auzit! se răsti ea încercând să-şi menţină tonul vocii scăzut. Te superi dacă – mi explici şi mie ce-a fost cu discuţia aia? Şi nu mă mai minţi că au fost partenerii tăi de afaceri!

— Bine. Era Garth Dangerfield. I-am spus că nu eşti suficient de însănătoşită ca să-i vorbeşti.

— Ce i-ai spus? De unde ai dreptul să vorbeşti în locul meu?

— E dreptul unui om care ţine la tine. Tu m-ai angajat să fac asta, ţii minte? Să am grijă de tine cum ar avea soţia de soţ. Cred că am făcut o treabă a naibii de bună.

— Mai bine decât mă aşteptam, se pare.

Ar fi vrut să creadă că interesul şi grija pentru ea erau singurele motive pentru care el îi bloca apelurile. Probabil că a făcut asta încă de când sosiseră pe insulă; din cauza asta i se păruse că avusese o şedere atât de liniştită.

— Ce voia Garth?

— Are unele probleme cu lucrările la Centru.

Un fior rece de spaimă îi străbătu corpul. Trebuia să fie ceva serios dacă Garth o sunase ştiind că nu trebuie să fie deranjată.

— Ce fel de probleme? întrebă cu o voce pierdută.

— O grevă pe şantierul de construcţii!

— O grevă? Doamne, şi tu ai crezut că nu trebuie să ştiu despre asta? Ce încerci să-mi faci?

— Ţi-am mai spus, să te apăr. Dangerfield e şef acolo, ar trebui să poată să-şi rezolve problemele.

Totul se clarifică în mintea ei.

— Tu ai pus la cale asta, nu-i aşa? întrebă ea acuzator.

— Sigur! Am plănuit leşinul tău şi l-am mituit pe doctor să-ţi prescrie o vacanţă. Fii raţională, Drew!

— Cred că sunt mai raţională ca oricând. N-am spus că ai plănuit întâmplările care ne-au adus aici, dar nu ţi-a luat mult să-ţi dai seama cum să le foloseşti în avantajul tău.

O privi cu uimire.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Ştiai deja că sunt atrasă de tine când credeam că eşti încă Christopher Traig. Aşa că nu ţi-a fost greu să-mi distragi atenţia cu asta şi să mă minţi în legătură cu telefoanele.

Expresia feţei lui se schimbă într-una de dezgust.

— Şi ce aş fi putut câştiga din toate astea?

— Timp, spuse ea cu durere. Chiar şi un prost ca Inky Hedges şi-a putut daseam de asta. Ştim amândoi că dacă Dominick Investments depăşeşte timpul pentru proiect cu zece la sută, va trebui să accept consultanţă de la compania ta. Voi o să fiţi salvatorii, dar pe banii noştri. M-ai oprit să aflu despre problemele de pe şantier ca să nu mai am timp să le rezolv şi ca să te poţi folosi de clauza consultanţei. Te-ai folosit de mine… mărturisi ea cu o durere sfâşietoare.

— Aşa cum te-ai folosit tu de planurile pe care Garth Dangerfield le-a furat de la mine? replică la rândul lui.

Se rezemă de bufetul bucătăriei.

— Ţi-am spus de zeci de ori că n-am avut nimic de-a face cu planurile tale. De ce nu vrei să crezi asta?

— Pentru acelaşi motiv pentru care tu nu vrei să crezi că ţi-am blocat apelurile din grijă pentru tine! N-avem încredere unul în celălalt şi probabil n-o să avem niciodată. Aşa că vă rog să mă scuzaţi domnişoară Dominick, mă duc să văd la ce oră poate veni avionul.

Forţându-se să nu izbucnească în plâns se duse în dormitor şi-şi aruncă toate hainele într-o valiză. Se întorseseră la Traig şi la Drew Dominick. Parcă n-ar fi fost niciodată iubiţi. Ce proastă era să creadă că o iubeşte! O proastă şi mai mare să se aştepte s-o ceară în căsătorie.

Se simţea rănită. Primul ei gând fu să-l gonească din viaţa ei pentru totdeauna. Putea să-i plătească contractul ăla absurd şi cu asta se termina totul. Pe de altă parte, putea să-l supravegheze mai bine când avea să lucreze pentru ea.

„Oare pentru asta vrei să-l ţii lângă tine sau pentru că nu suporţi să-l laşi să plece?” se întrebă, privindu-şi imaginea deznădiduită în oglindă.

Lucrările erau părăsite când ajunseseră la Centru.

Avionul nu putuse să-i ia decât a doua zi după telefonul lui Garth.

După ce-şi făcu loc printre sutele de muncitori cu pancarte în mâini, se duse direct la biroul de control al şantierului aşteptându-se să-l găsească pe Garth acolo. I se spuse că e plecat să inspecteze proviziile de siguranţă, care provocaseră greva. Îşi puse cascheta obligatorie de protecţie şi plecă în căutarea lui. Traig o însoţise şi el neinvitat, dar era prea preocupată ca să-i ceară să plece. îl găsi pe Garth la nivelele inferioare ale clădirii care lua repede formă.

— Drew! Mi s-a spus că eşti prea bolnavă să te ocupi de problemă!

— Lasă asta. Sunt aici. Care-i problema?

Teoretic disputa care oprise lucrul era legată de echipamentele de siguranţă învechite ale oamenilor. De

fapt, problema adevărată erau banii. Sindicatul aflase de termenul scurt pentru terminarea proiectului şi se folosea de grevă ca să câştige mai mulţi bani pentru membrii săi, ştiind că Dominick n-o să poată refuza.

— Cât vor?

Faţa lui Garth păli.

— Doar nu te gândeşti să cedezi?

— Nu ştiu ce altceva putem face. Adevărata problemă nu e siguranţa, aşa că dacă urcăm costurile nu rezolvăm nimic. Or să se plângă pentru altceva şi nu putem suporta două greve.

— Dar nici mai mulţi bani nu putem da. Dacă plătim echipele mai mult, profitul nostru o să scadă.

Era conştientă că Traig ascultă ce se vorbeşte.

Probabil că se bucura de problemele lor. Ideea că ar fi putut pierde din profit o îngrijora, dar ştia că dacă se activează clauza consultanţei şi va trebui să plătească bani companiei lui Monroe, atunci profitul lor va scădea cu mult mai mult. Nu asta voia Traig să se întâmple? Tatăl ei o avertizase într-o zi că firma rivală va încerca să-i distrugă. Orice ar fi fost mai bine decât asta!

— Plăteşte-i! spuse ea scurt.

— Dar Drew…

— Mai e o cale, interveni o altă voce.

Garth îi aruncă lui Traig o privire plină de ură.

— El ce caută aici?

În toată această dandana, Drew uitase că cei doi nu se suportă.

— E aici pentru că vreau eu să fie, spuse ea ca să scurteze discuţia. Nu-mi spune că vrei să ne ajuţi? îl întrebă pe Traig cu un ton indiferent.

— E atât de surprinzător?

— După cum te-ai purtat pe insulă, da!

Garth îi privea confuz, dar conştient că se petrecea ceva mai mult decât lăsau să se vadă. Intră între ei.

— Nu ne interesează nimic din ce băiatul minune ar avea de sugerat!

Traig îl ignoră şi i se adresă lui Drew.

— Tu vrei să-mi auzi sugestia?

— Abia aştept, deşi nu înţeleg cum ai devenit dintr-odată aşa săritor.

— Am de-a face cu aceleaşi sindicate ca şi voi. Dacă pot să şantajeze un angajator, pot să facă asta şi restului.

Trebuia să ştie că motivele lui vor fi egoiste. Dar oricare i-ar fi fost acestea nu putea să ignore niciun indiciu care ar fi putut-o scăpa din situaţia asta. Singurul lucru care conta acum, era viitorul centrului.

— Bine, care e ideea ta?

— Ne înţelegem cu greviştii!

Drew fu dezamăgită. Doar atât putea să sugereze? Spera că avea o altă idee. Garth râse cu gura până la urechi.

— Să ne înţelegem cu mulţimea asta? Cred că glumeşti! Oricum, am încercat să vorbim cu ei. Ce crezi că tot fac de când a început greva?

Pumnii lui Traig se încleştară, dar îşi ţinu mâinile pe lângă corp.

— N-am zis să vorbim cu ei... am zis să ne „înţelegem” cu ei. Membrii sindicatului sunt şi ei oameni. Dacă sunt făcuţi să înţeleagă că această cooperare e diferenţa dintre un viitor cu slujbă şi unul fără, sunt sigur că o să înţeleagă.

— Trebuia să ştiu că la asta te vei gândi, zise Garth, privind-o pe Drew pentru a-i obţine acordul.

— Ai tu o idee mai bună? îl întrebă ea tăios.

Expresia de triumf dispăru rapid de pe figura lui.

— Nu... ştiu doar că n-o să meargă!

— N-avem nimic de pierdut dacă încercăm. O să vorbesc eu cu ei.

Traig îi puse mâna pe umăr.

— Nu mă refeream la tine. O să mă duc eu. Tu nu ţi-ai revenit încă.

Ea privi mâna de pe umărul ei şi tăcu pentru câteva secunde.

— Traig Monroe, oricât de mult ţi-ai dori asta, firma care se ocupă de şantier e Dominick Developments şi n-o

conduci tu, din câte ştiu.

Faţa lui reveni la indiferenţa obişnuită şi-şi luă mână de pe umărul ei. Stomacul o durea de la atâţia nervi. Garth îi conduse spre locul unde se reuniseră muncitorii. Aproape că vrusese să accepte ca Traig să se ocupe de problemă, dar compania era a ei şi răspundea de toate lucrurile.

Fluierăturile care o însoţeau pe măsură ce înainta prin mulţime o enervară la culme. Ar fi vrut să se ducă acasă să se schimbe. Hainele pe care le purta, o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă decoltată, îi păruseră destul de conservatoare pe insulă. Acum, când trebuia să se prezinte în faţa unor oameni care trebuiau să-i recunoască autoritatea, nu mai păreau potrivite.

Un strop de transpiraţie îi ieşi de sub cască; îl îndepărtă cu mâna. Temerile ei fură confirmate când intră în încăperea unde aşteptau bărbaţii. Majoritatea erau muncitori solizi, bronzaţi, care ridicau plăcile de beton de parcă ar fi fost jucării. Începură să aplaude şi să strige când ea intră în sală.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, îi şopti Traig.

Deşi nu-i plăcu comentariul lui, se bucură că e lângă ea. Ştia că n-avea de gând să o lase să păţească ceva dacă lucrurile ar fi luat-o razna. Respiră adânc.

— Bună ziua. Ştiţi cine sunt…

— Daa! îţi sărutăm poza din dulapuri în fiecare dimineaţă, strigă unul dintre bărbaţi.

— Nu arată ca în poză, strigă un altul. Are toate hainele pe ea!

Simţi cum i se urcă sângele în obraji. Dar înainte să găsească un comentariu care să nu ducă la un alt val de glume, Traig interveni.

— Mai e ceva ce ar trebui să recunoaşteţi de la această domnişoară. Deşi nu ridicase vocea, reuşi să atragă atenţia grupului gălăgios. Ar trebui să-i recunoaşteţi semnătura… pe cecurile voastre de salariu.

Intervenţia lui Traig avu efectul dorit. Oamenii se aşezară pe scaune ca să asculte ce avea Drew de spus.

Privind masa de oameni contrariaţi, Drew aproape că se pierduse cu totul.

— Sunt oameni, îi şopti Traig.

Cu aceste cuvinte în minte, se lansă într-o descriere pompoasă despre munca lor la Centru şi despre cât de important era acesta.

Oamenii începeau să se plictisească pe scaune de ceea ce credeau că e retorica firmei; până la urmă, n-avea nimic de-a face cu problemele lor. Se uită neajutorată la Traig. Îi pierdea.

— Ce vrea domnişoara Dominick să spună, e că toată lumea are de câştigat dacă proiectul se termină la timp şi în cadrul bugetului. Compania s-a decis să ofere un bonus în bani fiecărui muncitor, dacă acest lucru se întâmplă.

Nu-i aşa, Drew?

Oamenii o priveau, aşteptându-i răspunsul. Ea le zâmbi.

— Desigur, nici eu nu puteam s-o spun mai bine.

Se lăsă un moment de linişte apoi izbucni un val de aplauze împrăştiate; Drew văzu pentru prima oară oamenii zâmbind. Totuşi, un bărbat se ridică în picioare, cu o expresie ostilă.

— Asta e foarte bine, dar greva asta era pentru deficitul de echipamente de siguranţă. Sugerezi că putem fi cumpăraţi?

— Bineînţeles că nu insinuăm asta! îl asigură ea pe bărbat. Dacă mă lăsai să termin aveai să afli că cererea voastră e cercetată chiar acum şi o să ne conformăm. Siguranţa e la fel de importantă şi pentru mine!

Aplauzele fură unanime. După ce vorbiră câteva minute, acelaşi om se ridică în picioare şi anunţă că sindicatul acceptă propunerile şi că oamenii se vor întoarce la treabă. Când ultimul om ieşi din sală şi Garth plecă să discute despre bonus cu delegatul sindicatului, Drew se întoarse spre Traig.

— Ce-a fost cu tine de ai intrat peste discursul meu?

— Nu poţi să spui că n-a fost o mişcare bună.

— Aveam de gând s-o fac şi eu, dacă-mi lăsai timp.

Traig ridică din umeri.

— Eu ţi-aş mai fi dat timp, dar muncitorii nu. Erau pregătiţi să plece. Ştii asta la fel de bine ca mine.

Ştia, dar nu voia să recunoască. Nu avusese niciun drept să intervină.

— Şi de ce m-ai salvat, până la urmă? Tu câştigi mai mult dacă proiectul rămâne în urmă.

— Eşti hotărâtă să mă etichetezi drept tâlhar! Crezi că firma mea aşteaptă ca vulturii să te prade şi nici măcar nu mai ştii să primeşti o mână de ajutor! Ţi-am mai spus, nu vreau decât să se facă dreptate.

— Adică să recunosc că planurile sunt furate de la tine şi toate-mi vor fi iertate, nu?

— Nu chiar, dar e un început. Eşti pregătită să recunoşti asta?

— În mod sigur, nu! Mi-ai stricat destul liniştea; n-am să te las să-l acuzi pe Garth pe nedrept!

— Şi dacă n-ar fi pe nedrept?

— Am numai cuvântul tău pentru asta şi nu e de-ajuns. Îşi îndepărtă părul de pe faţă cu un gest nervos. Eşti încă angajatul meu şi îţi interzic să vorbeşti cu Garth despre asta!

— Asta nu însemnă că nu i le poţi spune tu, răspunse el fără să pară supărat de replica ei anterioară.

— De ce-aş face-o?

— Pentru că eşti o femeie cu principii! îţi admir loialitatea faţă de Garth, dar ştiu că şi tu vrei să afli adevărul şi că n-o să ai stare până când n-o să reuşeşti.

În săptămâna petrecută pe insulă, ajunsese să o cunoască mai bine decât oricare alt bărbat, atât fizic cât şi mental, se gândi ea. Avea obraji încinşi şi-şi simţea respiarţia grea. Îşi puse mâinile pe faţă ca să se liniştească.

— Te simţi rău? o întrebă el îngrijorat.

Ce bine îşi joacă rolul, se gândi ea din nou.

— Nu, mi-e bine. Ziua de azi a fost obositoare. Cred că o să mă duc acasă.

— Dar o să vorbeşti cu Garth despre planuri? insistă

el.

— Nu ştiu!

Dar ştia foarte bine că trebuia să facă asta, pentru liniştea ei. Singura problema era cum să-l întrebe pe Garth fără să se simtă ofensat şi fără să ajungă să-şi dea demisia.

Capitolul 6

(ansa să discute cu Garth apăru când acesta veni la ea în birou s-o informeze cum decurg lucrările la Centru. Pentru prima dată, lucrurile mergeau conform programului.

— Se pare că bonusul şi-a făcut datoria, spuse ea zâmbindu-i.

— Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta. Sunt sigur că i-am fi putut întoarce pe oameni la lucru fără costuri suplimentare. Monroe a făcut sugestia asta doar ca să te coste mai mulţi bani.

— Dacă n-ar fi făcut-o el, aş fi făcut-o eu, spuse ea, ignorând expresia nemulţumită a lui Garth. Tata spunea întotdeauna că oamenii muncesc mai bine dacă au ceva de câştigat.

— Presupun că e adevărat, dar n-aş vrea să te ştiu influenţată de tipul ăla.

Cunoscând povestea concedierii bărbatului, Drew îi înţelese sentimentele. Se decise să schimbe subiectul.

— Am reuşit să luăm secţiunile de oţel la preţul stabilit la început?

Garth zâmbi larg.

— Mai bine de-atât: secţiunile sunt deja pe şantier. Am găsit un ofertant care le dădea la un preţ mai mic.

— Dar cum ai găsit aşa ceva? Preţurile trebuie să fi crescut de când am cumpărat noi secţiunile.

Garth îşi deschise larg mâinile în semn de mulţumire.

— Ai încredere în mine, spuse el, încruntându-şi brusc fruntea. Sper că mai pot să-ţi cer asta şi că Monroe nu a reuşit să-ţi zdruncine încrederea în mine?

— Sigur că am încredere. Am propriile mele păreri despre oamenii care lucrează pentru mine.

— În cazul ăsta, ia cina cu mine mâine seară!

Ea ezită.

— Nu ştiu Garth. Lucrurile sunt poate complicate, acum!

El îşi luă mâinile de pe biroul ei.

— Ştiam eu. Monroe a ajuns cumva la tine.

Da, ajunsese, se gândi ea, dar nu aşa cum bănuieşte el. Dacă i-ar fi spus că a fost cu Traig pe insulă şi mai ales cum şi-a petrecut timpul cu el acolo, Garth s-ar fi înfuriat teribil.

— Bine, iau cina cu tine!

Acceptă ca să-l calmeze şi ca să aibă ocazia să afle mai multe despre planurile pentru Centru.

Zâmbetul lui reveni pe buze.

— Aşa mai merge. Vin să te iau la şapte!

A doua zi la ora şapte, încă nu ştia dacă făcuse un lucru înţelept să iasă cu el. Nu ieşise pentru că simţea ceva pentru el, ci pentru că avea de gând să afle adevărul despre planuri iar mediul nu i-ar fi permis lui Garth să-şi iasă din fire dacă vreuna dintre întrebările ei l-ar fi supărat.

La ora şapte fix, auzi maşina lui parcând în faţa casei. Bosun fugi până la uşa de la intrare, lătrând încontinuu ca s-o anunţe pe Drew că cineva intrase în casă.

— E-n regulă băiete. E un prieten.

Câinele nu se linişti şi continuă să mârâie la bărbat tot timpul cât stătu în casă.

— Câinele ăsta nu prea mă place.

— Încearcă să-mi arate ce bun paznic e, spuse ea, gândindu-se că nu-l văzuse niciodată pe Bosun comportându-se aşa în preajma lui Traig.

Garth privi nedumerit în jur.

— Unde e băiatul minune?

— E plecat seara asta; dar nu-i mai spune aşa, te rog!

— Scuze, spuse el neconvingător. Pentru o clipă, am uitat cine e şeful.

— N-am vrut să sune aşa şi ştii prea bine. Hai să nu ne certăm în seara asta.

— Desigur, încuviinţă el, devenind mai puţin ironic.

Astăzi o să fim decât Garth şi Drew.

Garth şi Drew? se gândi ea. Îşi pusese de-atâtea ori numele lângă cel al lui Traig încât orice altă asociere i se părea ciudată şi rece. La fel şi acum. Răspunse cu un oftat adânc.

— De ce oftezi? întreba Garth, deschizându-i portiera.

— Nimic important! răspunse pe un ton copilăreasc, nevrând să strice dispoziţia serii.

O duse într-un restaurant vechi, într-o clădire cu pereţi groşi de piatră şi cu şemineuri pe fiecare perete. Pereţii camerelor mai mici fuseseră îndepărtaţi pentru a se crea o cameră mai mare, despărţită doar de arcadele frânte care coborau din tavan. Lămpi de ulei artificiale aruncau asupra meselor o lumină mai mult decât intimă.

— E fermecător! recunoscu ea când se aşezară la masă şi chelnerul le înmână meniurile. Cum ai găsit locul ăsta?

— E locul unde trebuie să vii dacă vrei să faci lumea să creadă că eşti cineva, spuse el zâmbind. Înainte era foarte tăcut; apoi Dolores Hartman a scris într-unul dintre articolele ei despre el şi de atunci toţi oamenii importanţi emigrează aici.

La auzul numelui ziaristei, Drew îşi aminti că-l minţise pe Inky Hedges la petrecere, că Dolores obţinuse dreptul să publice un articol despre povestea de dragoste dintre ea şi Traig Monroe. Uitase cu totul de asta şi spera ca şi Inky să fii uitat.

— Eu iau un Banchet Bushman! spuse Garth, întrerupându-i gândurile. Drew îşi aruncă ochii pe lista de mâncăruri.

— E prea mult pentru mine… eu vreau un iepure în şampanie. Sună delicios.

— Chiar este; am mâncat şi eu. Gătesc fileul de iepure într-un sos de şampanie cu struguri verzi.

— O, nu!

— Nu-ţi plac strugurii verzi?

— Nu e vorba de asta. Uite cine se holbează la noi!

Speranţa că Inky Hedges uitase de povestea cu articolul se spulberă când îl văzu pe acesta venind spre masa lor.

— Bună, copii! Am urmărit articolele lui Hartman încă de la petrecerea ta, dar până acum n-a spus o vorbă despre tine şi Monroe, spuse el, ignorându-l complet pe Garth.

— Asta pentru că nu e nimic de spus.

— Totuşi… îi aruncă o privire lui Garth de parcă l-ar fi văzut prima oară. Sunt surprins să văd că ai ieşit cu altcineva în oraş.

Garth se pregăti ca să se ridice şi-şi deschisese gura pentru a-i spune câteva cuvinte lui Inky, dar Drew îi puse mâna pe braţ, oprindu-l.

— E-n ordine Garth! Părerile unora nu fac nici cât o ceapă degerată. Nu văd ce e atât surprinzător în faptul că iau cina cu un partener de afaceri, spuse ea ridicându-şi ochii înspre Inky, care stătea în continuare lângă masă.

— Nici mie nu mi s-ar părea surprinzător dacă Traig Monroe n-ar fi aici cu o altă femeie.

Se uită în direcţia indicată de Inky şi-l văzu pe Traig, într-un alt separeu, stând cu spatele la ea. O femeie tânără stătea cu el la masă. Probabil că sosise după ce ea şi Garth se aşezaseră la masă; altfel, i-ar fi văzut.

Din locul în care era, putea să-i urmărească bine pe cei doi. Tânăra avea pielea perfect aurie şi părul acoperit de un batic de sub care ieşeau cârlionţi blonzi. Purta o discuţie însufleţită cu Traig, care-i zâmbea într-un fel care o puse pe Drew pe gânduri. Nu putea să-şi explice de ce o deranja atât de mult că Traig era la masă cu o altă femeie, dar imaginea o indispuse şi avu nevoie de toată concentrarea ca să ascundă efectele prezenţei celor doi asupra ei.

Hedges o urmărea cu atenţie.

— Mă gândeam eu că nu ştii. Îmi pare rău.

Drew îl privi uimită.

— Îţi ce?

— Nu fi aşa surprinsă, drăguţă! Am şi eu sentimente,

chiar dacă meseria nu-mi permite să le afişez.

— Asta înseamnă că n-o să scrii despre asta?

— Poate da… sau poate nu. Mai vedem. Am presimţirea că e o poveste mai mare la mijloc şi intenţionez să-i dau de capăt. La revedere dragilor. Poftă bună!

— Ce om ciudat! comentă Drew după ce ziaristul plecă. Asta e pentru prima oară când recunoaşte că-l doare câteodată să distrugă reputaţia persoanelor pe care le are în vizor.

— Şi tu n-ai făcut decât să-i dai despre ce să scrie. Dintre toţi oamenii pe care puteai să-i angajezi să aibă grijă de casă, de ce trebuia să fie chiar Monroe? Nu are destule de făcut cu propriile afaceri?

Sosirea chelnerului o scuti de răspuns. În timp ce Garth degusta vinul, ea îi urmărea pe Traig şi pe însoţitoarea lui. Ochii lor se întâlniră; Drew simţi un sentiment de dorinţă cuprinzându-i trupul. Ca la un semnal amândoi îşi întoarseră privirea spre partenerii lor de masă. Deşi erau în aceeaşi situaţie, Drew simţi că Traig e deranjat de prezenţa ei acolo cu un alt bărbat.

În scurt timp, chelnerul aduse un telefon la masa celor doi; îl putu vedea pe Traig zâmbind în timp ce vorbea cu persoana de la celălalt capăt. Orice ar fi vorbit îl făcu să se ridice repede de la masă şi să se pregătească de plecare. Aruncă banii pe masă şi ieşi pe uşă ţinând mâna pe umerii femeii cu care era. O senzaţie de febră străbătu venele lui Drew; îi fu greu să admită că sentimentul e gelozie.

Garth aruncă o privire către masa care se golise.

— Bine. Au plecat. Nu puteam să mă relaxez ştiind că e aici şi că ne spionează.

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea surprinsă.

— Îl cunosc. Îi luă mâna şi se aplecă spre ea. Ştiu că probabil ai un motiv bun pentru care-l ţii în casă dar trebuie să scapi de el. Ne spionează. Sunt sigur de asta!

— În cazul ăsta nu e mai bine să-l avem la vedere? în felul ăsta, putem să vedem ce pune la cale.

Garth izbucni, enervat.

— Cred că Inky Hedges avea dreptate. Te-ai îndrăgostit de Monroe.

— Sentimentele mele n-au nicio legătură cu relaţia noastră profesională, Garth. Bărbatul deveni ţâfnos.

— Relaţie profesională?! între noi era ceva mai mult înainte să apară el.

— Nu e adevărat, Garth! Am ieşit de câteva ori, dar n-am făcut nimic care să te facă să crezi că e mai mult de atât.

Tonul vocii lui scăzu.

— Hai să nu ne contrazicem. Ne înţelegeam de minune înainte să apară el.

Nu putea să-l contrazică. Încercând să se relaxeze, trase farfuria cu mâncarea pe care o comandase spre ea. Era delicioasă, dar văzându-l pe Traig cu cealaltă femeie, îi stricase apetitul. Totuşi, încercă să se poarte normal ca să nu i se mai pună şi alte întrebări.

Refuză desertul; acceptă o cafea şi, târziu, îşi aminti motivul pentru care venise în primul rând să ia masa cu Garth. Erau la a doua sticlă de vin, iar Garth era mai puţin certăreţ decât la începutul serii. I se păru că e momentul prielnic să aducă vorba de planurile pentru Centru.

— Cred că planurile tale pentru Centru sunt excepţionale, începu ea discuţia. Când ţi-a venit prima oară ideea?

Garth privea faţa de masă şi încerca să-şi ţină mâinile ocupate cu tacâmurile.

— Nu mai ţin minte, mormăi el fără s-o privească.

— Dar a fost o mişcare atât de inspirată să combini zonele de locuit cu spaţiul comercial. Sincer, pe mine m-ar fi speriat legile pentru zonele rezidenţiale, dar tu ai găsit o modalitate să mulţumeşti şi juriul şi consiliul orăşenesc. Mi-ar plăcea să ştiu cum te-ai descurcat.

— Ce e aşa de important cum mi-au venit mie ideile? Garth începu să se neliniştească. Presupun că Monroe ţi-a vârât în cap că le-am furat de la el?

De ce-ar fi spus Garth un asemenea lucru? Ea nu

menţionase motivul interesului ei. Doar dacă… şi un tremur îi alungă liniştea gândindu-se că planurile e posibil să fi fost furate.

Vru să-l întrebe direct pe Garth dacă le-a furat sau nu, dar mai aşteptă până când era sigură că poate face asta.

— Traig chiar părea să creadă că există o mulţime de asemănări între planurile lui şi ale noastre.

— Tipic lui! N-o să fie liniştit până când nu găseşte ceva care să-i susţină acuzaţiile stupide; apoi o să plec şi de aici cum am plecat de la Monroe. Mă are în vizor, sunt sigur de asta!

— De ce-ţi faci atâtea griji? Nu poate să găsească nicio dovadă dacă nu există niciuna, nu?

— Tot ce ştiu, e că a reuşit să-l întoarcă pe Darcy Monroe împotriva mea după ce-i fusesem ca un fiu; oricum, mult mai fiu ca el, care-şi petrecuse timpul destrăbălându-se peste mări.

Discuţia nu ducea nicăieri. Nu putea să-şi lămurească suspiciunile în seara asta. Faptul că Garth era evaziv, n-o ajutase deloc. O îngrijorase şi privirea din ochii lui de fiecare dată când vorbea de Traig. Era o privire plină de ură, aşa că trebuia să aibă grijă să nu-l mai aducă atât de mult în discuţie. Ea se ridică în picioare, adunându-şi lucrurile de pe scaun.

— Aş vrea să mă duc acasă, dacă nu te superi. Sunt foarte obosită.

— Desigur. Am uitat de starea ta. Nu trebuia să te reţin aşa de târziu. Arătă o grijă exagerată pe drumul spre casă. Îi înfăşură picioarele într-o pătură de călătorie, deşi radiatorul maşinii era mai mult decât suficient.

— Sunt obosită, n-am degerături, spuse ea râzând.

— Nu vreau să ţi se întâmple nimic cât timp eşti în grija mea.

Când ajunseră la uşa casei, atitudinea lui se schimbă. Îi cuprinse trupul cu braţele şi o trase puternic spre el. Ea încercă să se elibereze, dar el o ţinea strâns.

— Nu te opune! Am visat de atâtea ori că te sărut şi

ştiu că şi tu vrei asta!

— Te rog, Garth, nu! Te plac, dar nu e de-ajuns!

Se temea că o s-o sărute forţat, dar rugămintea ei îl opri şi-l linişti.

— Mă placi? se răsti el, eliberând-o din braţe. Doar atât poţi să-mi spui? E Monroe la mijloc, nu? Ai pentru el mai mult decât o simplă simpatie, nu-i aşa?

— Încetează! Nu cred că ar trebui să mai ieşim împreună, Garth; pentru binele amândurora. Noapte bună!

Intră repede în casă, trânti uşa şi se sprijini de perete de îndată ce se simţi în siguranţă. Auzi zgomotul paşilor lui îndepărtându-se, apoi maşina demarând puternic pe alee.

Făcuse o greşeală să iasă cu el. Nu era nici pe departe în situaţia de a afla adevărul şi reuşise să se depărteze de Garth mai mult decât era nevoie.

La naiba! De ce trebuia ca Traig Monroe s-o fi implicat în aşa ceva? Oricât de mult s-ar fi gândit că e posibil ca Garth să nu fie vinovat, intuiţia îi spunea altceva. Pe insulă, ajunsese să-l cunoască destul de bine pe Traig şi era sigură că n-ar putea recurge la tacticile de spionaj despre care vorbea Garth.

Îşi făcu un duş scurt, se schimbă într-o rochie de casă şi se aşeză pe canapea, bucuroasă de compania lui Bosun.

— Nici nu ştii ce norocos eşti că eşti câine, îi spuse ea, ciufulindu-i urechile. Nicio problemă legată de dragoste şi ură, nicio suspiciune, nicio gelozie. Se abţinu puţin să rostească ultimul cuvânt ştiind că şi-l aplica sieşi. Nu putea să numească altcumva senzaţia care o dăduse peste cap când îl văzuse pe Traig cu altă femeie.

— Ce bine ar fi fost dacă nu m-aş fi amestecat în treaba asta cu „soţia”…Câinele dădea din coadă nehotărât. E-n regulă băiete, ştiu că nu înţelegi!

Îi păruse o idee minunată să aibă pe cineva care să lucreze pentru ea toată ziua. Fără sexasta fusese înţelegerea. Numai că, până la urmă. Îndeplinise şi rolul ăsta; atât de bine încât trupul ei tremura de fiecare dată când îşi aducea aminte. Dar căsătoria presupunea mai mult decât asta: înseamnă compromisuri şi înţelegeri pe

care nu numai sexul şi împărţirea sarcinilor casei le-ar fi adus. Deşi împărţise patul cu el, Traig era soţ numai cu numele. Ea suspină, ştiind că-şi dorea mai mult de atât. Măcar dacă Maggie nu i-ar fi sugerat ideea asta nebună! Dar nu putea da vina pe asistenta ei; singură intrase în treaba asta şi acum trebuia să tragă ponoasele.

Zgomotul unei chei deschizând uşa, o anunţă că Traig sosise acasă. Văzând cât e ceasul, îşi dădu seama că stătuse cam mult timp pe gânduri. Bosun sări în picioare şi plecă să-l întâmpine pe Traig, mişcându-şi bucuros coada.

— Se pare că eşti mai binevenit aici decât Garth!

— Numai din partea lui Bosun, din câte văd. Nu mă aşteptam să te găsesc trează. Dangerfield e o companie mai interesantă decât îmi închipuiam, dacă te-a ţinut trează până la ora asta.

— Foarte interesant că spui asta! De parcă tu nu te-ai întreţinut până acum cu prietena ta blondă?!

— Crezi că era prietena mea? întrebă el cu o voce indiferentă.

— Ce altceva să fi fost? N-aţi pierdut timpul degeaba la masă, din câte-mi amintesc. Unde v-aţi dus aşa grăbiţi: în apartamentul ei?

O grimasă apăru pe faţa lui.

— Asta crezi tu? Ce gânduri îţi mai trec prin cap! De fapt, m-am grăbit să ajung la spital. Tata a început să se mişte. Se întâmplă din ce în ce mai des în ultimele zile. Cei de la spital m-au sunat la restaurant să-mi spună că s-a trezit complet şi că întreabă de mine.

Drew îşi duse mâna la gură.

— O, Traig, îmi pare rău! N-am vorbit serios când am zis ce-am zis. Eram doar…

— Geloasă? adăugă el.

Ea se uită în altă parte, înainte ca el să vadă că replica ţintise la fix.

— Sunt atât de fericită să aud că tatălui tău îi e bine, spuse ea sincer.

— Nu-i e chiar aşa de bine, dar starea lui se îmbunătăţeşte! încă nu sunt speranţe că o să treacă peste

asta, dar cel puţin, poate vorbi. Se pare că încearcă de câteva zile, dar corpul lui abia acum a început să-l asculte.

— Cât de greu trebuie să-i fie să stea închis în trupul lui fără să poată face nimic.

Drew observă că lui îi tremurau mâinile.

— Şi aşa a trebuit să se extenueze peste poate ca să vorbească.

— Probabil că avea ceva foarte important de spus?

Traig o fixă cu privirea.

— Speram ca tu să-mi spui asta!

Ea se sperie de cerinţa ciudată.

— Eu? De ce?

— Pentru că tu eşti persoana cu care a cerut să vorbească.

Uitase că tatăl tău a murit. Când i-am amintit asta, a cerut să vorbească cu tine, în schimb. Părea al naibii de important să-ţi vorbească.

Ce ar fi putut să-i spună un om pe care nu-l văzuse niciodată faţă în faţă? întotdeauna, de mic copil, i se spusese că e un fel de căpcăun bătrân şi fusese învăţată să-l urască. Pe măsură ce crescuse, îşi dăduse seama că sunt oameni la fel ca şi ea, dar aici se oprise orice interes pentru cei din familia Monroe.

Dacă tatăl ei ar fi acceptat relaţia cu Traig, o relaţie cu tatăl acestuia ieşea din discuţie. Darcy fusese acela care-l atrăsese pe tatăl ei în afacerea în care acesta era pe cale să piardă tot ce avea. Avusese încredere în Darcy şi fusese trădat. Acum, simţea că ar trăda memoria tatălui ei dacă s-ar duce să-l întâlnească pe bătrân.

Traig îi citi în ochi nehotărârea.

— Ştiu ce părere avea tatăl tău despre al meu, dar asta nu te poate opri să împlineşti ultima dorinţă a unui om pe moarte.

Drew îşi ridică brusc privirea.

— Pe moarte?

Traig nu putea să mai ascundă chinul prin care trecea.

— Mi-e teamă că da. Starea lui de-acum e un miracol.

Dar poate face un alt atac oricând. Doctorii spun că va fi unul fatal.

Ea îl privi gata să plângă.

— Traig, îmi pare rău…

— Nu e de-ajuns, spuse el aspru. Vrea să te vadă! O să vii?

— Da, da, o să vin! Te mulţumeşte? se răsti la el, abţinându-se să nu ţipe.

Văzuse o mulţime de poze de-ale lui Darcy Monroe în ziare.

Era un om vânjos şi aspru, cu părul negru din care răsăreau câteva fire cărunte şi cu ochi pătrunzători. Puţin peste înălţimea obişnuită, tindea să meargă de parcă niciodată nu s-ar obişnuit cu înălţimea sa. Ziariştii fuseseră la fel de incorecţi faţă de el ca şi faţă de Drew sau de tatăl ei. Andrew Dominick şi Darcy Monroe erau unii dintre cei mai importanţi oameni din ţară şi amândoi fuseseră sfidători când venea vorba de presă.

Drew rămase împietrită totuşi, când îl văzu pe Darcy Monroe în stare în care era acum. Era atât de slab, încât i se vedeau oasele şi părul îi încărunţise complet. Singurul lucru pe care-l recunoscu la el era sclipirea din ochii lui fulgerători.

Privirea arăta că ştia exact ce are de făcut şi că e enervat de limitările pe care le presupunea starea lui medicală.

— Am adus-o aici cum mi-ai cerut, tată! spuse Traig încercând să râdă.

Mâna dreaptă a lui Darcey se strânse convulsiv pe aşternuturi; pe cealaltă nu şi-o putea mişca.

— B-b-bine, spuse el cu un efort evident.

Sentimentele lui Drew erau confuze; pe de o parte simţea repulsie faţă de trecutul omului care stătea în faţa ei, pe pat, şi totuşi voia să rămână, mai mult pentru Traig, care încerca din greu să ridice moralul bătrânului. Cât îl afectau toate astea, se gândi ea. Dacă tatăl ei ar fi fost pe patul acela, n-ar fi suportat.

Admiraţia ei pentru Traig spori când îl văzu cum

vorbeşte normal şi glumeşte cu bătrânul care nu se putea exprima decât monosilabic.

Darcy ridică o mână tremurândă spre Drew.

— Dom… dom… domnişoară Dominick!

Ea îi zâmbi şi se apropie de el, întinzându-i mâna.

— Bună ziua, domnule Monroe, am auzit multe despre dumneavoastră.

Pielea din jurul ochilor lui se strânse şi ea îşi dădu seama că încearcă să râdă.

— Ştiu că vă puteţi închipui ce-am auzit, continuă ea. Am crescut crezând că un Monroe are două capete. Sunt uşurată să văd că n-are decât unul. Darcy reuşi să zâmbească.

— La fel şi Dominick…

— Aţi crezut că avem două capete? întrebă ea. El mişcă din cap afirmativ. Atunci e bine că ne-am întâlnit. Putem să punem capăt unor zvonuri ca acestea.

Darcy întoarse capul spre Traig, care stătea pe marginea patului.

— Îmi place de ea! spuse cu o voce obosită.

— Se pare că i-ai câştigat inima, spuse Traig. Cine s-ar fi aşteptat?

Era trist că trebuia să se întâlnească în situaţia asta şi să-şi ierte unul altuia greşelile numai când una dintre părţi era ameninţată de moarte.

— Aveaţi să-mi spuneţi ceva, domnule Monroe? întrebă ea.

El îşi arcui sprâncenele în semn de uimire:

— Să spun? Ce?

— Traig veni în partea patului în care stătea şi Drew.

— Tată, mi-ai cerut s-o aduc pe Drew aici pentru că aveai ceva să-i spui.

Îşi mişcă ochii pentru o clipă după care şi-i închise.

— N-n-nu-mi amintesc… era ceva…

Spre uimirea lui Drew, o lacrimă ieşi de sub pleoapele închise. Ea îi strânse mâna

— E-n ordine, domnule Monroe. O să vă amintiţi despre ce era vorba, sunt sigură. Lăsaţi-vă puţin timp.

Brusc, Darcy îşi deschise ochii şi strânsura mâinii lui deveni mai puternică. Drew rămase surprinsă de puterea lui.

— Nu… trebuie să spun… rosti el cu ochii deschişi şi privind-o fix.

Se alarmară amândoi când bătrânul încercă să se ridice în pat; Drew apăsă butonul de urgenţă ca s-o cheme pe asistentă. Când văzu în ce stare e pacientul ei, asistenta eliberă salonul şi chemă doctorul lui Darcy.

Pe coridor, Drew se rezemă de peretele rece şi închise ochii câteva clipe.

— Îmi pare rău că te-am pus să treci prin toate astea pentru nimic. Era atât de hotărât ultima dată.

— Să nu-ţi pară rău, spuse ea fără să deschidă ochii. Sunt bucuroasă că am avut ocazia să-l întâlnesc.

— Şi eu. A auzit atât de multe despre tine încât voia să te vadă. De data aceasta, îşi deschise ochii într-un gest de uimire.

— A auzit de mine? De la cine?

Traig se rezemă şi el de perete:

— De la mine. Tot timpul în care n-a putut să vorbească, am stat lângă şi el şi i-am povestit. I-am spus totul.

— Totul? vorbi ea şoptit.

El zâmbi şi ea reuşi să vadă puţin din imaginea celui pe care-l cunoscuse pe insulă.

— Bine, nu chiar totul, recunoscu el. I-am spus cum ai vrut tu să-ţi angajezi un soţ, cum te-am convins să mă păstrezi…

— Dar nu şi despre planuri?

— Nu. Nu şi despre asta. Asta e între mine, ţine şi Garth Dangerfield. Nu voiam să-l îngrijorez pe tata. Nici nu eram aşa de sigur că mă poate auzi. Când a putut vorbi, mi-a spus că nebuniile mele i-au readus pofta de viaţă. Izbi cu pumnul în perete. Pe lângă asta, totul pare atât de puţin important.

La acelaşi lucru se gândea şi ea.

— Mă face să-mi dau seama că viaţa e prea preţioasă

ca s-o iroseşti aiurea. O, Traig, hai să începem din nou; să uităm de toată încurcătura asta cu „cine are mai multă dreptate” şi să ne îngrijim de ce se întâmplă între noi. Chiar tu ai spus că n-ai nicio dovadă că Garthţ i-a furat planurile.

Aceeaşi expresie implacabilă reveni în ochii lui.

— Aş vrea să pot face asta, dar nu e aşa de simplu. Dacă renunţ acum, n-o să uit niciodată că planurile mi-au fost furate şi lucrul ăsta o să ne strice relaţia. Poţi să înţelegi asta?

— Nu, nu pot. Tot ce ştiu, e că eşti hotărât să ne distrugi pe amândoi cu obsesia asta.

Vru să se întoarcă să plece, dar el o prinse de braţ.

— O să mai vii pe-aici?

— Nu ştiu, o să încerc, spuse ea, gândindu-se că trebuie să afle ce are de gând să-i spună bătrânul Darcy.

Capitolul 1

Nu putuse să-l viziteze pe Darcy de câte ori vrusese. Cât timp stătuse pe insulă, cantitatea de muncă se mărise, aşa că trebuia să muncească mai toată ziua.

Darcy încă nu reuşise să-şi amintească ce voia cu atâta nerăbdare să-i spună. Erau momente când nu putea să recunoască pe niciunul dintre ei. Drew era neobişnuit de curioasă să afle ce avea bătrânul de spus, deşi îşi închipuia că trebuie să fie ceva legat de vechea ură dintre cele două familii. Îi spusese lui Traig să-şi ia tot timpul de care are nevoie pentru a-l petrece cu tatăl său, deci îl găsea rareori acasă când sosea ea.

Contractul pe care-l făcuseră se apropia de sfârşit; ea l-ar fi anulat şi fără să aştepte să se termine, dar încăpăţânarea lui o oprise să facă asta. Traig voia să respecte termenii contractului întocmai.

Se tot întreba de ce. Oare nu vedea că prezenţa lui o afectează? Se zvârcolea nopţile în pat, ştiind că el doarme la câteva camere depărtare. De-atâtea ori vrusese să se ducă să se aşeze lângă el, în pat, şi tot de-atâtea ori se răzgândise, hotărâtă că trebuie să aştepte până când el era pregătit să accepte un angajament. De ce nu pleca, dacă

vedea toate astea?

Ca întotdeauna, răspunsul lui era acelaşi.

— Trebuie să termin ce-am început!

— Om încăpăţânat şi enervant, ţipase la el.

În acelaşi timp, ştia că n-ar fi vrut să hotărască altceva; îl voia întotdeauna aproape.

Maggie intră în birou şi-i puse nişte hârtii pe masă.

— Ca să le semnezi…

— Pentru ce? întrebă Drew, neînţelegând.

— Nu prea ai dormit cum trebuie zilele acestea, nu-i aşa? întrebă Maggie.

— Nu mă dădăci, Maggie, te rog! Deşi aprecia grija pe care i-o purta Maggie, ar fi vrut s-o facă să înţeleagă că ceva deosebit i se întâmplase pe insulă. Acum se simţea matură în adevăratul sens al cuvântului şi capabilă să ia decizii asupra vieţii ei cu aceeaşi încredere cu care lua deciziile în afaceri.

Maggie intuise schimbarea.

— Înţeleg, spuse ea, şi luă înapoi hârtiile pe care le semnase Drew.

— Să nu te superi, Maggie. Nu voiam să…

— Nu sunt supărată. Am fost singura mamă pe care ai avut-o şi te înţeleg destul de bine. Te-ai dus pe insula aceea o fată şi te-ai întors femeie. Ce mă îngrijorează, e că nu te-a făcut mai fericită.

Drew se ridică şi se îndreptă spre fereastră; se uita peste piaţa centrală din Sydney, dar nu putea să fie atentă la nimic.

— Ba m-a făcut fericită într-un fel, mărturisi ea. Dacă n-ar fi atâtea probleme!

— Problemele pot fi rezolvte chiar dacă numele lor e Monroe.

Drew se întoarse şi o privi cu ochi mari pe secretară.

— Ştii? Şi nu te deranjează?

Maggie ridică din umeri.

— De ce m-ar deranja? Lupta era între tatăl lui şi-al tău, aşa că nu văd ce are de-a face cu voi doi. Dacă-l iubeşti, mărită-te cu el. Restul problemelor le puteţi

rezolva împreună.

Brusc, Drew se repezi la Maggie şi o luă în braţe.

— Maggie, eşti genială.

— Chiar dacă te dădăcesc? spuse femeia sec.

— Chiar şi aşa!

De îndată ce Maggie ieşi din cameră, telefonul începu să sune. Stătu puţin până să răspundă, gândindu-se la ce-i spusese Maggie. Avea dreptate. Orice probleme ar fi avut, putea să le rezolve împreună cu Traig, dacă ar fi fost împreună. Rămânea de văzut, dacă şi lui îi surâdea ideea. Ridică receptorul.

— Drew Dominick.

Se înfricoşă când o voce necunoscută o chemă de la celălalt capăt.

— Domnişoară Dominick? Ce bine că v-am găsit direct pe dumneavoastră.

— Cine e la telefon?

— Kurt Wilder. Sunt unul dintre inginerii consultanţi de la Centru. Avem o problemă pe şantierul de construcţii, una mare.

— Orice ar fi, n-ar trebui să vorbiţi cu Garth Dangerfield? El e coordonatorul proiectului.

— E şi el o parte din problemă! explică Wilder.

Un tremur rece trecu prin ea; îşi încleştă mâna pe telefon.

— Spune!

— Aş prefera să nu vorbim despre asta la telefon. Aţi putea veni acum pe şantier?

— Sper să fie important!

— Este, domnişoară Dominick. Nu v-aş fi deranjat dacă n-ar fi fost. Puse receptorul în furcă în timp ce mintea îi vâjâia. Acum ce s-o mai fi întâmplat? Inginerul credea că Garth ar fi implicat, aşa că nu mai putea să fie vorba de probleme cu muncitorii.

Deşi credea că vacanţa pe insulă o scăpase de oboseală, vestea primită o contrazise; începu să tremure toată şi luă câteva guri bune de aer pentru a-şi reveni. Îi ceru lui Maggie ca o maşină să fie în faţa clădirii în cinci

minute. Se mai uită o clipă la telefon, gândindu-se că mai are timp să-l sune pe Traig, să-i spună că-l iubeşte atât de mult şi că vrea să-şi rezolve problemele altcumva.

Plecă însă fără să-i telefoneze.

(antierul de construcţii era aproape de biroul ei, dar un accident pe strada Sussex prelungi drumul cu câteva sferturi de oră în plus. Când ajunse la oficialul şantierului, era un pachet de nervi.

Deşi numele lui nu-i spusese mare lucru, îl recunoscu pe Wilder imediat; era unul dintre cei mai vechi angajaţi ai companiei.

— Bună ziua, Kurt! îmi pare rău că nu te-am recunoscut la telefon.

— Nici nu aveai cum din moment ce am lucrat acolo cu mult înaintea ta, spuse el afabil. L-am ajutat pe tatăl tău să creeze compania asta şi am muncit în ea timp de treizeci de ani. Acum, nu mai ies la suprafaţă aşa de mult.

Drew îşi aminti de situaţia lui. Era pensionat, dar mai accepta din când în când un proiect mai interesant.

— Garth nu vine şi el? întrebă ea.

— Nu, domnişoară. El e motivul pentru care voiam să vii aici în persoană. Tu hotărăşti.

— Despre ce? întrebă ea îngrijorată. Ştia că Wilder e unul din cei mai pricepuţi ingineri din breaslă şi orice problemă pe care putea s-o găsească putea fi dezastruoasă.

Chiar aşa avea să fie!

Pe biroul din faţa lor erau două mostre de oţel pentru acoperiş. Le împinse în faţa ei.

— Cât de bine cunoaşteţi materialele de construcţii?

— Ştiu câte ceva, dar nu sunt expertă, recunoscu ea.

— Îmi puteţi indica diferenţa dintre aceste mostre?

Ridică privirea nerăbdătoare spre el.

— Mie îmi par la fel.

— Pentru majoritatea oamenilor, sunt la fel. Nici mie nu mi s-au părut diferite până nu le-am dus la laboratorul de cercetare.

Mostra din stânga n-a putut suporta cerinţele testului

pentru modelul standard.

Ştia ce avea să urmeze.

— ţi ăsta e materialul pe care-l folosim noi la proiect?

— Mi-e teamă că da!

— Dar cum s-a putut întâmpla astacum ţi-ai dat seama?

— Am instalat majoritatea tăbliilor de oţel săptămâna trecută, înainte să înceapă vânturile acelea puternice.

Săptămâna în care am fost eu plecată în vacanţă, se gândi ea.

— Continuă!

— Materialul a rezistat la furtună, dar a început să cedeze când am trimis echipa să verifice dacă vreuna din foi s-a desprins de la vânturi.

Totul devenise clar. Foile de oţel pentru acoperiş, care ar fi trebuit să fie suficient de puternice să susţină o echipă de oameni, cedaseră sub greutatea acesteia.

— Înţeleg. Ţi tu crezi că Garth are legătură cu asta?

— Sunt sigur. El a fost cel care a contramandat prima comandă şi a adus chestiile astea de la un importator.

Drew îşi aminti cât de mulţumit fusese Garth că obţinuse oţelul la un preţ mai mic. Se întrebase cum reuşise să facă asta. Acum ştia. Competiţia dintre producători în industria de construcţii îi făcea pe unii să scadă calitatea produselor pentru a le putea vinde la un preţ mai mic decât concurenţii lor.

Desigur, faptul că Garth făcuse comanda pentru oţel nu însemna că ştia că e sub standardul calitativ.

— A fost cel puţin aproape de standard? întrebă ea.

— De standardul pentru hârtie, poate. Aş fi vrut să-ţi spun că a fost, dar nu e aşa… a fost cu mult mai jos.

— Nu înţeleg. Cum e posibil aşa ceva?!

— Poţi vedea asta numai la testele în laborator sau când, în cele din urmă, cineva moare, mergând pe ele.

— Cât din material e afectat?

— Tot!

Nu-i venea să creadă ce i se întâmplă. Asta însemna că dispare orice şansă de a construi Centrul la timp şi fără

a depăşi bugetul.

— Ce dracu’ a crezut Garth că face? întrebă ea nervoasă.

Kurt ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cred că ar trebui să-l întrebi pe el.

Ceea ce avea de gând să facă. Lăsase vorbă ca Garth să vină să-i raporteze la birou indiferent de ora la care se va întoarce.

Maggie dădu dezaprobator din cap când Drew îi spuse să-i aducă nişte mâncare în birou.

— Ar trebui să ieşi în oraş să iei o masă ca lumea!

— Vreau să fiu aici când soseşte Garth! Am ceva foarte important de discutat cu el.

Rămasă singură, Drew se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva proiectul pentru Centru o depăşea şi dacă întâmplările acestea care se ţineau lanţ aveau s-o extenueze complet.

Întotdeauna se gândise la proiect ca la o mare realizare, cel mai important contract pe care-l obţinuse compania sub conducerea ei.

Dar necazurile pe care le aducea nu mai conteneau. Traig o acuzase că-i furase planurile. Apoi încercase să-i ascundă că avea loc o grevă. îl crezuse când îi spusese că nu vrea niciun procent din câştigurile pentru Centru, dar acum nu mai era aşa sigură.

Interfonul bâzâi şi apăsă pe buton ca să răspundă.

— Da?

— Domnul Dangerfield e aici, domnişoară Dominick.

Drew recunoscu vocea gărzii de la intrare.

— E-n ordine Geoff, lasă-l să intre!

Câteva minute mai târziu Garth dădu buzna în biroul ei.

— Ce s-a întâmplat, Drew? Cei de pe şantier mi-au spus că vrei să mă vezi chiar dacă e miezul nopţii.

— Ia loc, Garth. Trebuie să vorbim.

— El se aşeză pe un scaun întors spre biroul ei şi rămase ţintuit pe el în timp ce Drew îi explica în detaliu problema pe care i-o prezentase Kurt Wilder cu câteva ore

înainte.

După ce termină de vorbit, Garth izbucni:

— Doar nu crezi că am făcut comanda intenţionat pentru oţelul prost?

— Nu ştiu ce să cred, Garth. Voiam să aud şi varianta ta înainte să decid ce-o să fac.

Faţa lui se înroşi de furie.

— Varianta mea? Tu chiar crezi că sunt vinovat?

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia s-o mai spui. Ei bine, n-o să clarific această problemă dând explicaţii pentru faptele mele, nici ţie, nici altcuiva. Am făcut ce am crezut că e mai bine…

— Pentru tine sau pentru proiect?

El se ridică în picioare şi-şi puse mâinile pe biroul ei ca şi cum ar fi vrut s-o înfrunte. Ochii lui erau neliniştiţi.

— E Monroe, nu-i aşa? El mă acuză…

— Testele de laborator te acuză, spuse ea cu o voce autoritară. Oţelul pe care l-am primit pur şi simplu n-a rezistat sub testele de laborator. E vorba despre vieţi omeneşti aici – ţi-ai dat seama de asta?

— Mi se pare că deja m-ai judecat şi m-ai condamnat dinainte, spuse el aşezându-se din nou în scaun.

— Nu-i de loc aşa. Ţi-am cerut doar să explici ce s-a întâmplat. Din moment ce refuzi…

— Dacă am refuzat, a fost doar spre binele tău.

Ea îl privi uimită.

— Spre binele meu? Nu înţeleg.

— Speram să te cruţ de la a-ţi spune adevărul. Ştiu ce sentimente ai pentru Traig Monroe, deşi nu merită nici măcar să sărute pământul pe care calci.

— Stai puţin. Ce are Traig de-a face cu asta?

— Totul. El e cel care mi-a dat adresa importatorului şi scrisorile de prezentare. Dar m-a asigurat că chestiile alea sunt în ordine, altfel n-aş fi făcut comanda. Jur.

Drew începu să tremure, deşi în birou era cald.

— Cred că ar trebui să începi cu începutul.

— Monroe aflase de clauza de consultanţă înaintea noastră. A tot căutat o cale să întârzie lucrările la proiect,

ca să poată să aducă firmei sale profit de pe urma acestei clauze. Te-am avertizat!

Drew lovea nerăbdător cu degetele în tăblia mesei.

— Lasă asta. Continuă cu ce ai de spus.

— La asta aveam de gând să ajung. Cumva, a aflat că avem probleme cu furnizorii noştri de oţel şi s-a decis să-şi vâre coada. Sugerându-mi să cumpăr de la importatorii cu care era el asociat, ne-a putut încetini lucrările…

Pentru Drew toată povestea nu prea avea sens.

Cum ne-ar fi putut încetini faptul că ne-am găsit un furnizor mai ieftin?

— Preţul era doar momeala care să ne facă să acceptăm înţelegerea. Ştia că o să aflăm că oţelul va fi sub standard, dar ştia de asemenea că va fi prea târziu să mai facem ceva. Astfel apărea întârzierea şi costurile suplimentare necesare pentru aducerea unui oţel mai bun.

— Ceea ce s-a şi întâmplat, confirmă Drew. Nu voia să creadă povestea lui Garth. Erau prea multe lucruri care nu se potriveau deloc cu ceea ce ştia despre Traig Monroe.

— ţi cum te-au convins să cooperezi? întrebă ea brusc.

— O să afli oricum, aşa că nu am nimic de pierdut dacă îţi spun. M-au plătit ca să comand oţelul de la asociatul lor.

Se simţi de parcă cineva i-ar fi tras pământul de sub picioare. Prima dată, Traig, acum Garth – ambii lucrând pentru ea, dar împotriva ei.

— Ştii ce-nseamnă asta?

Privirea lui era rece şi lipsită de orice sentiment.

— Ştiu. Este sfârşitul muncii mele aici. Ştiam că aşa avea să se întâmple de îndată ce Monroe a apărut pe scenă.

Oare avea să cadă în capcana lui Traig dacă îl concedia pe Garth? Fără el n-ar mai fi avut aproape nicio şansă să termine centrul la timp.

— Nu neapărat, spuse ea. Dacă poţi dovedi că Monroe a fost în spatele aceste mişcări, mă duc cu dovezile la consiliu. Ei n-o să accepte niciodată ca Monroe

să se ocupe de proiect, dacă ei au fost cauza întârzierii. Poţi să dovedeşti asta?

După jumătate de minut de tăcere, el îşi ridică privirea şi-şi încordă umerii.

— Da, pot s-o dovedesc. Mâine la prima oră o să ai dovezile pe masă.

După ce Garth plecă, ea fixă pereţii biroului timp îndelungat. Se simţea sleită de puteri. Era atât de aproape să-i spună lui Traig că-l iubeşte şi ar fi fost gata să renunţe la orice pentru a rezolva problemele.

Făcuse bine că n-a dat acel telefon. Ar fi căzut de proastă. Cum râdea Traig de ea acum? O ajutase să treacă peste grevă ca să-şi poată continua mai sigur planul de a controla lucrările la Centru. De ce altceva l-ar fi mituit pe Garth să cumpere oţelul acela prost?

Desigur, avea numai cuvântul lui că toate astea se întâmplaseră; iar Garth avea destule motive să-l urască pe Traig. Dar spusese că poate dovedi totul…

Era de asemenea îndoielnic că Traig se folosise de Garth pentru a-şi duce la capăt planul. Din câte ştia, cei doi abia dacă se înţelegeau. Dacă povestea cu planurile furate era adevărată, atunci Traig l-ar fi putut şantaja pe Garth. Părea explicaţia cea mai plauzibilă dintre toate, deşi nu se potrivea deloc cu caracterul lui Traig.

Dar era sigură că-l cunoştea atât de bine? Nu ştia chiar atât de multe lucruri despre el, doar că e destul de ambiţios să lupte pentru ce-şi doreşte, iar caracteristica asta nu prea îl scăpa de suspiciuni.

Spre mirarea ei, Traig era deja acasă când intră pe uşă. Ieşi s-o întâmpine, cu mâinile pline de făină.

— Se pare că am potrivit totul la timp, spuse el când o văzu.

— Da, ai gândit-o perfect, răspunse ea cu amărăciune.

El se încruntă, nedumerit.

— Ce ai vrut să spui cu asta?

— Vreau să spun că am aflat că l-ai mituit pe Garth Dangerfield să cumpere oţel sub standard pentru a pune în

pericol lucrările la Centru.

Bunăvoinţa cu care o primise se transformă în răceală.

— Asta ţi-a spus el?

— Spunea că n-o să fii mulţumit până când n-o să-l vezi concediat din toate posturile din care poţi să-l dai afară; ca şi atunci când a muncit pentru tatăl tău.

— Te-ar ajuta într-un fel dacă ţi-aş spune că nu ştiu despre ce dracu' vorbeşti?

Ăsta era lucrul pe care voia să-l audă mai mult decât orice altceva. Dar Garth fusese atât de sigur, încât mintea ei era în ceaţă. Citindu-i nedumerirea în ochi, el spuse brusc:

— Văd că nu mă crezi!

— Te aşteptai să te cred? N-ai făcut altceva decât să mă înşeli din momentul în care ne-am întâlnit.

— Nu te pot contrazice. Dat ţi-am spus de ce-am făcut-o.

— Motivele tale, asta e tot ce contează, nu? Ce e aşa de important că alţii simt sau gândesc la fel? Dintr-un motiv anume, vrei cu orice preţ să te răzbuni pe Garth Dangerfield şi eu m-am săturat să tot fiu prinsă la mijloc.

— Am un motiv foarte bun pentru care nu-l suport pe Garth!

Ea nu mai voia să-l asculte, orice ar fi fost.

— Nu mai pot să fiu minţită! spuse ea, abţinându-se să nu plângă.

Îşi puse mâinile peste urechi ca să nu mai audă niciuna dintre scuzele lui. El îi dădu mâinile la o parte.

— Nu te mai mint de data asta, îţi promit! Garth Dangerfield a fost concediat de la Monroe pentru că folosea firma pentru propriul să câştig, convingându-l pe tata să intre în anumite afaceri. Când a părăsit compania, nu m-a mai interesat soarta lui; asta până când am aflat că mi-a furat planurile. Aşa că nu e vorba de o cursă nebunească pentru a mă răzbuna pe el. Mai am doar un singur lucru pentru care trebuie să mă confrunt cu Garth acum.

— Care e acela?

— Tu, spuse el simplu. Când te-am văzut cu el la restaurant săptămâna trecută, l-aş fi strâns de gât pe loc. Drew îşi ţinea mâinile pe lângă corp, dar ridică privirea pentru a-i răspunde.

— De ce? Pentru că îndrăznise să atingă ceea ce tu crezi că îţi aparţine?

— Nu, nu e vorba că îmi aparţii. Dar credeam că ceva se aprinsese între noi pe insula aia. La naiba, ştiu că era ceva!

— Tot ce s-a întâmplat a fost între Drew şi Christopher, îi reaminti ea. Acum e între Traig şi domnişoara Dominick.

— Nu trebuie să fie diferit. Dacă Drew şi Christopher pot să se înţeleagă, cu siguranţă că şi ceilalţi doi pot. Te iubesc, să ştii!

Era pentru prima oară când îi spusese asta fără să i se ceară şi fără să folosească atât de multe cuvinte.

— şi eu te iubesc, mărturisi ea. Cred că te iubesc încă de când ne-am cunoscut.

— Draga mea, Drew… îi prinse mâinile din nou şi-şi încolăci braţele în jurul ei, îmbrăţişând-o atât de puternic, încât aproape o lăsă fără aer. Începu s-o sărute cu pasiune, dar ea rezistă dorinţei de a-i răspunde la îmbrăţişare şi se depărtă de el.

— Ce s-a întâmplat?

— Acum că ştiu că amândoi simţim la fel, trebuie să vorbim. Şi nici măcar nu pot să gândesc bine dacă mă ţii aşa în braţe.

— Asta e şi ideea, răspunse el călduros, dându-i drumul. În timp ce ea se aşeză într-un fotoliu, el se îndreptă spre bar şi pregăti două martini.

— De ce ar fi spus Garth că tu l-ai mituit să cumpere oţelul?

Sorbi lung din băutură.

— Nu e evident? Vede cum stau lucrurile între noi şi ar face orice să mă dezavantajeze în ochii tăi.

Ciudat, se gândi ea, Garth spusese acelaşi lucru

despre Traig.

— Ştii doar că ai recunoscut că ai venit aici ca să găseşti dovezi care să mă discrediteze.

— Nu care să te discrediteze, ci care să stabilească adevărul. Încă intenţionez să fac asta dacă mi se oferă ocazia.

— Chiar dacă o să-mi facă mie rău?

— Sper că n-o să se ajungă la asta. Dar nu garantez nimic.

Răspunsul lui o duru. Pentru Traig adevărul valora mai mult decât relaţia cu ea.

— Înţeleg, spuse ea pe un ton iritat.

— Ce înţelegi?

— Ce însemn pentru tine.

— Dar nu discutam asta.

— Nu? Tocmai ai spus că nimic n-o să te oprească să scoţi la iveală adevărul despre planurile pentru Centru, chiar dacă asta presupune să-mi faci mie rău. Cum mai pot fi sigură că nu ne vinzi nouă materiale proaste pentru a face rău proiectului?

— Pentru că tocmai ţi-am spus că n-am făcut asta, spuse el, nervos la culme.

Pentru un moment crezu că o s-o lovească, atât de groaznică îi era furia. Traversă camera din doi paşi şi se năpusti asupra ei. O prinse de braţe şi o ridică-n picioare.

De data asta, cedă sărutului lui. Îi simţi mustaţa mângâindu-i buza de sus în timp ce cu mâna îi mângâia spatele, forţându-i trupul să se lipească de al lui.

Din gesturile sale posesive, Drew îşi putea da seama că o doreşte din toată fiinţa. Dar când se îndreptară spre canapea, ea se opuse.

— Nu, nu e metoda cea mai…

— E singura metodă.

O împinse cu spatele pe pernele moi şi-i acoperi trupul cu al lui; ea se lăsă dusă de flacăra momentului. Ce şanse mai avea să i se opună când se folosea de asemenea arme? Totuşi, raţiunea mai avea ceva de spus şi încercă să-şi revină din înflăcărarea la care o supunea.

— Traig, ascultă-mă!

Bărbatul se sprijini în coate, cu faţa apropiată de-a ei.

— Te ascult, dar ai face bine să te grăbeşti!

— Garth spune că are dovezi care arată că tu eşti în spatele problemei cu oţelul sub standard.

El se încruntă.

— Găseşti că asta e atât de important, încât să întrerupi un astfel de moment?

— Dar e important pentru mine! protestă ea.

El se ridică în mâini, îşi coborî picioarele pe podea, dar rămase încă lângă ea, pe marginea canapelei.

— Atunci e important şi pentru mine. Îşi trecu mâna prin păr cu un aer copilăresc care-l făcea şi mai atrăgător. La naiba, Drew. Nu încercam să profit de tine dacă la asta te gândeşti. Mă gândeam că dacă facem dragoste, o să-ţi dai seama că ţin prea mult la tine ca să te înşel, să-ţi stric proiectele, să profit de clauză…

— Ştiu. Îşi lăsă mâna să alunece peste braţul lui, regretând că-l oprise din ce făcea cu un minut în urmă. Şi eu simt acelaşi lucru, dar totul e atât de confuznoi, Garth, Centrul. E tare încurcat!

— Nu putem schimba ce suntem!

Dacă am face-o, n-am mai simţi aceleaşi lucruri unul pentru celălalt.

Era sigură că s-ar fi îndrăgostit de el şi dacă ar fi fost vânzător ambulant. Dar nu la asta se referise Traig.

— Traig… începu ea să spună. El o opri.

— Lasă-mă să-ţi spun atât: dacă aş avea ceva de împărţit cu tine, aş vorbi cu tine faţă în faţă. Nu aş încerca să fac nimic pe sub mână. Ştiu că tu crezi altceva despre mine dar eu pun sinceritatea şi loialitatea mai presus de orice. Am acceptat să mă angajez aici pentru că era singura modalitate prin care puteam să te văd şi să-ţi vorbesc. Dacă ar fi existat o altă cale, aş fi încercat-o. Şi ţi-aş fi spus adevărul mai devreme, dacă nu. m-aş fi îndrăgostit de tine.

Ea puse un deget peste buzele lui.

— Mi-ai mai spus toate astea şi te-am crezut. Nu ştiu

de ce, dar cred că eşti şi un om onest.

— Mulţumesc. Am adus vorba despre asta doar ca să te fac să înţelegi că atâta timp cât sunt angajatul tău, o să ai parte numai de onestitate şi loialitate de la mine. Acum, tu alegi în cine să ai încredere.

Nici nu se mai punea problema unei alegeri.

— Am încredere în tine.

El rămase vădit uşurat şi se aplecă mai mult spre ea.

— Slavă Domnului! Şi ce-o să faci cu Dangerfield?

— Nu m-am gândit aşa departe. Mă întâlnesc cu el mâine şi văd atunci.

— Orice pretinsă dovadă pe care ar putea-o aduce despre mine, o să fie falsă, o avertiză el.

— Ştiu asta, acum. O spuse totuşi cu jumătate de gură; „pretinsa dovadă" a lui Garth încă o neliniştea.

Cu degetul arătător, Traig se plimbă pe contururile feţei ei.

— Încă nu eşti în întregime convinsă că spun adevărul?

Ea încercă să zâmbească.

— Sigur că sunt!

Se aplecă spre ea până când Drew reuşi să simtă căldura care radia din corpul lui.

— Ce faci? întrebă ea.

— Ţi-am spus că nu las un lucru neterminat, odată ce l-am început.

Grija şi modul în care făcu dragoste cu ea o convinse că, între Garth şi Traig, încrederea trebuia acordată celui de-al doilea. Atunci, de ce mai avea îndoieli?

Capitolul 8

Pentru prima dată de când devenise preşedintele companiei, Drew voia s-o sune pe Maggie să-i spună că nu poate veni la serviciu. Era adevărat într-un fel. Numai gândul că trebuia să-l vadă pe Garth o făcea să nu se simtă bine. Nu avea cum să arate că Traig era legat de cumpărarea oţelului sub standard dar întâlnirea tot avea să fie neplăcută.

Nici măcar faptul că Traig luase micul dejun cu ea nu

putuse s-o înveselească.

— Vrei să vin cu tine? întrebă el, intuind la ce se gândeşte.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar nu! Tata m-a învăţat să-mi spăl singură rufele murdare.

— Dar tu nu eşti tatăl tău, spuse el.

— Ştiu, dar cred că merită să trăiesc după principiile lui.

— Principiile lui erau potrivite doar pentru el. Eşti sigură că merg şi pentru tine?

— Sunt singurele pe care le ştiu şi pe care le respect de-o viaţă.

Privirea lui caldă dădu ocol corpului ei, ale cărui forme erau vizibile chiar şi prin costumul gri bărbătesc pe care-l alesese pentru dimineaţa aceea.

— Tatăl tău nu era femeie!

Ea râse.

— Asta cred că ar fi fost ultima scuză pe care tata ar fi vrut s-o audă de la mine!

Traig o trase spre el. Îi vorbi privind-o în ochi.

— Nu e o scuză, spuse el serios. E un fapt.

De data aceasta, râsul ei păru mai stins.

— Sper că n-o să-mi ţii una din predicile alea cu alesul între a fi femeie şi a avea o carieră.

— De fapt, voiam să-ţi spun că le poţi face pe amândouă. În momentul ăsta, cariera are un mic avans. Se opri un moment pentru a-şi alege bine cuvintele. Nu-l poţi înlocui pe Andrew Dominick, ştii?

— Nimeni nu poate să facă asta, deşi îi port numele. Dacă eram băiat, aş fi fost Andrew Dominick al doilea. Dar, fiind fată, cel mai apropiat nume de Andrew era Drew…

El turnă din nou cafea în ceşti şi împinse una spre ea.

— Te-a deranjat să ştii că tatăl tău a fost dezamăgit să aibă o fată?

— Sigur că nu, spuse ea cam repede, după care se răzgândi. Bine, m-a deranjat. Probabil că de-asta am petrecut atâta timp din viaţă încercând să recuperez… Nu-i plăcu direcţia în care pornise discuţia şi se răsti la el.

Când v-aţi apucat de psihologie, domnule doctor Monroe?

El îi zâmbi, deşi ştia că nu e totul în ordine cu ea.

— De când te-am cunoscut pe tine, Drew Dominick, răspunse el. Am dorinţa asta nestăvilită de a şti cum eşti pe dinăuntru.

Cercetarea lui o ducea pe un teritoriu unde nu-i făcea mare plăcere să fie, aşa că schimbă subiectul.

— Ar cam trebui să plec… uite cât e ceasul!

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine?

— Absolut! Mulţumesc, oricum.

În ciuda rândurilor repetate în care-l asigurase pe Traig că se poate descurca la întâlnire, nu aştepta prea tare să se întâlnească cu Garth. Îi displăceau discuţiile de genul celor pe care le purta cu el, dar mai ales, cea care avea să urmeze.

— Cum ţi-a mers ieri? întrebă Maggie de îndată ce Drew ajunse cu liftul la ultimul etaj.

— Cum a mers ce?

— Aveai de gând să stabileşti un armistiţiu cu Traig Monroe!

În toată problema care se iscase cu furnizorul de oţel, Drew uitase complet despre asta. Aseară ar fi fost uşor să stabilească ceva, dar declaraţiile lui Garth o neliniştiseră.

Îşi dădu seama că Maggie nu ştie nimic despre incidentul cu oţelul şi-i explică în mare ce se întâmplase.

— Deci, din cauza asta ai rămas aici toată seara?

— Şi tot din cauza asta n-am putut face nimic pentru a-mi îmbunătăţi relaţia de dragoste…

Maggie se încruntă.

— Să n-o laşi să aştepte prea mult, atâta tot!

În intimitatea biroului ei, Drew ridică teancul de scrisori de pe masă şi se aşează lângă geam, pentru a le răsfoi în lumină.

Zâmbi când razele călduroase ale soarelui îi mângâiară faţa.

Interfonul bâzâi, aducând-o cu picioarele pe pământ. Se râdea de pe scaunul de la geam şi răspunse:

— Da, Maggie?

— Domnul Dangerfield a venit să vă vadă.

Mica bucurie pe care i-o aduseseră razele soarelui pieri repede.

— Numai o secundă, spuse, strecurându-se în spatele biroului. Spune-i să intre.

Uşa se deschise şi Garth intră. Părea mai bătrân decât seara care trecuse şi ochii îi erau obosiţi. Purta acelaşi costum; care acum era mototolit. Pesemne că dormise în el. Ei bine, avea să afle destul de curând dacă noaptea lui nedormită avusese rost. Fără a spune nici măcar un cuvânt, puse un dosar pe masă şi făcu doi sau trei paşi înapoi.

— Ia loc, Garth.

El ezită câteva secunde, după care ridică din umeri şi se aşeză. Ochii lui nu părăseau dosarul de pe masă. În mod intenţionat, Drew ignoră dosarul şi i se adresă lui.

— Traig Monroe spune că n-a avut nimic de-a face cu transportul de oţel, spuse ea, aşteptându-i reacţia.

Ochii lui, ascunşi până acum, sclipiră.

— Ar spune asta oricând, dar aşa rezolvă cei din familia Monroe lucrurile. Buzele lui descriseră un zâmbet patetic. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine!

Se referea la felul în care Darcy Monroe îl convinsese pe tatăl ei să intre în afacerea aia nefericită.

— Trecutul e trecut. N-are nicio legătură cu situaţia asta.

— Chiar nu are? întrebă Garth într-o manieră nepoliticoasă. Parcă văd totuşi un tipar aici. Monroe a reuşit să te facă să te îndrăgosteşti de el. Nu te obosi să mă contrazici! Dar ascultă-mă bine: acum că ştie că ţi s-au aprins călcâiele după el, o să te lase cu ochii în soare exact aşa cum tatăl lui i-a făcut tatălui tău. Numai că de data asta nu-mi mai scapă.

Drew încercă să ascundă îngrijorarea pe care cuvintele lui Garth o răscoleau în ea.

— Spuneai că ai dovezi că Traig Monroe a fost implicat în cumpărarea oţelului…

El îşi împreună mâinile şi se rezemă de spătarul scaunului.

— E totul în dosarul ăsta.

— Aş prefera să-mi explici tu…

Ţâfnos, Garth deschise dosarul şi împrăştie conţinutul acestuia în faţa ei.

— Probă A, spuse el aşezând o scrisoare dactilografiată pe coperta dosarului. Îi era adresată lui Garth şi era datată cu câteva săptămâni în urmă.

— Şi ce dovedeşte asta? întrebă ea cu răceală, hotărâtă să nu-i uşureze deloc lucrurile.

— De ce nu citeşti scrisoarea, domnişoară Dominick? spuse el, folosindu-i numele de parcă ar fi fost o insultă.

Îşi aruncă repede ochii peste scrisoarea de o pagină. Confirma aranjamente făcute între furnizorul de oţel şi… Monroe Investments

Restul scrisorii se înceţoşă; începu să respire mai greu până când îşi aduse aminte că Traig îi spusese că individul care acum era în faţa ei va folosi toate metodele pentru a-l discredita, chiar dacă asta ar fi însemnat falsul de acte.

— De unde ştiu că e veritabilă? îl întrebă pe Garth.

— N-ai cum să-ţi dai seama dacă e sau nu, deşi aproape tot schimbul de scrisori dintre cele două firme e inclus în dosar. Dar pe următoarea n-ai cum să n-o crezi. Scoase din dosar un cec şi i-l puse în faţă. Beneficiarul sumei destul de mari inscripţionată pe cec era nimeni altul decât G. Dangerfield; banii proveneau din contul lui T. Monroe.

— ţi acesta ar putea fi fals, spuse ea cu o voce care începuse să se piardă.

— Ar putea, dar nu e. Poţi să compari semnăturile, dacă vrei.

Era tentată să refuze de prima dată, dar de dragul dreptăţii, deschise un sertar şi cotrobăi după nişte foi care să aibă semnătura lui Traig pe ele. Găsi semăntura lui în josul unei pagini. Alinie cele două semănturi; nu putu să mai ignore asemănarea zdrobitoare dintre ele.

— Văd că începi să te prinzi! spuse el, în timp ce privea cum expresia calmă a feţei ei se schimbă într-una de deznădejde.

— Cecul ăsta ar putea fi pentru orice! spuse ea, căutând o ultimă salvare de la evidenţă.

— Ştii doar cât de bine mă înţeleg cu domnul Monroe! De ce mi-ar fi trimis bani dacă nu să-mi cumpere cooperarea în afacere? Ştii doar ce-ar însemna asta pentru el.

Avea dreptate. Nu era niciun alt motiv pentru care el ar putea să aibă un cec semnat de Traig. Concluzia era că Traig o minţise? O minţise chiar în timp ce-i spunea cât de mult valorează pentru el loialitatea şi onestitatea. Îi veni rău când se gândi că-l crezuse şi că mai făcuse şi dragoste cu el. Toate aceste lucruri se întâmplă prea repede, se gândi ea. Oare voi găsi puterea să trec peste toate? se întrebă ea, neputincioasă să se mai înfurie.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că ai acceptat bani pentru a acţiona împotriva intereselor companiei tale, spuse ea cu o voce liniştită. Trebuie să continuăm…

— Stai puţin! Ţi-am spus că nu ştiam că oţelul e sub nivelul de acceptare. Credeam că-ţi fac o favoare.

— Şi asta ce mai e? îl întrebă, fluturându-i cecul prin faţa ochilor.

— Comision! spuse el sfidător.

N-avea niciun rost. Nu putea înţelege că acţiunea lui fusese la fel de dezgustătoarte ca a lui Traig. Cel puţin, Traig ar fi putut invoca nişte motive. În timp ce gândea astea, Garth o privea insistent.

— Tu n-ai nicio grijă, spuse tot el, te-ai născut cu linguriţa de argint în gură. N-ai putea să înţelegi de ce un om mai încearcă să câştige ceva în plus, pentru că n-ai fost nevoită să faci asta niciodată. Îţi permiţi să fii aşa…

— Încetează! se enervă ea. Nu discutam despre mine. Ce ai făcut tu a fost imoral, nu contează dacă poţi sau nu să dai explicaţii. În cazul ăsta, nu cred că mai putem lucra împreună.

— Mă aşteptam la asta! Nu-ţi face griji, o să plec în

liniște. Nu știu însă ce consolare îți mai poate aduce bărbatul-minune acum când știi ce poate cu adevărat să facă.

Drew întinse mâna după telefon.

— O să le cer celor de la resurse umane să-ți dea salariul rămas. Poți să pleci chiar astăzi.

Făcu o plecăciune în fața ei.

— O să fie o plăcere. Își luă dosarul de pe biroul ei și se îndreptă spre ușă. Înainte ca el să iasă, îl mai opri odată.

— Încă ceva, Garth!

Se întoarse pe jumătate cu fața la ea.

— Ce?

— Planurile originale pentru Centru – le-ai furat de la Traig, nu-i așa?

El se holbă la ea; toată dragostea pe care i-o mărturisise se transformase acum în ură.

— Nu puteai s-o lași așa? Trebuia să dai tu ultima lovitură, nu?

— Răspunde-mi, Garth, sau o să am grijă să nu mai lucrezi niciodată la un proiect de construcții în Sydney.

El ridică din umeri.

— Nici n-aveam de gând să mai fac asta. Orașul ăsta nu e destul de mare pentru mine și Monroe, parcă așa se spune, așa că nu contează dacă știi ce s-a întâmplat. Da, Monroe a desenat primul set de schițe pentru Centru. Dar am adăugat și eu o mulțime din ideile mele, așa că nu e numai munca lui.

Ea își cuprinse tâmplele în palme și le strânse puternic.

— Ieși afară.

De-ndată ce închise ușa, sună la biroul de resurse umane. Le spuse acestora să-i plătească lui Garth ultimul salariu. Apoi se aruncă pe scaun.

Ce Dumnezeu avea să facă acum?

Premiul pentru care muncise atât de mult fusese câștigat prin falsitate. Proiectul care fusese mândria și bucuria ei era rezultatul unor idei furate. Nu-i de mirare că

Traig nu putea să treacă pe lângă şantier. În locul lui, s-ar fi simţit la fel. Asta nu scuza faptul că încercase să saboteze proiectul. Ar fi putut să-l ierte pentru asta, ar fi putut să-l ierte chiar pentru că-l mituise pe Garth, dar nu putea să-l ierte pentru că o minţise că nu e implicat.

Mai rău, făcuse dragoste cu ea profitând de această minciună. La naiba cu el. Ar fi trebuit să-l asculte pe tatăl ei.

Îşi închise ochii şi-şi odihni capul pe birou, fiind prea obosită să mai plângă. Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi intrat în treaba asta cu „soţia” – nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Traig Monroe. Numai ghinionul îl adusese în biroul lui Colleen când Drew sunase pentru angajare. Avea de gând să-i spună că Garth recunoscuse adevărul. Se hotărî să facă asta cât mai repede posibil, îşi ridică fruntea de pe birou şi întinse mâna după telefon. El răspunse imediat.

— Reşedinţa familiei Dominik.

— Drew la telefon.

El o întrerupse înainte să continue.

— Dragă, cum a mers întâlnirea cu Dangerfield? îmi fac griji încă de când ai plecat. „Sunt sigură”, gândi ea. Cu voce tare, spuse:

— Întâlnirea s-a sfârşit. Am aflat ce trebuie să ştiu. Poţi să vii acum la birou să vorbim despre asta?

— După cum vorbeşti, se pare că n-a mers aşa de bine. Trebuie să mă duc să-l vizitez pe tata în după-amiaza asta aşa că o să te sun când plec de la spital. E bine?

— Merge şi aşa, spuse ea indiferent şi închise telefonul înainte ca el să mai adauge ceva.

Ceasul arăta că e încă dimineaţă. Trebuia să găsească ceva de făcut pentru a-şi ocupa timpul până vine Traig. Şi cum munca vindecă orice boală, Drew plonjă în marea de hârtii care stăteau întinse pe biroul ei. Înainte de ora unu Maggie intră în birou şi-i ceru lui Drew s-o însoţească la masa de prânz.

— Nu, mulţumesc, Maggie. Nu mi-e foame.

— Aseară de-abia ai mâncat, azi nu ţi-e foame – trebuie să fii îndrăgostită.

— Asta se-ntâmpla aseară.

Sprâncenele lui Maggie se încruntară.

— Aşa deci! Ei bine, nu degeaba se spune că dragostea adevărată nu merge niciodată pe drumuri drepte.

În cazul ei, însă, dragostea adevărată ajunsese într-o înfundătură. Încă se gândea la acest lucru când un zgomot din afara biroului îi atrase atenţia. Probabil că era Maggie, care uitase ceva. Apăsă pe butonul interfonului:

— Maggie, tu eşti?

După o scurtă pauză, primi răspunsul unei voci masculine:

— Dacă e ea, i-a crescut mustaţă.

Inima lui Drew se strânse. Cu o zi în urmă l-ar fi întâmpinat cu un zâmbet şi cu o îmbrăţişare. Acum, nici măcar nu putu să se desprindă de scaun.

— Intră, Traig, spuse ea plictisită.

În timp ce mintea ei îi înşira toate motivele pentru care trebuia să-l urască, trupul ei reacţiona diferit. Oricât ar fi încercat, nu putea să ignore această senzaţie înflăcărată care aproape îi rupea inima în două. Dar el era duşmanul. Iar duşmanii îi iubeşti doar în parabole, nu şi în viaţa adevărată.

— Intră şi închide uşa, spuse ea, uimindu-se singură că poate fi atât de controlată şi de convingătoare.

Traig făcu ce i se ceru şi se aşeză într-un scaun cu graţia unei pantere care se aşază în culcuşul ei.

— Nu prea am parte de cine ştie ce întâmpinare.

— La ce te aşteptai? La clopoţei şi tobe?

— Nu chiar. Ştiu c-ai avut o dimineaţă grea.

— Haide, nu mă dădăci, se răsti ea. Dar tu probabil că ştiai dinainte cât de grea o să fie. Ce-ai încercat să faci aseară? Să mă dezarmezi?

El sări în picioare, sprijinindu-se cu amândouă mâinile de tăblia biroului.

— E al dracului de urât din partea ta să spui asta.

Era rănit şi confuz din cauza atitudinii ei; Drew îşi putea da seama de asta. Dar ea fusese la fel de rănită şi de

confuză. Atât de rănită, încât acum voia să se răzbune.

— De ce nu încetăm amândoi cu scenetele astea? Garth Dangerfield mi-a spus întreaga poveste azi-dimineaţă.

— Te-am avertizat că o să facă tot ce-i stă în putinţă. Dar nu mă aşteptam să fie capabil să te convingă. Orice ţi-a spus…

— Nu „a spus” nimic. Mi-a arătat cecul pe care i l-ai dat ca să accepte să cumpere de la furnizorul vostru. Am verificat semnătura

— Era a ta.

Era greu de crezut că Traig poate să mimeze o aşa uimire.

— Cec? Dar eu n-am… o, la dracu’!

— Deci i-ai dat un cec?

— Da, i-am dat. Dar nu ca să-l mituiesc să cumpere oţelul.

— Atunci, pentru ce era? Cadou? întrebă ea neputând să-şi ascundă neîncrederea.

— De fapt, era chiar ceva de genul ăsta. Monroe îi datora o sumă de bani cu care el contribuise la un fond anual. Fusese omis când a plecat. Computerul…

— Asta s-a întâmplat în urmă cu doi ani, interveni ea. Haide, Traig, poate ai reuşit să mă păcăleşti la început, dar acum încep să înţeleg. Pentru cineva care preţuieşte atât de mult sinceritatea, te pricepi tare bine să suceşti adevărul.

— Deci nu te pot în niciun fel convinge că nu eu am aranjat treaba asta cu oţelul?

— Îmi pare rău, nu! spuse ea cu răceală.

Traig se ridică încet de pe scaun.

— Să nu-ţi pară! Bucură-te că ai aflat la timp ce simţi cu adevărat pentru mine.

Dacă ar fi ştiut că nu poate să nu-l iubească şi că va continua să-l iubească chiar după ce relaţia lor va lua sfârşit. El se îndreptă spre uşă fără a mai spune nimic în plus.

— Stai puţin. Mai e ceva ce trebuie să discutăm!

— Credeam că nu mai e nimic de spus, zise el, oprindu-se cu mâna pe clanţă.

— Garth a recunoscut că a furat de la tine planurile pentru Centru şi că şi le-a însuşit ca fiind ale lui!

— Înţeleg!

— Nu-mi reproşezi nimic? întrebă ea.

Traig se reaşează pe scaun.

— Aş putea, dar în situaţia asta, faptul că mi s-a dat dreptate, nu-mi aduce nicio satisfacţie. Tu sigur nu crezi ce spun, dar…

— O să mă întâlnesc cu membrii juriului şi o să-i informez ca să-ţi acorde ţie contractul.

— Asta ar însemna să înmânezi companiei mele toate lucrările de la Centru!

— Nu asta ai vrut de la început?

— Nu, la naiba, n-am vrut asta!

Pumnul lui căzu cu toată puterea pe tăblia biroului, făcând să sară toate creioanele şi ustenselile de birou. Drew îl privi speriată.

— Ce vrei de la mine?

Se lăsă un moment de tăcere.

— Dacă înapoiezi premiul, membrii juriului vor fi acuzaţi că n-au putut să realizeze ce se întâmplă, iar companiile noastre or să fie privite prost amândouă. Mai e o soluţie!

Nu se gândeşte decât cum să-şi scoată compania basma curată din asta, se gândi ea cu dispreţ.

— Şi ce propui? întrebă.

— Să invoci clauza de consultanţă chiar acum. Compania mea ar juca rolul de cooperant. Cu Garth plecat, vei avea nevoie de cineva care să se ocupe de detalii. Şi mai bine să fiu eu decât altcineva.

— Ai face asta pentru mine?

— Nu pentru tine; pentru noi amândoi!

— Dar Dominick va fi firma care va obţine profitul cel mai mare şi tot ea va câştiga popularitate.

Nu prea e corect din moment ce Centrul a fost construit după ideile tale.

— Viaţa nu e corectă, spuse el scurt. În orice caz, tu şi cu Garth aţi schimbat câteva idei din planuri deci meritul e şi al vostru.

— Da… cred că ai dreptate în ce spui.

— Şi-n afară de asta, ţi-am spus că n-am nevoie de glorie. Voiam doar să văd că se face dreptate. Mă îmbolnăveam de ciudă când mă gândeam că Dangerfield se împăunează semeţ, folosind planurile mele. Dar asta nu schimbă ce simt pentru tine!

— Poate că nu, dar schimbă ce simt eu. Nu mai putem trăi sub acelaşi acoperiş amândoi, după toate astea.

— Nu, se pare că nu. La naiba! Dacă s-ar fi opus cât de puţin, ce uşor i-ar fi s-o facă să se răzgândească!

— Contractul tău expiră curând aşa că ai putea să pleci chiar acum.

— Asta vrei tu să fac? Nu, nu asta voia să facă dar aşa trebuia să fie. O minţise, o trădase, iar dragostea nu mai era de-ajuns ca s-o convingă să nu-l îndepărteze.

— Da, asta vreau să faci!

— Aproape brusc, el trecu într-o altă stare. Mintea sa începu să se preocupe de terminarea Centrului.

— Va trebui să facem câteva numere de magie ca să putem înlocui la timp oţelul prost cu altul.

— Sunt sigură că o să găseşti tu o soluţie!

Cum poate oare să lase deodată toate grijile personale deoparte şi să se concentreze asupra muncii, de parcă nimic nu s-a întâmplat?

Încercă şi ea, cu un efort evident, să facă acelaşi lucru. Când termină de înşirat toate detaliile tehnice care ţineau de lucrările la Centru, el o privea cu alţi ochi.

— Chiar te pricepi la lucrurile astea!

— La ce te aşteptai? La un partener care să fie la fel de maleabil în afaceri pe cât în pat?

Un rid de nervozitate i se ivi pe frunte.

— Nu era nevoie să-mi spui asta! Dacă tu nu poţi face diferenţa dintre discuţiile din dormitor şi acestea de acum, cred că trebuie să plec. Ea reuşi să-şi piardă aproape în întregime controlul de sine.

— Eşti o figură!! Nu tu te-ai folosit de dormitor ca să ajungi unde eşti acum?

Muşchii feţei lui începuseră să se încordeze convulsiv şi Drew începuse să-şi facă griji că duseseră discuţia prea departe.

— Deci, aşa vezi tu totul! Cât de prost am fost, să cred că fac companiei tale o favoare dacă o salvez de la un scandal public!

— O favoare!? Ai făcut asta doar ca să-ţi ţii propria afacere basma curată!

— Nu noi am fost cei care au furat planurile! spuse el.

— Nici eu nu le-am furat, îi reaminti ea.

— Uiţi ceva, totuşi!

Îşi îndreptă privirea spre el, pentru a-l înfrunta.

— Ce anume?

— Că e compania ta şi că tu răspunzi de tot ce i se întâmplă. O parte din vină cade şi asupra ta.

Deci, o credea vinovată că i se furaseră planurile, Ei bine, cel puţin îi dădea un motiv să se despartă mai uşor de el.

El păru că-şi dă seama că o jignise teribil de rău.

— Îmi pare rău Drew. N-am vrut să sune chiar aşa.

— Cum ai spus şi tu, poate că e mai bine să ştim ce simţim cu adevărat unul pentru altul.

— Dar nu voiam să se ajungă aici!

— Cred că mai bine pleci!

El dădu din cap în semn de nemulţumire şi plecă. Biroul era mai gol ca niciodată. Ar fi vrut să-l poată ierta dar era prea multă ură între ei acum.

Telefonul din birou începu să ţârâie ascuţit.

— Drew Dominick.

— Domnişoară Dominick, vă sun de la Spitalul Central, sunt sora de gardă. Domnul Traig Monroe e cu dumneavoastră?

O cuprinse teama.

— Tocmai a plecat. Spunea că se îndreaptă spre spital. E totul în ordine?

— Mi-e teamă că nu! Tatăl dânsului a făcut un al doilea atac. S-ar putea să nu-şi mai revină.

— O, Doamne! izbucni ea, respirând greoi. Pot să ajut cu ceva?

— De fapt, chiar e ceva care ar fi de ajutor. Întreba de dumneavoastră înainte să devină inconştient. Dacă-şi revine, prezenţa dumneavoastră o să-i facă bine!

— Desigur, vin imediat! Altceva?

— Să vă rugaţi ca fiul lui să ajungă la timp!

Capitolul 9

„Să vă rugaţi că fiul lui să ajungă la timp”.

Cuvintele o loviră pe Drew în capul pieptului. Era pe drum, acum; luase maşina ei, în cazul în care era nevoie să petreacă mai mult timp acolo.

Încerca din răsputeri să nu se învinuiască de faptul că mai pusese şi ea o greutate în plus pe umerii lui Traig.

În camera de aşteptare din apropierea saloanelor de urgenţă, îl găsi pe Traig, prăbuşit pe un scaun, cu ochii trişti şi fără culoare. El o privi când intră pe uşă, iar răceala privirii lui o avertiză că orice gest pe care-l va face va fi întâmpinat cu dispreţ.

— Ştiu că a fost vina mea că n-ai ajuns aici mai devreme!

— Dacă se pune problema să învinuiesc pe cineva, mă învinuiesc pe mine! Ar fi trebuit să vin direct aici, în loc să-mi bat capul cu atâtea mărunţişuri

Mărunţişuri?! se gândi ea. Dar nu era momentul să înceapă o altă discuţie.

— Cum e Darcy?

— Pe moarte! Dacă ar fi putut să evite al doilea infarct, ar mai fi avut o şansă. Dar, ca de obicei, nu a vrut să asculte de doctori şi să stea liniştit. Încerca să scrie o scrisoare, pentru Dumnezeu!

— Ca şi tata. Afacerile sunt întotdeauna pe primul plan. Nici el nu asculta de nimeni.

— Probabil! spuse el, lipsit de interes.

După câteva momente, el o privi curios.

— Tu cum de-ai ajuns aici?

Drew îi spuse de telefonul asistentei şi de faptul că Darcy întrebase de ea.

— Probabil că şi-a amintit ce avea de gând să-ţi spună.

— Mă-ntreb despre ce-o fi vorba!

El ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar e important pentru el.

Probabil că nu mai avea să afle niciodată. Măcar dacă şi-ar fi făcut timp să vină să-l vadă mai des. În schimb, lăsase munca să-i ocupe tot timpul…

El îi luă mâna într-a lui.

— E normal să te simţi vinovată în momente ca astea, dar învinovăţirea n-o să schimbe nimic.

Amabilitatea lui o făcea să se simtă şi mai prost. Îşi trase mâna dintr-a lui şi închise ochii înainte ca el să vadă lacrimile care se adunau în ei.

Traig îi înţelese greşit gestul.

— Pentru Dumneazeu, Drew. Trebuie să te fereşti de mine de parcă aş fi ciumat?

Dar stai; am uitat că tu crezi că am făcut dragoste cu tine doar ca să ajung să am şi eu o parte din afaceri.

Înainte ca ea să găsească o scuză, o asistentă deschise uşa camerei de aşteptare.

Traig se ridică repede în picioare.

— E conştient?

— Din când în când. Starea lui e mult mai rea aşa că să nu fiţi siguri că o să vă recunoască.

Îndreptându-şi spatele Traig o urmă pe asistentă în afara camerei de urgenţă.

Nu-şi putea da seama cât aşteptase ca Traig să se întoarcă să-i aducă veşti, dar judecând după poziţia soarelui de afară, trecuse destul de mult timp.

— Cere să vorbească cu tine, îi spuse el când reveni.

Darcy nu mai era deloc recognoscibil. Pielea lui era de culoarea pergamentului, iar respiraţia abia observabilă. Când văzu cât de liniştit stătea pe pat, Drew crezu că e inconştient, dar îndată ce se apropie, bătrânul deschise ochii.

— Salut, Dominick!

Faptul că vorbise cu atâta uşurinţă, o sperie.

— Garth… şopti el încet. Spune Garth…

Încurcată, îşi întoarse privirea spre Traig dar nici el nu înţelegea.

— Să-i spun ce? întrebă ea.

Faţa lui Darcy se contorsionă de la efortul de a-şi pune gândurile în cuvinte.

— Nu… spună ţie… Garth. Făcu o pauză, ca să-şi adune puterile.

După o tăcere tensionată, deschise ochii. Garth… furat!

Vocea lui se termină cu un şuierat şi cu o ultimă încercare de a mai respira. Simţi degetul bătrânului cum se încleştează pe mâna ei şi se uita disperată la Traig.

— Darcy?

Doctorul lui Darcy, se interpuse între ei şi-o îndepărtă pe Drew, făcându-i semn să părăsească încăperea. Drew îşi duse mâna la gură, neştiind ce să mai facă. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de moarte şi era zguduită.

Nu-şi mai dădu seama cum ajunse în camera de aşteptare; lacrimi mari îi năvăleau pe obraji.

I se aduse o cafea dar mâinile îi tremurau atât de tare încât trebui s-o lase jos.

— Trebuie să vă las singură câteva minute, spuse asistenta. O să fiţi în ordine?

Ca un automat, Drew dădu din cap. Nici măcar nu ştia de ce se simte aşa tristă. Pe Darcy Monroe îl întâlnise de foarte puţine ori.

Ce încercase oare să-i spună? Că Garth furase planurile? Dacă era aşa, atunci era păcat că n-apucase să-i spună că ştie; poate ar mai fi uşurat moartea bătrânului.

Traig apăru pentru puţin timp în cameră s-o anunţe că nu trebuie să mai aştepte.

— O să vii acasă în seara asta?

— Nu, o să trimit pe cineva să-mi ridice lucrurile în una sau două zile. O să mă ocup de Centru după ce termin cu ce-a rămas de la tata.

— Nu e nicio grabă. Ia tot timpul de care ai nevoie.

Un zâmbet, apăru pe faţa lui resemnată.

— E un lucru bun că n-am fost într-adevăr căsătoriţi; despărţirea ar fi fost mult mai dureroasă ca acum.

Odată cu intrarea Monroe Investments în cadrul lucrărilor la Centru, orice speranţă că relaţia ei cu Traig va putea renaşte, dispăruse pentru Drew. Parcă erau nişte străini politicoşi care nu se cunoscuseră niciodată.

— Ce-ai spus? întrebă ea sec.

— Te-am întrebat ce părere ai despre schimbarea asta din acoperiş?

— O… da… desigur!

El deveni nerăbdător.

— Nu mă ascultai, nu-i aşa?

— Ba da, spuse ea simţind cum i se înroşesc obrajii. Bine, nu prea. Mă gândeam la altceva.

— Mi-am dat seama. Poate că ar trebui să vin altă dată.

— E în ordine. Explică-mi încă o dată. De data asta o să fiu foarte atentă. Pedant, el începu din nou să-i prezinte noile schimbări din structură, dar ei îi era atât de greu să-l urmărească mai ales când gândurile îi fugeau înapoi, către momentele în care erau numai ei doi pe insulă. Totul era atât de diferit acum. Traig părea să nu mai simtă nimic pentru ea. Se implicase atât de mult în proiectul ăsta, încât nu mai avea timp de altceva. Reuşise totuşi să facă acele numere de magie şi să pună lucrurile pe picioare. Totul mergea strună.

— Ştii, dacă reuşim să ne menţinem în ritmul ăsta, în două săptămâni o să reintrăm în programul propus.

Ea îl privi cu ochi mari şi miraţi.

— Dar asta e imposibil!

El zâmbi.

— Schimbările astea ne-au economisit timp şi cât am aşteptat oţelul, am putut să ne ocupăm şi de alte părţi ale proiectului.

— Eşti un muncitor-minune, spuse ea fără să ezite.

— Aş vrea eu să fiu. Dar se pare că pot să fac minuni

doar în lucrurile care contează cel mai puţin pentru mine.

Îşi strânse schiţele şi plecă nelăsându-i nicio şansă să întrebe la ce se referise. N-avea să-l mai vadă mult timp; încerca să facă tot posibilul să o vadă mai puţin. Cu treburile mai mărunte îl trimitea întotdeauna pe Kurt Wilder la ea. Când îl întreba pe acesta de ce Traig nu putea să vină, primea acelaşi răspuns:

— Probabil că simte că e mai mare nevoie de el acolo.

— E o invitaţie pe biroul tău, îi spuse Maggie într-o dimineaţă. N-o să-ţi vină să crezi pentru ce e!

În mod normal, comentariul lui Maggie i-ar fi stârnit curiozitatea, dar acum nu prea avea chef.

— Orice ar fi, mă îndoiesc că o să mă duc.

Maggie zâmbi.

— N-aş fi aşa de sigură.

Pentru a o mulţumi pe asistentă, care intră după ea în birou, Drew deschise plicul de pe masă. Era o invitaţie la o cină memorială, organizată de societatea de construcţii din Sydney.

— Pentru Darcy Monroe? întrebă ea mirată, când reuşi să citească în întregime textul.

— Ţi-am spus că n-o să-ţi vină să crezi, spuse Maggie bucuroasă.

Ce-ar fi spus tatăl tău dacă ar fi ştiut că primeşti o invitaţie ca asta…

— Nu pot să mă duc, spuse ea brusc.

Maggie se încruntă.

— Traig s-ar putea să nu fie de aceeaşi părere. Sunt sigură că o să vrea să-l însoţeşti.

Cu siguranţă, n-ar fi fost mulţumit dacă l-aş refuza, se gândi ea. Dar poate prietena lui blondă să vină cu el.

— Şi în afară de asta, continuă Maggie, credeam că-l plăceai pe bătrân.

— Îmi amintea foarte mult de tata, mărturisi Drew. Cred că n-ar strica dacă m-aş duce.

— Atunci le spun organizatorilor că o să fii prezentă?

— Presupun că da. Se uită din nou la invitaţie; era pentru Drew Dominick şi însoţitor. Spune-le că mă va însoţi

Kurt Wilder.

Bătrânul inginer va aprecia o seară printre ai săi, se gândi ea. O fi fost ieşit la pensie, dar asta nu înseamnă că nu vrea să mai socializeze. În tocul uşii, Maggie se întoarse.

— Aproape că uitasem, unul dintre doctorii lui Darcy te căuta la telefon.

— Un doctor? A lăsat vreun mesaj?

— Spunea ca Darcy i-a dat o scrisoare pentru tine. Trebuia să ţi-o înmâneze mai devreme, dar lucrurile s-au încurcat şi…

Ideea că primeşte o scrisoare de la Darcy, după moartea acestuia, o făcu să tremure.

— Sper că nu e vreo problemă. O s-o aducă aici?

— A zis că o să ţi-o înmâneze la cina memorială.

Ochii lui Drew se îngustară, suspicioşi.

— De unde ştia el că o să vin… apoi văzu expresia vinovată a lui Maggie. Ştiai că n-o să refuz şi i-ai spus că o să vin acolo?

Maggie zâmbi poznaş.

— Nu asta fac asistentele bune?

Totuşi, ideea cinei o îngrijora; făcu un efort să nu se mai gândească la scrisoare, dar avea să afle destul de curând ce conţine.

Cum se aşteptase, Kurt Wilder fusese deosebit de încântat s-o însoţească la cină. După ce vorbi cu el la telefon, un altul sună.

— Da!

— Salut, Drew! Vocea caldă a lui Traig o trezi la viaţă. Eşti acolo?

— Da, sunt aici. „Sunt aici, în timp ce tu te distrezi cu blonda aia frumoasă cu care te-am văzut pe şantier„Se gândi ea, plină de răutate. Într-adevăr, îl văzuse pe şantier în dimineaţa aceea, cu aceeaşi femeie cu care fusese la restaurant. Nu spusese nimănui şi nici măcar ea nu se gândise la lucrul acesta, considerând că poate să-l uite. Se pare că nu putuse. Ce pot face pentru tine?

— Te-am văzut pe şantier azi-dimineaţă, dar când am

venit să te caut, plecaseşi.

— Era doar o vizită fugitivă, să văd cum mai stau lucrurile.

— O, deci nu mă căutai pe mine?

Avea vocea unui om dezamăgit.

— Nu neapărat, spuse ea ferm. Dar dacă tot eşti la telefon, pot să-ţi spun că proiectul arată minunat.

— Mă bucur să aud asta! Dar nu pentru asta am sunat. Ai primit invitaţia mea?

— Am primit o invitaţie de la societatea de construcţii pentru o cină memorială dedicată tatălui tău.

„Ce voia să spună prin invitaţia lui?”

— Da, ei organizează cina, dar eu i-am rugat să-ţi trimită invitaţia în speranţa că o să mă însoţeşti…

Drew renunţă la tonul rece pe care-l imprimase discuţiei.

— N-am ştiut. Deja m-am anunţat pe mine şi pe Kurt Wilder.

Auzi un oftat la celălalt capăt al firului.

— Kurt Wilder? repetă el cu o voce enervată. Ai preferat să mergi cu el în locul meu?

— Am presupus că tu o să te duci cu prietena ta!

Era rândul lui să fie mirat.

— Prietenă? Ce tot spui acolo?

— Cea pe care am văzut-o cu tine în restaurant şi pe care am văzut-o şi pe şantier, azi-dimineaţă.

— Încă nu ştiu la ce te referi… aaa, Louella?!

— Oricum ar chema-o, spuse ea încercând să pară indiferentă faţă de problemă.

— Drew, Louella e sora mea! explică el pe un ton exasperat. E de asemenea soră medicală şi a avut grijă de tata cât timp a stat în spital. E căsătorită şi trăieşte în Darwin cu soţul ei.

— Sora ta? toate geloziile ei fuseseră degeaba. N-am ştiut!

— Ar fi contat, dacă ai fi ştiut?

Ea ezită.

— Nu.

— Înţeleg. De data asta dezamăgirea din vocea lui era evidentă. Şi presupun că n-ai să te răzgândeşti?

La ce se referea: la cină sau la altceva? presupuse că e vorba de primul caz.

— Nu pot, deja am vorbit cu Kurt.

— În cazul ăsta, ne vedem la cină!

Drew simţi nevoia să-l mai reţină la telefon, chiar dacă pentru a-i auzi vocea o secundă sau două în plus.

— Traig…

…dar el închisese.

Capitolul 10

Toată lumea vorbea despre cina care urma. Cei mai importanţi oameni din industrie aveau să fie prezenţi. Drew nu ştia dacă să fie bucuroasă că a acceptat să meargă. Reticenţa ei nu avea nimic de-a face cu faptul că cina era dată în cinstea unui Monroe. O supără mai mult faptul că trebuie să-l întâlnească pe Traig într-un asemenea context. Una era să-l vadă pe şantier, muncind, şi alta să-l vadă înconjurat de oameni, râzând, atrăgător şi, mai ales, în compania altor femei.

Tatăl ei o învăţase întotdeauna că cea mai bună apărare e atacul. Aşa că începu să se pregătească cu meticulozitate pentru seara ce urma. Făcu prima comandă de rochie din viaţa ei. De obicei nu-şi bătea capul aşa de mult cu hainele pregătite special. Magazinele erau pline de rochii gata făcute şi foarte frumoase. Dar voia ca rochia pe care avea s-o poarte în acea seară să fie mai mult decât atât. O consultă pe Maggie, care, surprinsă la culme, îi dădu numărul de telefon al unui designer faimos. Maggie s-ar fi mirat şi mai mult dacă ar fi văzut cum arată rochia, dar nici măcar ea nu avea voie să tragă cu ochiul.

— O s-o vezi după cină, îi spuse Drew când asistenta încercă s-o tragă de limbă.

— Aş zice că te pregăteşti pentru un debut, nu pentru o cină dedicată celui mai mare duşman al tatălui tău, îi reproşă Maggie râzând.

Rochia fu terminată abia câteva ore înainte de eveniment.

— Nu-mi vine să cred că sunt eu, spuse ea, privindu-se în oglindă.

Imaginea din oglindă semăna mai mult cu o prinţesă din vechime decât cu o femeie de afaceri modernă. Mânecile rochiei accentuau subţirimea braţelor sale iar corsajul se mula pe talia ei suplă, descoperind provocator o mică parte din sânii ei bine conturaţi.

— Doamna e mulţumită? întrebă nervos stilistul, în timp ce o urmărea cum se analizează în oglindă.

— Da, bineînţeles că sunt mulţumită!

Îi mulţumi acestuia şi-i dădu un bacşiş generos.

Kurt Wilder rămase înmărmurit când o văzu.

— Întreaga săptămână mi-am dorit să fiu cu douăzeci de ani mai tânăr ca să pot să mă potrivesc cât de cât cu seara asta. Tatăl tău ar fi atât de mândru dacă te-ar putea vedea.

— Chiar crezi asta? întrebă ea nesigură. Nu prea s-a interesat atât de mult cum arăt, doar de cum gândesc.

— Poate că nu spunea multe, dar era la fel de încântat de cum arăţi.

Deci, până la urma Andrew Dominick fusese totuşi mândru de ea; îndeajuns de mândru încât să-i spună asta lui Kurt Wilder.

— Întotdeauna am crezut că şi-ar fi dorit un băiat.

— Poate, la început. Dar nu şi când ai crescut şi-ai ajuns o femeie atât de frumoasă. Şi vorbesc serios.

— Cel puţin, Inky nu mă mai poate acuza că nu arăt feminin! spuse ea zâmbind.

— Nici nu cred că o să vină!

— Ce să fie mai important pentru Hedges decât să scrie despre seara asta în articolul de mâine?

— Luna de miere!

— Cum? spuse Drew cu o grimasă.

— Să înţeleg că n-ai aflat. Inky a „fugit” cu Dolores Hartman. Plănuiesc să scrie o carte împreună.

— Dacă mă gândesc la toate mizeriile pe care cei doi le-au aflat de-a lungul anilor, o să fie o carte explozivă.

Nu şi-ar fi închipuit niciodată că cei doi s-ar putea

căsători. Se pare că linia e foarte subţire între dragoste şi ură, se gândi ea. Gândurile i se îndreptară aproape imediat spre Traig.

— Am face bine să ne grăbim, spuse Kurt.

Privirile pline de invidie pe care Drew le primea de la celelalte concurente la titlul de „frumoasa nopţii” o convinseră pe Drew că a fost o idee bună să îmbrace ceva mai special. Se îndreptă cu Kurt spre masa care le era rezervată; masa era aşezată, nu fără intenţie, se gândi ea, lângă cea din capătul salonului, unde avea să stea oaspetele de onoare, Traig Monroe. Scană rapid camera, căutând statura lui înaltă şi impunătoare.

Fără să-l găsească, se aşeză pe scaun, puţin dezamăgită.

După câteva momente, întoarse capul în spate. Îi auzise vocea şi trebuia să-l vadă. Era îmbrăcat într-un costum care i se potrivea perfect. Ochii lor se întâlniră, dar în loc să vină să-i vorbească, înclină puţin capul în semn de salut şi se întoarse spre ceilalţi oameni din compania lui.

Atât de mult o întristă gestul lui, încât vru să se ridice să plece. Numai faptul că ştia că bătrânul Kurt se simte bine, o mai ţinu pe scaun.

Discursurile se ţinură lanţ, dar niciunul dintre ele nu ţinu mai multe de câteva minute. Traig vrusese ca nimeni să nu se întristeze la cina memorială a tatălui lui. Lumea aplaudă, se luă masa-ea primi mâncare chinezească, despre care Traig ştia că e preferata ei şi orchestra începu să cânte.

— Îmi acordaţi acest dans, domnişoară Dominick? întrebă cineva. Ea se crispă când recunoscu vocea.

— Nu, mulţumesc, răspunse cu răceală. Nu prea am chef de dansuri.

— Nu te deranjează dacă îţi fur partenera pentru o clipă, nu-i aşa Kurt? Wilder râse.

— Nu, tinere Monroe. Tu eşti o pereche mai bună pentru energia ei decât mine.

Traig o prinse de braţ şi o ridică în picioare. Nu era nicio cale să evite dansul fără a face o scenă, ceea ce ar fi

făcut-o de râs şi pe ea şi pe Kurt. Se îndreptară fără să vrea spre ringul de dans.

— Faci încă pe inabordabila? îi şopti el la ureche, lipindu-şi trupul de al ei.

Ea încercă să se îndepărteze dar el o ţinu strâns.

— Ăsta nu e un joc! spuse ea, încordată.

— Ba este, o contrazise el. Numai că l-am jucat după regulile tale de când a început. Cred că e timpul să-l jucăm şi după ale mele, o perioadă de timp.

— Ce vrei să spui cu asta? El zâmbi.

— O să afli!

Oricât de mult ar fi încercat să se abţină, trupul ei cedă şi se lăsă condusă de el, în ritmul dansului. Pulsul îi crescuse şi începuse din nou să fie conştientă de trupul lui.

— Asta e ideea, şopti el încurajator.

— De ce nu vrei să-mi dai drumul? întrebă ea disperată.

— Pentru că locul nostru e împreună, lipiţi. Ca acum.

— Nu, nu ca acum! încercă ea să se mintă pe sine şi pe el, dar mâinile ei încetaseră de mult să mai lupte cu el, sânii ei se întăriseră de la căldura corpului lui. Nu e corect!

— Credeam că în dragoste şi război totul e corect!

Şi asta ce era? se gândi ea.

Din fericire melodia se terminase, avea o scuză să se întoarcă la masă.

— Nu te duci nicăieri, Cenuşăreaso! spuse el ferm, prinzând-o de braţ. Ea îşi întoarse din nou privirea. De ce nu vrei să renunţi la rolul ăsta? Mă obligi să iau totul cu forţa!

Respiraţia ei se înteţi.

— Cum ai luat şi o parte din proiect?

Traig se încruntă şi-i strânse şi mai tare mâna într-a lui.

— Ce vrea să însemne asta?

— Că ştiai cât de mult înseamnă pentru mine şi l-ai luat. Nimeni nu te obligă să faci nimicfaci numai cum vrei.

— Oricum, aveai să fii prea ocupată ca să te mai

ocupi de el.

— O, da? Ocupată cu ce?

— Să fii soţia mea.

Uimirea o ţintui locului deşi el îi eliberase mâinile.

— La asta te refereai când spuneai că jucăm după regulile tale? Crezi că dacă tu te-ai hotărât, eu trebuie să accept?

— Speram să faci asta, da!

Căsătorindu-se cu ea, putea desigur să-şi rezolve o groază din problemele pe care le avea din cauza ei; ar fi scăpat de cel mai mare concurent.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa? Ei bine, tata m-a învăţat întotdeauna să mă feresc de tâlhari dar nu mă aşteptam la unul care să ajungă la asta!

De îndată ce ochii lor se întâlniră şi văzu furia şi tristeţea din ochii lui, îşi dădu seama că a mers prea departe. Neputincioasă să-l mai înfrunte, se grăbi spre masă îşi lua geanta şi se pregăti de plecare.

Lui Kurt îi spuse că nu se simte bine şi că trebuie să plece.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi stric seara! îşi ceru scuze în timp ce aşteptau să le fie adusă maşina.

— Prostii! Oricum, sunt prea bătrân pentru petreceri din astea nocturne. Îmi fac mai multe griji pentru tine!

— O să-mi fie bine imediat. Mi se făcuse rău de la aglomeraţie.

— Sper. Poate că ar trebui să-i ceri doctorului să te consulte de îndată ce ajungi acasă.

— O s-o fac, dacă o să mă simt rău.

Nervii îi erau atât de încordaţi, încât se sperie teribil când cineva o strigă pe nume.

— Domnişoară Dominick!

Ea se holbă la bărbatul de lângă ea.

— Ne cunoaştem?

— Nu, nu cred, sunt doctor la spitalul…

Acum îşi amintiscrisoarea!

— Doctorul lui Darcy, spuse ea uşurată.

— Da. Trebuia să dau de dumneavoastră mai

devreme, dar a fost o încurcătură. Sper totuşi că nu a provocat niciun deranj întârzierea scrisorii.

— Nu, mulţumesc mult, doctore.

Era un efort să mai întreţină o discuţie aşa că fu bucuroasă când ajunse acasă, unde nu o aştepta decât Bosun. Se simţea ameţită; îşi aruncă poşeta pe un scaun şi ea se aşeză pe canapea.

Traig o ceruse în căsătorieabia acum realiza importanţa acestui fapt.

Îi părea bine că găsise puterea să-l refuze. El voia altceva, iar ea fusese învăţată că o căsătorie e un parteneriat egal. Nu i-ar fi putut ceda lui Traig niciun drept din cele pe care le avea deja. Fie o accepta aşa, fie deloc. Cum să te căsătoreşti cu un om în care nu ai încredere?

Târziu, îşi aminti de scrisoare. Scrisul lui Darcy arăta cât de bolnav fusese când a scris-o. Îi luă timp să descifreze ce şi cum trebuie să citească.

„Draga mea Drew.

Speram să-ţi pot spune eu asta, dar s-ar putea să nu mai trăiesc atât de mult sau să nu mai fiu stăpân pe puterile mele. Deja sunt frustrat că nu pot spune tot ce gândesc.

După ce s-a alăturat firmei voastre, Garth Dangerfield mi-a spus că a fost ameninţat pe nedrept de fiul meu, care ţine cu Dominick Developments.

Iartă greşelile unui bătrân, Drew, dar l-am ajutat pe Garth să te saboteze. I-am dat numele unui furnizor care exporta materiale proaste şi l-am instruit să pună comanda pe numele tău.

Apoi m-am îmbolnăvit şi Traig a stat lângă patul meu povestindu-mi tot ce se petrecuse între voi. Am înţeles cât de mult însemni pentru el şi mi-am dat seama de greşeala pe care o făcusem. Mi-am dat seama că tu nu eşti tatăl tău şi că dacă tu şi Traig puteţi fi fericiţi împreună, nu e dreptul meu să intervin.

Crede-mă, am încercat să-ţi spun mai devreme, dar mintea mea nu mai e cum era.

Sper să nu fie prea târziu pentru tine şi pentru Traig. Amândoi aveţi binecuvântarea mea”.

Era semnată Darcy Monroe.

— O, Bosun! strigă ea în timp ce lacrimi îi şiroiau pe obraji. Cum am putut să fiu atât de proastă?!

Acum era prea târziu să mai repare ceva. îl refuzase pe Traig şi-l rănise adânc. Dacă s-ar fi dus acum la el şi i-ar fi spus povestea, ar mai fi schimbat ceva? Traig ar fi avut tot dreptul s-o respingă.

La urma urmei, ea fusese cea care dăduse dovadă de lipsă de încredere. Toate lacrimile pe care nu le plânsese, curgeau acum şiroaie din ochii ei.

— O, voi, cei de rea-credinţă, îşi repetă ea…

Nici măcar frumuseţea şi liniştea Insulei Lunii de miere nu era suficiente s-o calmeze. Venise aici la sugestia lui Maggie care îşi făcea din nou griji pentru sănătatea ei. Dar liniştea sperată nu venise. Toate lucrurile îi aduceau aminte de el. În casa de pe plajă găsise tricoul pe care Traig îl lăsase în urmă. Într-un gest copilăresc, se culcase cu tricoul lângă ea în pat şi-l udase cu lacrimi. Dimineaţa se trezise cu tricoul în mâini. Deşi ştia că n-are niciun rost, simţea nevoia să poarte tricoul peste bikini de câte ori ieşea să se plimbe. La fiecare colină, îşi amintea de zilele pe care le petrecuse aici cu Traig.

Era în zadar. îl pierduse şi acum trebuia să accepte viaţa fără el.

Pentru a-şi mai putea uita tristeţea, pornea în fiecare zi de-a lungul şi de-a latul insulei.

De data asta începu să alerge fără încetare, până când dădu conturul insulei de două ori. Ştia că trebuie să se oprească dar nu vru; trebuia să se pedepsească cumva pentru ce făcuse.

Se opri însă când văzu o urmă de tălpi pe nisip, care nu erau ale ei. Oliver? se gândi ea. N-avea cum să fie el pentru că nu stătea în partea asta insulei. În larg văzu un vas de croazieră.

La naiba! Nu prea avea chef de vizitatori. Dar bărbatul care se îndrepta spre ea, nu era turist.

— Salut, Drew, spuse el încet. Îşi găsi cu efort vocea.

— Salut, Traig. Ce e cu tine aici?

— Te căutam!

— Acum ştiu ce a simţit Robison Crusoe când l-a găsit pe Friday pe insulă, spuse ea încercând să zâmbească.

— Sunt asemănări. Friday era până la urmă un sclav.

— Şi tu eşti sclavul cui?

— Al tău, al iubirii.

Ochii care se întoarseră spre el erau mari şi plini de speranţă.

— Nu mă tachina, te rog! îl imploră.

— Nu te tachinez. Fiecare cuvânt e adevărat. Trebuia să vin. Nu mai puteam să stau fără să te văd.

— Chiar şi după ce te-am acuzat de toate lucrurile acelea.

— Chiar şi atunci. Poţi să-mi spui ce vrei atâta timp cât nu îmi ceri să plec.

Se aşeză pe o piatră, sumeţindu-şi tricoul peste coapse.

— Dar eu nu vreau să pleci?

În următoarea secundă era lângă ea în genunchi.

— Ce-ai zis?

— Am zis că nu vreau să pleci. Niciodată.

Ochii lui se aprinseră.

— Vorbeşti serios când spui asta?

— Da. Dar nu cred că vrei să rămâi dacă afli cât de proastă am fost. Darcy mi-a scris o scrisoare în care mi-a spus că el şi Garth sabotaseră tot oţelul şi că tu nu erai deloc implicat. O, Traig, îmi pare atât de rău!

— Acuma ştii adevărul. Asta e tot ce contează.

— Atunci mă ierţi că n-am avut încredere în tine?

— Pot să-ţi iert orice, dacă mă iubeşti şi dacă accepţi să te căsătoreşti cu mine.

— O, Traig te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine. Am fost o proastă că te-am refuzat prima oară.

Pasiunea din sărutul lui era arzătoare. Ea începu să tremure de dorinţă.

— Mai e ceva, spuse.

— Anume? întrebă el pe un ton frustrat.

— Căsătoria trebuie să fie un contract egal, în niciun caz o preluare.

El începu să râdă.

— Vreau să fim parteneri în toate sensurile. Altceva mai e, partenere?

— Da, trebuie să decidem care dintre noi e soţia?

— Cred că am ocupat postul ăsta destul de mult timp, tu nu?

— Soţ şi soţie, aşa eşti tu, îl tachină Drew.

— Nu numai eu; de-acuma încolo ni se aplică amândurora. Mai e ceva?

Dintr-odată timidă, îşi mişcă degetul în semn că nu.

— Atunci decid să încheiem această şedinţă pentru a mă putea bucura în liniştea de jumătatea mea din tine.

— De acord! adăugă ea cu un zâmbet languros.

Sfârşit